



sirenOs

===== 04/09/24 - 04/10/03 =====

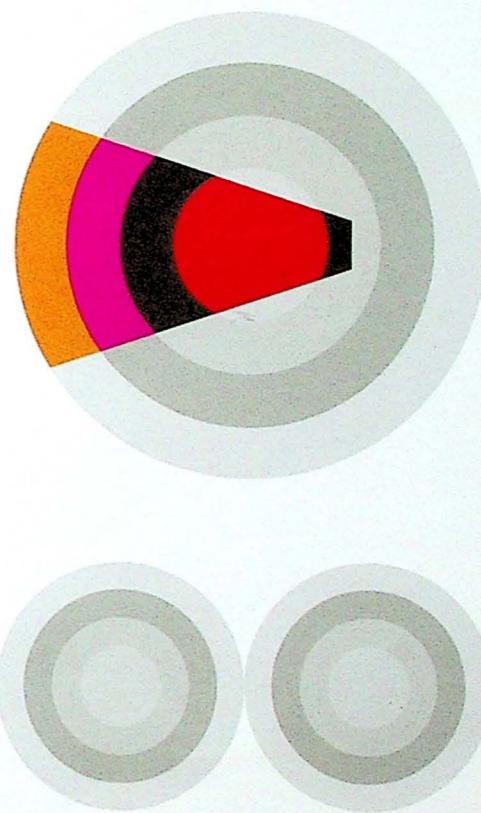
vilnius>international*
theatre+festival_2004

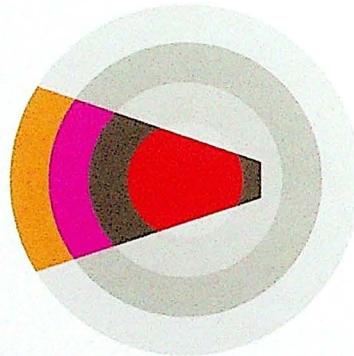
<<<<<<

Tarptautinis>Vilniaus*
teatro+festivalis_2004

Kai plauksi pro Sirenas, padarės iš saldaus korio vaško, užlipdyk bičiuliams ausis, kad jie neišgirstų, kaip jos dainuoja. O jei pats turėsi noro paklausyti, tegu jie tave pririša už rankų ir kojų stačią prie stiebo, gerai apvyniodami suktinėm virvėm. Tada bus smagu klausytis sirenų balso. Jei imsi prašyti draugų, kad atrištų, teneklauso jie tavęs ir virvėm tvirčiau suriša.

Homeras, *Odisėja*





Norėtume, kad europiečiams Lietuvos sostinė asocijuotųsi su aukšto meninio lygio festivaliais. Suprantame, kad tam būtina sukurti ilgalaikę kultūros politiką. Nugalėjusi aplinkinių skeptų, Vilniaus miesto savivaldybė ryžosi globoti net penkis festivalius, tarp kurių bus ir tarptautinis teatro festivalis *Sirenos*. Tikiu, kad jo garsas, kaip kadaise Gedimino laiškai, pasklis po visą Europą.

> Vilniaus miesto meras Artūras Zuokas

We wish that Europeans' opinion of the capital of Lithuania would be related to festivals of high artistic level. We understand that in order to reach this level, a long-term culture policy needs to be established. The municipality of Vilnius has overcome a rather sceptic public attitude and has resolved to patronize as many as five festivals, including the international theatre festival Sirenos. I believe that the echo of this festival will spread all over Europe, like the famous letters of Gediminas, the Great Duke of Lithuania.

> The Mayor of Vilnius City Artūras Zuokas



Oskaras
Koršunovas

Šiuolaikinis teatro menas neįmanomas be festivalių erdvės. Kaip ir šiuolaikinio žiūrovo poreikiai negali formuotis be tos jvairovės, kurią suteikia tik festivaliai. Lokalai veikiantis teatras tampa savo scenos kulisų, programinio repertuaro bei nesikeičiančios publikos „kaliniu“. Toks teatras neišvengiamai ima pataikauti, kalba retrogradiškomis formomis, provincialiai didaktišku tonu arba virsta brutaliai komerciniu. Galiausiai jis priverčia publiką bodėtis pačia savimi.

Festivalis ne tik praplečia auditoriją, tačiau atgaivina istorinę teatro esmę – vienkartinio jvykio euforiškumą, kuris aktualizuoją išgyvenamą laiką. Tik tokiu atveju teatras gali mąstyti ir kurti, drąsiai peržengdamas jam būdingą dogmatizmą. Tik taip teatras tampa kūrybine žiūrovo erdvėje ir švente. O kuriantis žiūrovas, mano akimis, galutinai išpildo teatro pašaukimą.

Deja, pasibaigus *LIFE* festivaliu, Vilnius neturi tokios šventės. Tieki sostinėje, tiek Lietuvoje teatrinius festivalinius vyksmas tapo fragmentiškas ir atsikiptinės. Kartais jis virsta edukacinėmis akcijomis, kurios skiriamos daugiau teatro profesionalų polemikai nei dialogui su žiūrovu. Išskyurus atskirus atvejus, Lietuvos teatro spektakliai yra reti tarptautinių teatro festivalių svečiai, ir dėl to patiria provincialią klaustrophobią. Per 14 nepriklausomybės metų Vilniuje neatsiraude nė vienos naujos scenos, o senosios fiziskai ir moraliai nusidėvėjo. Šiandien žiūrovas į teatrą vaikšto inertiskai arba išvis nebevaikšto. O jo dėmesjį patraukia vienkartiniai jvykiai.

Manau, išjudinti šią situaciją pajėgtų tik kasmetinis tarptautinis festivalis, įpildamas į merdinį kūną šviežio krauso. Tik toks renginys, kuris atverytų jdomiausius Europos teatro procesus, kviečtų kūrėjus, teoretikus, produserius, taip pat pristatyti geriausius Lietuvos spektaklius, suteikdamas jiems galimybę įsilieti į tarptautinį teatro vyksmą, gali iš esmės pakeisti susiklosčiusią kūrybinę situaciją.

Dėl to OKT, tapęs Vilniaus miesto teatru, imasi rizikos žengti pirmą žingsnį ir įgyvendinti festivalį *Sirenos*, kuris ilgainiui, tikiuosi, taps bendru reikalui. Reikia pabrėžti, kad šio reiškinio svarbą suvokia ir Vilniaus savivaldybė, įsteigusi Vilniaus festivalių instituciją. Šią iniciatyvą palaiko ir Kultūros ministerija, atsiranda pirmi, nors ir nedrąsus privatus rėmėjai.

Taigi festivalis yra būtinės. Jo reikia ir teatrui, ir žiūrovams. Kita vertus, tam susiklostė ir visos reikiamas prielaidos. Visų pirma – tai publikos lūkesčiai, taip pat kultūrinė ir geopolitinė Vilniaus padėtis. Tarpstant savykų Rytai ir Vakarai reiškmei ir vis labiau įsigalint savykai Vidurio Europa, Vilnius, kaip joks kitas miestas, tampa tinkama kultūrine terpe jungti skirtingus Europos polius į vieną kūrybinį branduoli.

> Oskaras Koršunovas Festivalio tarybos vadovas

Contemporary theatre art is not possible without festivals, just as contemporary needs of the viewers can't develop without the diversity that only festivals shape. The locally working theatre becomes a prisoner of their own stage, repertoire, and unchanging public. Such theatre can't avoid soothing the audience, speaking with retrograde forms, and a provincial didactic tone, or turn brutally commercial. Finally, it makes the public bored with themselves.

A festival not only widens the audience, but enlivens the historic idea of theatre-a euphoric, unrepeatable event which actualizes the time of experience Only in this way can theatre look beyond and create, courageously crossing over characteristic dogmatism. Only then does theatre become a festival and a place for viewers, the kind of viewer that, in my opinion, finally fulfills the calling of theatre.

Unfortunately, with the end of the *LIFE* festival, Vilnius doesn't have such a festival. In the capital as well as in Lithuania, the occurrence of theatre festivals became accidental and piecemeal. Sometimes it takes an educational character, but is more designed for professional theatre polemics than for dialogue with the viewer. Except for a few cases, Lithuanian theatre productions are rare guests at international theatre festivals because we find ourselves in a provincial claustrophobia. During 14 years of independence, not even one new stage appeared, while the old ones have become physically and morally worn out. Today, the viewer goes to the theatre intently, or doesn't go at all, with only one-time events catching their attention.

I believe that only a yearly international festival could manage to stir up this situation and fill the dying body with fresh blood. Only through such an event, which would unlock the most interesting European theatre processes, invite creators, theorists, producers, and also present the best Lithuanian plays, and provide a chance for them to join the activity of European theatre, only this can effectively change the current creative situation.

For this reason, the Oskaras Koršunovas Theatre has, by becoming a theatre of the city of Vilnius, has taken the risk of taking the first step in realizing the *Sirens* festival, which will eventually, I hope, become a common undertaking. I should emphasize that the importance of this festival was understood by the Municipality of Vilnius city, which established a Vilnius festival institution. This initiative was supported by the Ministry of Culture, and somewhat more tentatively by private backers.

This festival is necessary. It's needed by the theatre as much as the viewers. On other words, all of the needed preconditions are in place. First of all, the public's expectations but also the cultural and geopolitical situation of Vilnius. By dissolving the concepts of East and West, and more and more strengthen the concept of Central Europe, Vilnius, like no other city, becomes a suitable cultural medium to join the different poles of Europe into one creative nucleus.

> Oskaras Koršunovas Festival council director

> Kodėl teatro festivalis?

Tarptautinis Vilniaus teatro festivalis Sirenos randasi sėkmingai supatus Vilniaus miesto savivaldybės ir Oskaro Koršunovo teatro kultūrinėms ambicijoms.

Vilniaus miestas deklaruoją siekį tapti vienu iš padidėjusios Europos Sajungos kultūrinės traukos centru. Tam, be kita ko, reikia nuolatinį svariu, tarptautinį dėmesį patraukiančių renginių.

Oskaro Koršunovo teatras per kelerius egzistavimo metus sukūrė savo repertuarą, išmaišė daugybę pasaulio šalių bei festivalių, pelnė prestižinių apdovanojimų, užėmė vieno iš Lietuvos teatro lyderių pozicijas.

Sukaupęs vertingų tarptautinių kontaktų, jasdamas ir pats kurdamas tarptautinio teatro gyvenimo kontekstą, OKT brandino planus plėsti savo veiklą. Taip nauja teatrinė iniciatyva rado vietos po 2003 m. įkurto viešosios įstaigos *Vilniaus festivaliai* stogu. Šiemet turime būrį stiprių rėmėjų, valstybinį ir privačių. Dėkojame visiems, patikėjusiems naujo festivalio komanda ir idėja.

Kodėl *Sirenos*? Antikinėje mitologijoje šios merginos-paukščiai pavojingai viliojo pro šalį plaukiančius jūreivius. Festivalis – kaip gundymas, kvietimas, burai, kuriems neįmanoma atsispirti. Ir kaip šiandieninis aliarmo, perspėjimo, pavojaus signalas, akimirksniu prikaustantis dėmesį. Savo vietas ieškančiam festivalui reikia, kad jį matytų ir išgirstų.

Kam „dar vienas“ festivalis?

Lietuvoje tai nėra „dar vienas tarptautinis teatro festivalis“. Po 2000 m. įvykusio paskutinio, šeštojo, tarptautinio teatro festivalio *LIFE*, Lietuvoje akivaizdžiai sutrikė teatrinių mainų apytaša. Lietuva teatro srityje ėmė žaisti „i vienus vartus“ – kelios trupės sėkmingai gastroliuoja svetur, tačiau užsienio teatras šalyje pristatomos labai fragmentiškai, atsitiktinai (išsiskiria tik konceptuali, kryptinga Naujosios dramos akcija). *Sirenu* sumanytojai viliasi, kad kūrybinės idėjos vėl ims cirkuliuoti abiem kryptimis – ne tik iš Lietuvos, bet ir į Lietuvą. Antraip rizikuojame tapti kultūrine provincija.

Toks renginys labai reikalingas ir miestui, jo gyventojams. Bandysime atstatyti ryšius su jvairiomis visuomenės grupėmis, įtikinti „prarasą publiką“ vėl „patikėti teatru“, užmegzti ryšius su nauja publika. Žinome, kad žiūrovai čia supranta teatrą, turi savo skonį ir pomėgius. Jie tikrai verti konceptualaus ir kokybiško teatro renginio. Festivalis dės pastangas, kad jvairiausia miesto gyventojai ateity į teatrą, kreiptų dėmesį į kūrėjų siūlosas sąsajas ir konfrontacijas. *Sirenos* siūlo teatrą kaip žemėlapį, į kurį žiūrovai gali rinktis savo trajektorijas.

Tarptautinėje arenoje festivalis visu pirma gali pristatyti stiprū savo šalies teatrą, turintį autoritetą tiek Rytuose, tiek Vakaruose. Festivaliu palanki Europos Sajungos naujausia geopolitinė realybė. Vilniaus socio-kultūrinė erdvė leidžia jungti ir perkurti konkuruojančias ideologijas, reaguoti į patiriamas įtakas ir jas transformuoti. *Sirenomis* galime kurti savo modelius, patekti savo situacijos versiją/vertinimus.

> Why a Theatre Festival?

The International Vilnius Theatre Festival Sirens has found itself successfully coinciding with the cultural ambitions of the Municipality of Vilnius City and the Oskaras Koršunovas Theatre.

The city of Vilnius has declared their aim to become one of the centers of culture in the newly enlarged EU. To reach this aim, consistently strong and internationally compelling events are needed.

Through the last several years, the Oskaras Koršunovas Theatre has created its own repertoire and has been involved in festivals in countries around the world, merititg prestigious awards and taking a spot as one of the leaders of Lithuanian theatre.

In accumulating valuable international contacts, perceiving and creating a context of international theatre life, the OKT was planning to expand its activity, which is how the new theatrical initiative found a place under the roof of the public enterprise Vilnius Festivals that was created in 2003. This year we have had great private and state sponsors. We are grateful to all that believed in the team and idea of this new festival.

Why the name Sirens? In ancient mythology, these bird-like women were dangerously tempting sailors passing by. The festival is like a temptation, an invitation, a magical spell impossible to draw away from. In today's world, they are like an alarm signal, a signal of danger that draws one's attention in a split second. The new theatre festival needs to find its own position so it can be seen and heard.

Why "Yet Another" Festival?

In Lithuania, it's not "just another international theatre festival." After the last (the sixth) international theatre festival *LIFE* in 2000, theatrical exchange fell off visibly. In Lithuanian theatre, there was a habit of "performing in one direction" – some troupes successfully toured abroad, but in contrast the presentation of foreign theatre in Lithuania was very piecemeal and more accidental (except for New Drama Action, a conceptual festival full of purpose). The movers and shakers of new international theatre event hope that they will intensify circulation of creative ideas in both directions – not just from Lithuania, but to it as well, otherwise we risk becoming a cultural backwater.

Such an event is very important for the city and the people living there. We are trying to renew ties with various groups in the community and persuade this "lost public" to once again "believe" in theatre and reach out to the new audience. We know that the audience here understands theatre and have their own tastes and cravings, and that they truly appreciate conceptual and quality theatre events. The festival will strive to get all different kinds of people to come to the theatre and to address the confrontations and connections offered by the theatre makers.

In the international arena, the Vilnius theatre festival first of all can present the powerful theatre of Lithuania, which has authority in the East as well as in the West. The new geopolitical reality of the EU is favorable for the festival. The socio-cultural space of Vil-

Koks festivalis?

Festivalis – tai visada kūrybinės energijos koncentracija. Mums rūpi visi gyvybingi (ir publikai neabejingi!) kūrėjai: teatro maištininkai, juokdariai, išminčiai – seni, jauni, pradedantys. Primetamų ribų jveikimas, naujos eksperimentinės strategijos, kultūrinės sąveikos, impulsai, jautrumas pokyčiams – visa tai festivalio veiklos lauko orientyrai. Neketiname astovauti kokios nors estetikos, bet kviečiame dalyvauti ir kuriame galimybę įsijungti. *Sirenas* siekia pristatyti į iššūkius reaguojančių ir iššūkius metantį šiuolaikinį Europos teatrą ir iškelti kultūrine partnerystę kaip vertybę. Rengdami *Sirenas* laikomės darbinio devizo: „nauja realybė – naujas teatras – kokiai auditorijai?“ Trikampio „realybė – teatras/menas/fikcija – publika“ tarpusavio ryšiai ir bus tyrinėjami jvairiais pjūviais.

Festivalio programą siūlome kaip žemėlapį, į kurį žvelgdami galite dėlioti savo maršrutus.

Europos teatro sirenomis visų pirma pristatysime ypatingas Vidurio ir Rytų Europos režisierų patirtis. Per paskutinius penkiolika metų possovetiniame regione susiformavo nauja savito bražo kūrėjų karta. šie besikeičiančio pasaulio interpretatorių tapo savočiai tranzitiuerais režisieriais – išėjusiais iš režimo ir bandančiais pritapti bei įsitvirtinti demokratikoje erdvėje. Jie gyvena ir kuria ypatingoje paribio situacijoje. Jų ieškojimas, originalumą išryškinā kontekstas, kur juria kitų platumų ar kitos kartos režisierų kūryba, taip pat peržengianti konvencionalaus scenos meno ribas.

Lietuvos teatro sirenos – tai jdomiausi pastarųjų sezonų spektakliai, kurių kūrėjai tyrinėja naujas scenos meno teritorijas.

Sirenu gundymai – malonus ir naudą derinant festivalio dalis. Jų sudaro atlikėjų menų vadybininkams skirtas seminaras „Nauja publika: kur ieškoti, kaip ugdyti“ ir *Sirenu* klubo programa.

Kviečiame dalyvauti ir rinktis savo trajektorijas!

> Elona Bajorinienė Meno vadovė

ius allows for connecting and re-creating competing ideologies, for responding to the influences that are experienced, and for transforming these things. With the Sirens festival we can create our own models and to present various versions of our own situation.

What kind of festival is it?

A festival is always a concentration of creative energy. It is essential for us that everyone is a lively contributor (which goes for the public, without a doubt): theatre rebels, jokers or intellectuals, whether they are young, old, or beginners. New experimental strategies, cultural interaction, impulses, sensitivity to changes, and a defeat of obtrusive borders – all these things are the guidelines for the festival activities. We don't seek to represent one kind of aesthetic, but we invite those to participate and take part in this possibility. The Sirens festival aims to provide responsive, challenging, and contemporary theatre and promote cultural partnership as a value. In organizing the Sirens festival, we follow a slogan: New Reality, New Theatre, For What Kind of Audience? This is a triangle of the aspects "reality, theatre/art/fiction, and the public" that will be explored in various layers.

We offer a festival programme that is like a map that you can look at to plan your route.

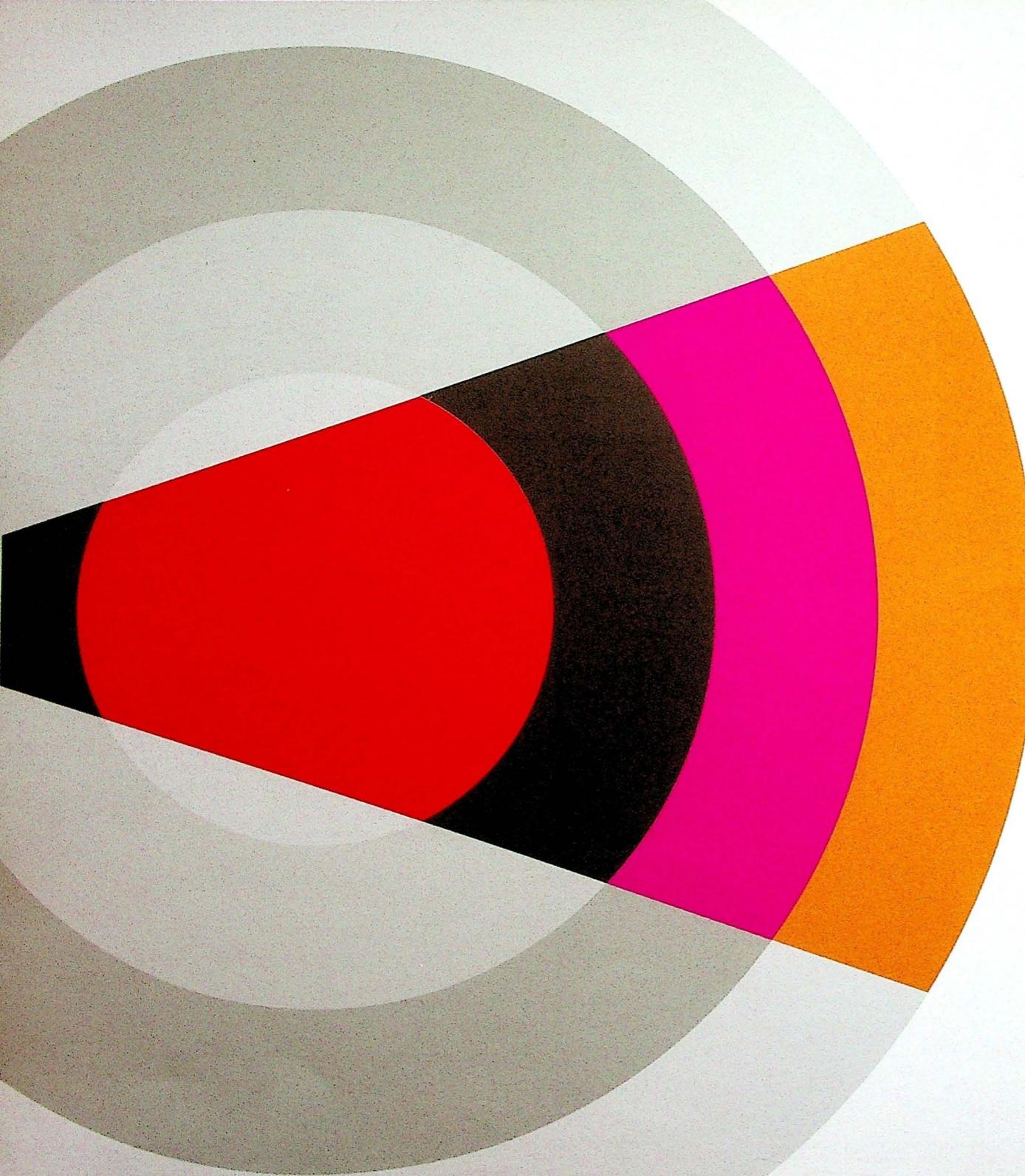
With the European Theatre Sirens, first of all we will present the unique experience of Central and Eastern European directors. During the last fifteen years, a new generation of original directors has formed in the post-Soviet region. These interpreters of an ever-changing world became individual, transitional directors who have emerged from a regime and have entrenched themselves in a democratic space. They live and create in a unique border situation. Their findings and originality are highlighted by the context which is established by the works of the previous generation of directors or from other latitudes that also transcend the borders of conventional stage art.

The Lithuanian Theatre Sirens are the most interesting performances of the past few seasons with which their creators explore new territories of performing arts.

The Sirens' Temptations is a section of the festival combining usefulness with fun. It consists of the seminar "Audience Development" which is designed for professional theatre managers, and the Barbican Club programme.

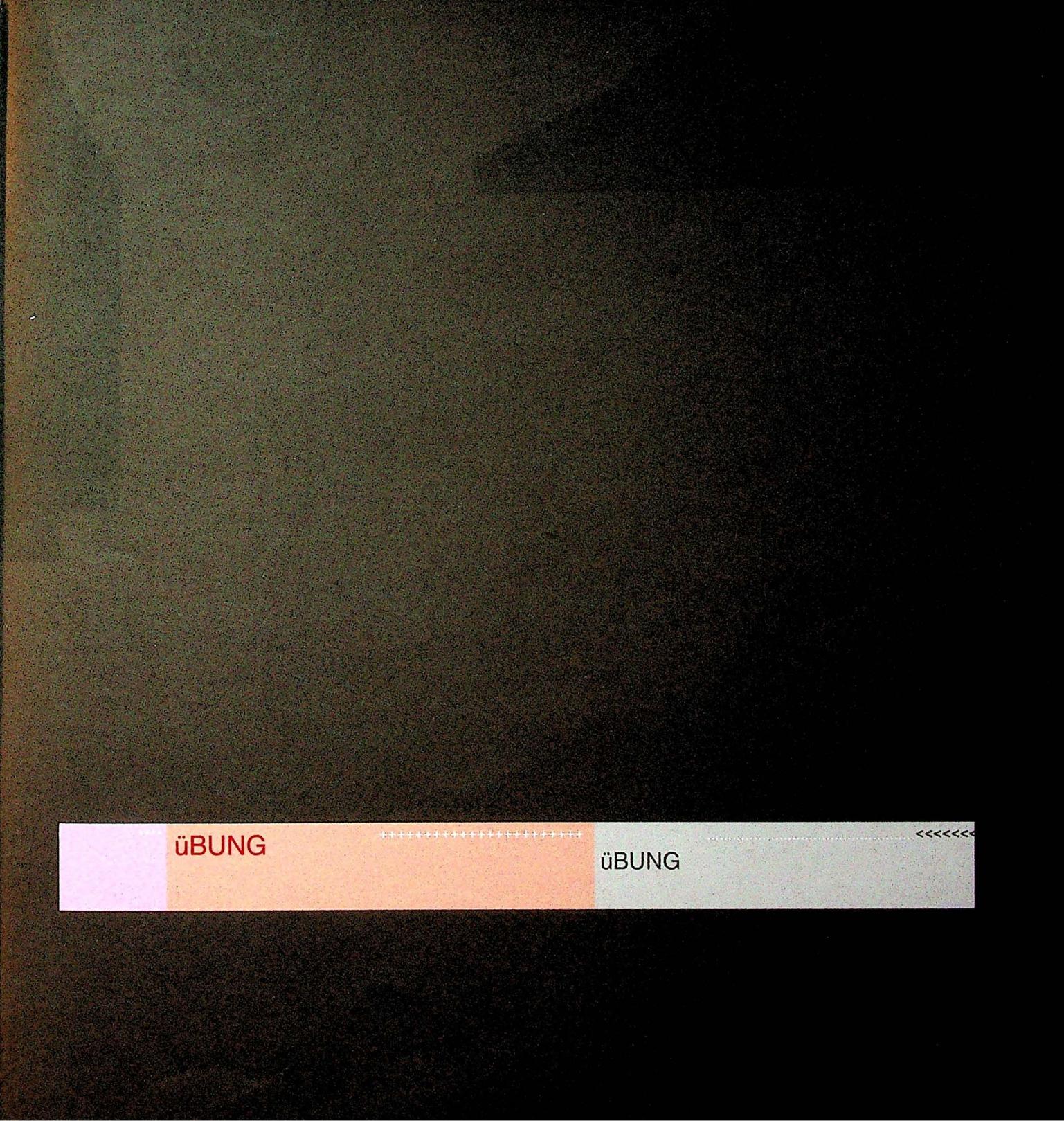
We invite you to participate and choose your own path!

> Elona Bajorinienė Artistic director



Europos
sirenos

European
sirens



Victoria

Josse De Pauw... ÜBUNG

Apie spektaklį About performance

Premjera> 2001 m. gegužė

Trukmė> 1 val. 10 min., vienos dalies spektaklis

Idėjos autorius> Josse De Pauw, Koen Gisen

Režisierius> Josse De Pauw

Tekstas> Josse De Pauw

Režisieriaus asistentai> Koen Gisen, Geert Bove filmas

Režisieriaus asistentas> Katrin Verlende scena

Kostiumai ir scenografija> Pynoo

Produkcijos administratorius> Pat De Wit

Techninis direktorius> Stefaan Deldaele

Meninės asistentas gastronomas> Lies Pauwels

Asistentas darbui su vaikais> Sofie Geenen

Techninis gastronomas administratorius> Philippe Digneffe

Vaidina filme> Josse De Pauw, Carly Wys, Dirk Roofthooft,

Lies Pauwels, Bernard Van Eeghem, George Van Dam, Els Pynoo

Vaidina> Arne Kinds, Amber Van de Veire, Emilio De Baudringhien,

Annelies De Baere, Niels Pyck, Stefaan De Rycke

Koproduceris> Teatras Het Net (Belgija)

Spektaklį remia> Flamandų vyriausybė

ÜBUNG išvertus reiškia „praktika“. šeši vaikai scenoje žiūri juodai balą filmą, kuris rodomas ekrane už jų, ir jų „dubliuoja“. Filmo veikėjai – suaugusieji, o vaikai – tarsi jų miniatiūrinės kopijos, aprentęs identiškais drabužiais, kartojančios tuos pačius žodžius ir judesius. Filmo garsas išjungtas. Matome nuostabioje viloje vykstantį vakarėlį, kurio pagrindinis akcentas – ištaiginga vakarienė. Susirinkę draugai mėgina linksmintis, tačiau vakaro atmosferoje justi kažkas nenatūralaus. Tam, kad prasidėtų kalbos, svečiai turi gerti. Jie tai daro be saiko, pažerdami alibę niekių rūpesčių ir apgailetinų emocijų.

Spektaklis buvo apdovanotas 2001 m. Teatro festivalio prizu už geriausią pastatymą Flandrijoje ir Nyderlanduose. Po kritikų liaupsinių – kvietimai gastroliuoti visame pasaulyje. Praėjusį sezoną trupė buvo išvykusi į 25 (!) turnė Europoje ir Kanadoje. Panašus ar net didesnis išvykų po jvairius žemynus skaičius nusimato ir šiemet.

Anot mano mamos, gyvenime visi mes savyje sulaikome ašaras, jnirši, nusivylimus. Ir tuomet vieną vakarą alkoholio dėka mūsų nelaimei visi šie smulkūs dalykai išlenda. Galbūt mums būtina, jog tai nutiltų.

+++ ištrauka iš ÜBUNG

Neturėjau žalio supratimo, kas galų gale galėjo išeiti iš šios gyvų vaikų ir nufilmuotų suaugusiuų sinchronizacijos. Šiaip ar taip, man net nebuvavo jėdomu kontroliuoti emocijas, kurias jি būtu sukėlus. Nemégstu forsuoti, stengdamasis išgauti koki nors ypatingą rezultatą. Tiesa yra ta, kad, mano manymu, šios pjesės širdis plaka vienoje mažoje baladėje

Victoria

Josse De Pauw ÜBUNG

Premiere> May, 2001

Duration> 1 hr 10 min without a break

Concept & idea> Josse De Pauw, Koen Gisen

Director> Josse De Pauw

Text> Josse De Pauw

Assistant directors> Koen Gisen, Geert Bove movie

Assistant director> Katrin Verlende stage

Set & costumes> Pynoo

Production manager> Pat De Wit

Technical director> Stefaan Deldaele

Artistic coach on tour> Lies Pauwels

Childrens' assistant> Sofie Geenen

Technical tour organization> Philippe Digneffe

Movie cast> Josse De Pauw, Carly Wys, Dirk Roofthooft, Lies Pauwels, Bernard Van Eeghem, George Van Dam, Els Pynoo

Cast> Arne Kinds, Amber Van de Veire, Emilio De Baudringhien, Annelies De Baere, Niels Pyck, Stefaan De Rycke

Co-production> Het Net (Belgium)

With the support of> The Flemish Government

ÜBUNG means "practice". Director, writer and a leading actor on the Flemish scene, Josse De Pauw, has written a play featuring six children. They are watching a black and white film that is set in a splendid villa and centered on a sumptuous meal. Friends are having a party, but it is somewhat forced because they have to drink to be able to talk to each other and end up drinking too much, letting slip too many things. It is chaotic display of petty concerns. On stage, the children are dressed just like the adults in the film – miniatures in color of the grown-ups on screen. The film's sound has been turned down and the children skilfully set about saying its lines and re-creating its sound effects. They have learnt by heart what the adults say and how they behave. The production received the 2001 Dutch/Flemish Theatre Festival Prize for the most worthwhile theatre production in Flanders and the Netherlands.

In life, my mother said, we all hold back our tears, our rage, our disappointments. And then one evening, with the help of alcohol, all these little things we're unhappy with come out... Maybe we need it to happen.

+++ extract from ÜBUNG

I really had no idea what would come out of this synchronisation of live children and filmed adults in the end. In any case, I was not interested in controlling the emotions that would come out of it. It's true that, for me, the plays' heart beats in a little ballad, 'Voorbij' ("meaning over" or "finished"), containing ridiculous rhymes murmured in Flemish by our amateur poet who has retired to the bathroom. Something beautiful

<<<<<

„Voorbij“ (tai reiškia „baigta“); joje girdėti flamandų kalba juokingai murmami rimai, kuriuos kartą užsidarę vonioje sukūrė mūsų poetasmėgėjas. Pro šalį, visai šalia mano galvos, praslinko kažkokis grožis, kartu suvirpindamas mano širdį. Nežinau, kas tai buvo. Norėjau tai sulaikyti, bet nepajęgiau nieko apčiuopti. Staiga ėmiau švelniai ir ilgai verkti, kol manęs nesuėmė miegas.

Mes darome keistų, baisių dalykų, tačiau ir nuostabių. Vaikai auga, kada nors jie mirs, galbūt kartos tas pačias klaidas kaip ir suaugusieji ekrane. ÜBUNG sako vaikams: „Prieš jus – visas gyvenimas klaidoms daryti, iš jų mokytis ir žengti pirmyn“. Tobulumas yra paprasčiausiai nuobodus. Nekaltumas yra nuobodus.

+++ Josse De Pauw

Victoria projektuoja vaikų ir suaugusiųjų priešpriešą, kurios vengia normalus dramos teatras, bijodamas, kad vaikai scenoje neatrodys įtikinamai. Būtent šio uždavinio imasi ÜBUNG – sistemiškai išmontuoti pasitikėjimą suaugusiaisiais.

+++ Dragan Klaic, Theatre Yale

Rezultatas – spektaklis, mažai ką sakantis apie vaikystę, tačiau nemažonai daug apie suaugusiųjų mela, išsisukinėjimus, apsimetinėjimus bei nesugebėjimą išreikštį tikruosis jausmus be taurės alkoholinio gérimo rankoje... žiūrėdama spektaklį māstau apie savo mažą dukrelę, kuri apsiavusi mano aukštakulnius linksmai plepa žaisdama „mamas ir tėcius“, ir mane persmelia nuojauniai apie jos laukiančius suaugusiųjų nusivylimus. Atrodo, tada, kai iš vaikystės pereinama į suaugusiųjų pasaulį, praktika mus padaro išties netobulus.

+++ Lyn Gardner, The Guardian

Puiki vaikų vaidyba ir dubliavimo patirtis lemia nesugriaunamą dviejų linijų perspektivą: vaikuose mes jąžvelgiame tai, ką prarado suaugusieji, o pastaruosiuose su baime atpažįstame, ką vaikams gali atnešti karto ateitis.

+++ Daniel Rosenthal, London International Festival of Theatre

Pagaliau vaikai tapo kai kuo daugiau negu suaugusiaisiais – jie tapo aktoriais.

+++ Steven Mikulan, LA Weekly

Josse De Pauw > aktorius, dramaturgas, rašytojas, teatro bei kino režisierius, kurio veikla atrodo kaip išpudingo artistinio daugialypumo pavyzdys. Baigę Karališkąją Konservatoriją Bruselyje, įkūrė mūmų trupę Radeis (1977), o šiai išsisikirsčius – teatro trupę Schaamte, tapusią Kaaitheater pagrindu. Kertiniu kūrėjo karjeros tašku vadinas teatro projektas Usurpation (1985), sukurtas pagal Peterio Vermeerscho muziką. Josse De Pauw kūrė arba vaidino spektakliuose Het Stuk-Stuk (1986), In ondertussendoor (1987), Het kind van de smid (1990), Trio in mi-bemol (1991), Exiles (1993) bei Trots vlees. 1998 m. parašė teatrinių monologų Weg, muziką kuriamui sukūrė ir atliko Peteris Vermeerschias bei Pierre'as Vervloesemas. Pastatymą sudarė trumpos kasdienio gyvenimo istorijos, kiekviena ju pasakojamas po du kartus – vieną kartą teksto, kitą – muzikos pavidalu. Projekto sékmė lėmė tolesnį autorij panašaus pobūdžio bendradarbiavimą – sukurtą pjesę Larf (2000), pelnusi tarptautinį pripažinimą. Josse De Pauw taip pat žinomas kaip kino aktorius, pirmiausia vaidinęs savo bičiulių Dominique'o Deruddere'o filmuose (Crazy Love (1987), Wait until Spring, Bandini (1989), Hombres Complicados (2000)). 2001 m. Josse De Pauw išleido knygą Werk, suteikiančią galimybę giliu pažvelgti į jo paties veiklą bei gyvenimą.

passed by me, close to my head, brushing against my heart. I don't know what it was. I wanted to catch hold of it, but couldn't find anything. Suddenly I cried, gently, for a long time, until sleep came over me.

We do strange, horrible things, but also some wonderful things. The children are growing up, they're going to die and may make the same mistakes of the adults on the screen. ÜBUNG tells children, "You have a lifetime to make mistakes and learn and move on". Perfection is simply boring. Innocence is boring.

+++ Josse De Pauw

Victoria projects a confrontation of children and adults that a normal dramatic theater avoids, fearing that kids on stage will damage their credibility. That is precisely what ÜBUNG is undertaking – a systematic dismantling of the adults credibility.

+++ Dragan Klaic, Theatre Yale

The result is a piece that says little about childhood, but uncomfortable amounts about the lies, evasions and posing of adulthood, and our inability to express our real feelings unless we have a drink in our hand... Watching, I think of my own small daughter dressed up in my high heels, chattering cheerfully away as she plays 'mummies and daddies', and I feel chilled by the spectre of adult disillusionment that awaits her. It seems that somewhere in the passage from childhood to adulthood, practice makes very imperfect indeed.

+++ Lyn Gardner, The Guardian

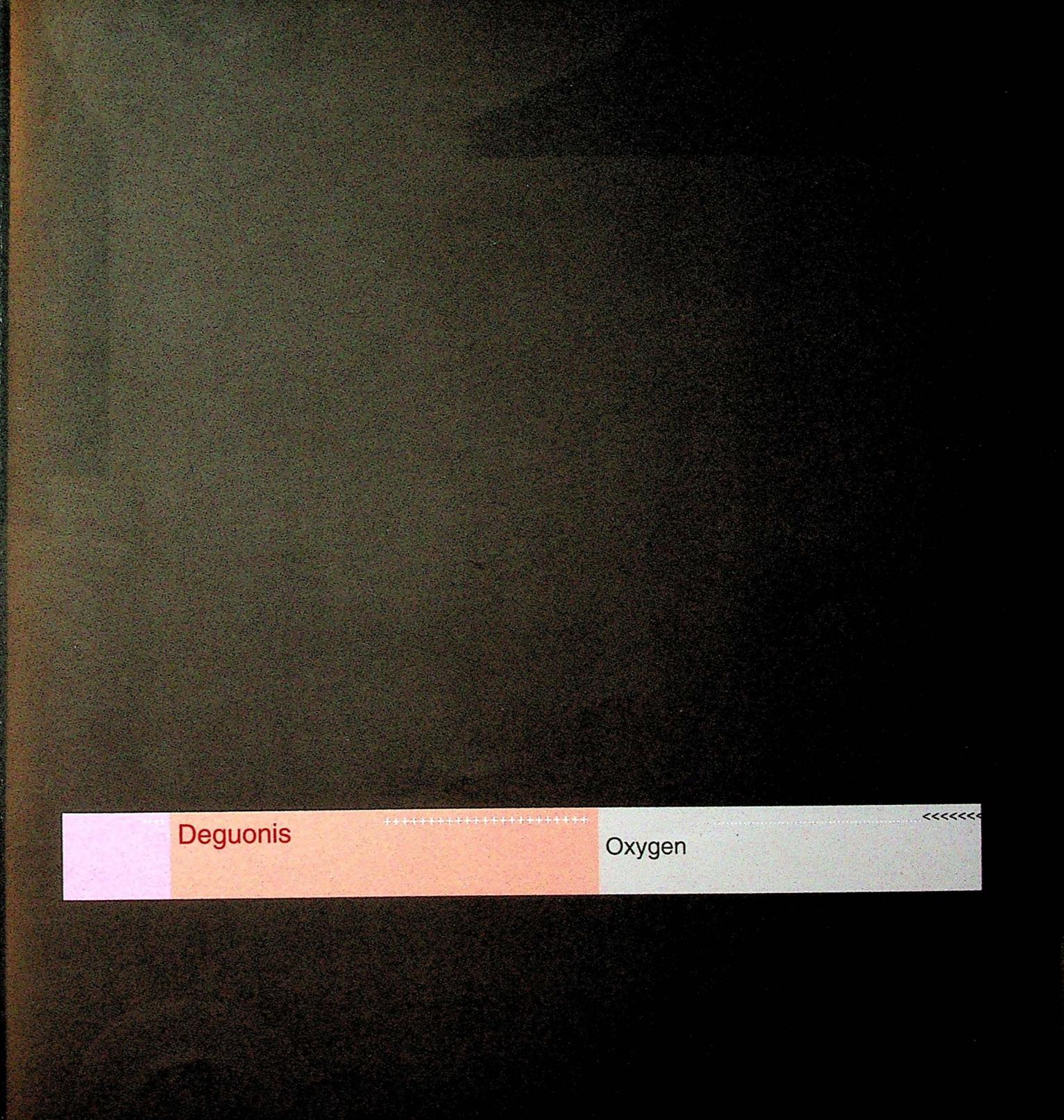
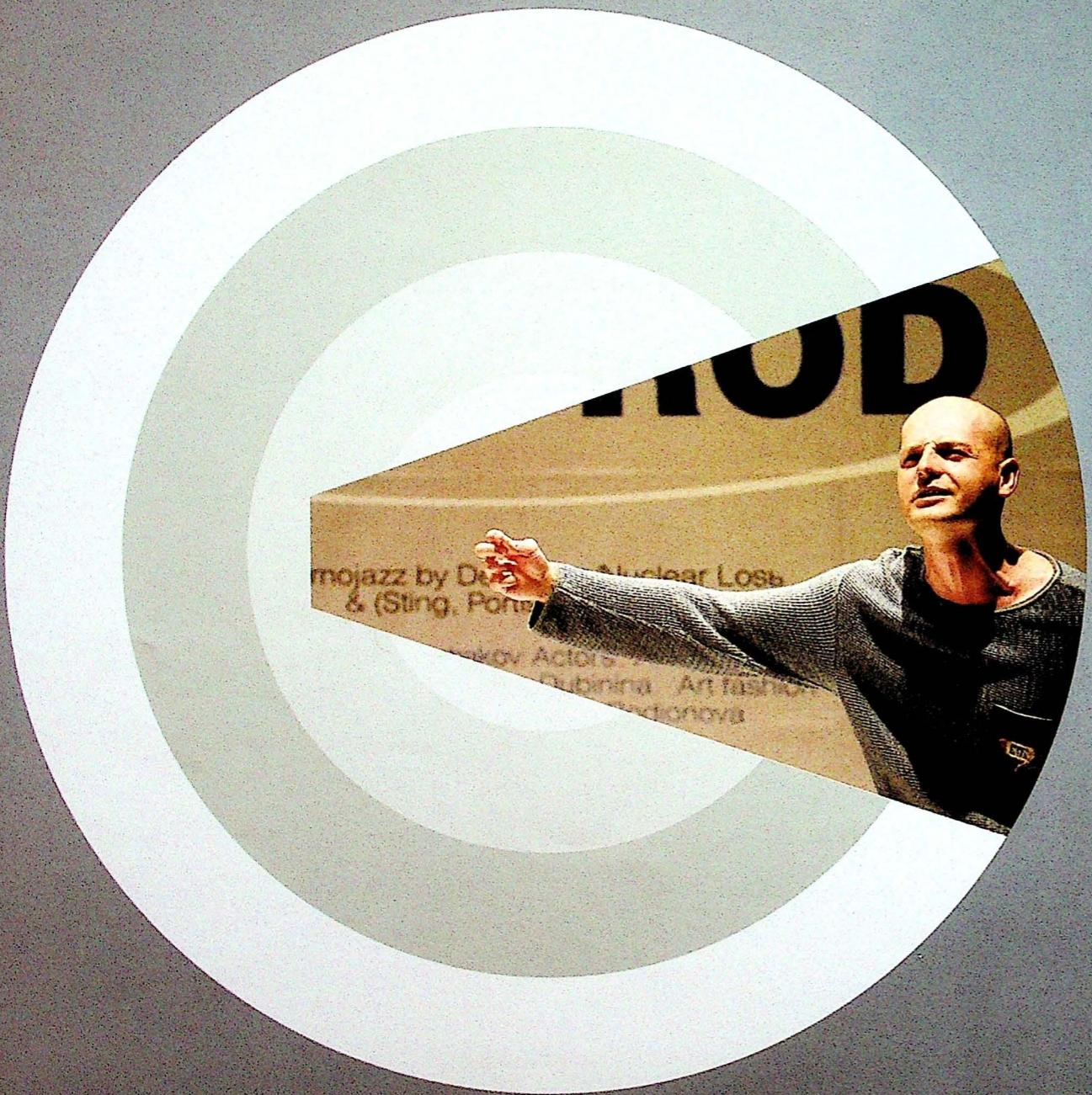
Superb casting and the cool proficiency of the children's dubbing sets up our unsettling two-way perspective: in the children we see what the adults have lost, and in the adults we anxiously recognise the embittered future that may await the children.

+++ Daniel Rosenthal, London International Festival of Theatre

Eventually the kids turned into something bigger than adults – they became actors.

+++ Steven Mikulan, LA Weekly

Josse De Pauw > actor, writer, theatre director and filmmaker – demonstrates an impressive artistic multiplicity. He is a founder member of the theatre group Radeis (1977) and the collective of artists known as Schaamte (which became the Kaaitheater). Usurpation (1985), the first theatre project he wrote to music by Peter Vermeersch, was a turning point in his career. He has acted with Orkater, with Jan Decorte in Het Stuk-Stuk (1986) and In Ondertussendoor (1987), and with Jan Ritsema in Trio In Mi-Bemol (1991). He has worked both as actor and writer with Peter Van Kraaij in Exiles (1993) and Trots Vlees. Composer and musician Peter Vermeersch has been his partner in Weg (1998) and Larf (2000). Josse De Pauw is known to the wider public from his roles in films by Dominique Deruddere (Crazy Love (1987), Wait Until Spring, Bandini (1989), Hombres Complicados (2000)). His latest book, Werk, was published at the end of 2000, and gives an insight into his life and work.



Teatr.doc

Ivanas Vyrypajevas... Deguonis

Apie spektaklį About performance

Premjera> 2002 m. rugėjo 29 d.
Trukmė> 55 min., vienos dalių spektaklis

Tekstas> Ivanas Vyrypajevas
Režisierius> Viktoras Rižakovas
Scenografija> Maksim Ušakovas
Kostiumai> Liudmila Mezentševo

Vaidina> Ivanas Vyrypajevas, Svetlana Ivanova
DJ> Irina Rodionova

Didželius, du aktoriai ir Dekalogas. Ivano Vyrypajevos *Deguoni* galima pavadinti teatrine išpažintimi. Arba modernia variacija kalno pamoksllo tema. Publikos žvilgsnis kreiplamas nuo šventos biblinio modelio auros prie pasaulietinių dabarties dilemų. Užfiksuoti komunistinės moralės ir etikos elementai, žinios apie krikščioniškajį išganymą ir elementarus faktas, jog kiekvieno žmogaus išsilikimui yra būtinės deguonis, tampa materija mąstančiam pasauliui, kuriame „perėjimo bangomis“ apčiuopiamos moralinio pagrindo paieškos, būdingos kiekvienai kartai.

Rusų spaudoje šis projektas susilaukė jvairių vertinimų. Jis buvo vadinas ir „cinišku bei didele dalimi reliatyvistiniu kartos manifestu“, ir „egzistencine religine praktika“. Dėl savo noro artinti teatrą prie gyvenimo Ivanas Vyrypajevas buvo lyginamas su Jevgenijumi Grishkovecu. Ir vienas, ir kitas mėgsta tapti savo paties kūrinių herojais, pasitelkti savo patirtį. Jei Grishkovecas yra vadinamas teatro bardu, Vyrypajevas galėtų būti pavadintas jaunuojam reperiu ir teatro didžėjumi. *Deguonis* pelnė Torūnės festivalio pagrindinį prizą ir Aukšinę kaukę (prestižinį Rusijos teatro apdovanojimą) už naujoviškumą.

Ir štai tas Saniokas gulėjo ant grindų, ieškojo lūpom deguonies ir staiga pajuto, kad šokėjai jo krūtinėje vėl sujudėjo. Tada jis paklausė draugų, tokį pat banditų kaip ir jis, ko jums reikia? Ir jo draugelė, tasai, kurs jį atkalė, pakartojo savo klausimą apie darže kastuvu sukapatą žmoną. Ir kai Saniokas suprato klausimą, tai yra, ko jo klausia ir ką turi omeny, atsakė štai taip. Jis pareiškė, kad sukapojo savo žmoną kastuvu todėl, kad pamilo kitą moterį. Todėl, kad jo žmonos plaukai buvo juodi, o tos, kuria jis pamilo – raudoni. Todėl, kad mergina juodais plaukais ir trumpais storais rankų pirštais neturi ir negali turėt deguonies, o mergina raudonais plaukais, plonais pirštais ir vyrišku vardu Saša, deguoni turi. Ir kai jis suprato, kad jo žmona ne deguonis, o Saša deguonis, ir kada jis suprato, kad be deguonies gyvent nevalia, tada jis paėmė kastuvą ir nukrito kojas šokėjams, šokantiems jo žmonos krūtinėj.

+++ištrauka iš *Deguonies*

Deguonis vargiai patenka į avangardinio teatro rėmus. Tačiau jis turi daug bendra su ta beprotiye ir naujomis emocijomis, kurias atneša naktinis gyvenimas. Daug bendra su nauju gyvenimo pojūčiu.

+++Kommersant

Teatr.doc

Ivan Vyrypajev... Oxygen

+++++

Premiere> September 29, 2002
Duration> 55 min. without a break.

Text> Ivan Vyrypajev
Director> Viktor Rizhakov
Set> Maksim Ushakov
Costumes> Liudmila Mezentsheva

Cast> Ivan Vyrypajev, Arina Marakulina
DJ> Irina Rodionova

A DJ, two actors and the Decalogue. Ivan Vyrypajev's latest creation for the stage is a theatrical confession. Or a modern variation on the Sermon on the Mountain. The audience is whirled from the sacred aura of the biblical model into the profane dilemmas of the present. Fixed set-pieces of Communist morals and ethics, Christian salvation messages and the simple fact that every person needs oxygen to survive provide the ingredients for a world of thought in which a generation's search for moral certainties becomes palpable in the "waves of transition".

In the Russian press this project is characterized in very different ways – from "the manifest of generation, rather cynical and to a great extent – relativistic", up to "existential religious practice". Ivan Viripaev has been likened to Jevgeniy Grishkovec, known also here, since both of them bring theatre close to life, themselves becoming the main heroes in works of art, based in their own experience. If Grishkovec could be called the bard of a theatre, then Viripaev is the young rap artist and DJ of theatre.

And now Sanek was lying on the ground, searching for oxygen with his lips and suddenly felt that the dancers in his chest were moving again. Then he asked his friends, thugs just as he "hey, what do you need?" And his pal, the one that beat him up, repeated his question about the wife in the box chopped up with a shovel. And when Sanek understood the question, that it exists, what was asked of him, and what he thought, he answered the following way. Because his wife's hair was black, and the one is he loved – red. Because the girl with black hair and short fat fingers doesn't have and can't have oxygen, but the girl with red hair, long fingers and the manly name of Sasha, has oxygen. And when he understood that his wife wasn't oxygen, while Sasha was, and when he understood, that you're not allowed to live without oxygen, then he took the shovel and chopped off the legs of the dancers dancing inside his wife's chest. +++extract from Oxygen

The Oxygen is phenomenon which hardly fits in the frame of avant-garde theatre. However it has a lot of in common with new emotions the madness of nightlife brings. And with a new feeling of life.

+++Kommersant

Tai istorija apie Bibliją, teroristų atakuojamus dangoraižius, antiamerikumą, narkotikus, seksą, bet drauge ir apie samoninguą. Net jei žiūrėtumėte Deguonį blogos kokybés vaizdajuostėje, jis galėtų sukelti psychodelinį efektą. O gyvas pastatymas paliktu triuškinantį jspūdį.

++Novaja Sibir

This is a story about Bible, skyscrapers attacked by terrorists, anti-Americanism, drugs and sex, and also consciousness. Even watching the Oxygen on a bad quality video tape it can provoke psychedelic effect. The impression of live performance should be subversive then.

++Novaja Sibir

> Ivan Vyrypajev > actor, playwright and director from Irkutsk, living and working in Moscow since 2001. In 1998 in Irkutsk he founded a studio theatre Space of Game (Prostranstvo igri), the actors of which now have moved together with him to Moscow. In this theatre Vyrypajev staged his plays Dreams (2002), which is now included into the repertoire of Teatr.doc, and The City In Which I (2001). Vyrypajev has written two more plays – Valentine's Day (2002) and Oxygen (2002). The play Valentine's Day brought him the Award of the President's Council.

> Viktor Rizhakov > in 1988 finished the Shchukin School of Theater and postgraduate studies at Russia State Institute of Theatre Art. Having started to work with Vyrypajev, he was already directing the performances Oxygen and Valentine's Day. He performs the role of Preobrazhensky in the performance Dog's Heart. Since 2001, he has been working as lecturer of directing and theatrical art at the theatre school.



Vyšnių sodas

The Cherry Orchard

Tarptautinis K. S. Stanislavskio fondas ir Meno fortas

A. P. Čechov Vyšnių sodas

Apie spektaklį About performance

Premjera> 2003 m. liepos 10 d. (Maskva)
Trukmė> 4 val. 30 min., trijų dalių spektaklis

Režisierius> Eimuntas Nekrošius
Scenografija ir kostiumai> Nadežda Gultajeva
Muzika> Mindaugas Urbaitis

Vaidina> Liudmila Maksakova, Vladimiras Ilijinas, Jevgenijus Mironovas, Inga Oboldina, Aleksejus Petrenka, Julija Marčenko, Igoris Gorodinas, Irina Apeksimova, Ivanas Agapovas, Ana Janovskaja, Sergejus Pineginas, Ilja Isajevas, Antonas Kukuškinas, Aleksandras Zybliovas, Natalija Kurdiubova, Olga Černook

Eimuntas Nekrošius kaip visuomet savitai interpretuoja vieną žinomiausių pjesių teatro istorijoje. Scenoje matome griuvančios sodybos liekanas. Teliko tik dvi didelės apsilupusios kolonus, besisukantys mediniai vėjo malūnėliai, 13 krūvoje surišti kėdžiai, pakibę „gimnastų“ žiedai. Paties sodo nėra. Tačiau yra vienas kitą įsimylėję žmonės, vaikstantys į skirtingas puses vedančiais takais.

Vyšnių sodas tapo didžiausiu Maskvos teatrinio sezono įvykiu. Tai retas, gal net istorinis įvykis, kai bendram kūrybiniam darbui susivienijo rusų scenos grandai ir genialusis Lietuvos režisierius. Visi bilietai į penkis premjerinius spektaklius buvo parduoti už aukščiausią kainą, norintys į pamatyti apgulę teatro aikštę kaip senais tarybiniais laikais. 2004 m. spektaklis pelnė prestižinį Rusijos scenos apdovanojimą – Auksinės kaukės kritikų ir žurnalistų prizą.

Laikas leisti Čechovui atsipūsti. Viso pasaulio teatrai susitaria ir liauji statę Čechovą. Jau pernelyg jį eksplloatuoja. Ypač per pastaruosius 30 metų. Bet, kita vertus, kur nuo jo pasidėsi...

Kodėl visi spektakliai turi būti trumpi tarsi The Beatles „Yesterday“ daina? Galų gale netgi ne visi spektakliai turi būti gražūs. Jei žiūrovai nenori, tegul ir neina. Suprantu, kad reikia įtikti žiūrovui. Tačiau pats niekados nesistengiau padėti jam masalo. Man visų pirma rūpi realizuoti savo kūrybinius sumanybus.

Išlaikau distanciją su tuo, ką darau. Meilės santykio čia nėra. Labai įtarai žiūriu, kai kas nors giriasi, kad myli teatrą, juo žavisi, jį garbina. Distancija suteikia daugiau papildomų atspalvių. Per arti būti negerai.

+++Eimuntas Nekrošius

Bet kuris, net pats kvailiausias klausimas čia sprendžiamas taip, tar si būty gyvenimo ar mirties klausimas. Aktionai vaidina taip aistringai, paslaukojančiai ir tiksliai, kaip seniai jau nevaardinama mūsų scenose. Jie neturi né minutės ramybės, kiekvienam sunytam sunkiaisiai vidinė (taip pat ir fizinė, kaip visada Nekrošiaus spektakliuose) partitura, užpildanti visą spektaklio erdvę.

+++Marina Žajonc, Ilogi

The International K. S. Stanislavsky Foundation and Meno fortas

A. P. Chekhov The Cherry Orchard

<<<<<

Premiere> 10 July, 2003 (Moscow)
Duration> 4 hr 30 min with two breaks

Director> Eimuntas Nekrošius
Set & costumes> Nadežda Gultajeva
Music> Mindaugas Urbaitis

Cast> Liudmila Maksakova, Vladimir Ilijin, Yevgenij Mironov, Inga Oboldina, Aleksei Petrenka, Julia Marchenko, Igor Gorodin, Irina Apeksimova, Ivan Agapov, Ana Yanovskaja, Sergei Pinegin, Ilja Isaev, Anton Kukushkin, Aleksandr Zybliov, Natalia Kurdiubova, Olga Chernook

As he always does, Eimuntas Nekrošius has individually interpreted one of the most famous plays in the history of theatre. We see the remains of a falling cherry orchard on the stage. Only two large peeling columns are left standing, with wooden windmills turning, thirteen chairs bound together, and hanging gymnastic rings. The orchard itself is not shown. However, there are couples in love that are walking on paths that take them in different directions.

The Cherry Orchard became the most noted event of the Moscow theatre season. It was a rare, and possibly even a historical event, which brought stars of the Russian stage and the fantastic Lithuanian director together for a collective creative work. All tickets to the five premiere performances were sold out, with those still wanting to watch standing in front of the theatre in line like in Soviet times. In 2004, the production was awarded a prestigious Russian theatre prize, the Critics and Journalists Golden Mask Award.

It's time to let Chekhov breath. All theatres of the world have decided to stop putting on Chekhov. They've already exploited him too much. Especially during the last 30 years. But, on the other hand, where do you divest from...

Why to all plays have to be short like The Beatles song "Yesterday"? In the end, not all plays even have to be beautiful. If the person in the audience doesn't want it, he can choose not to go. I understand one needs to cater to the viewer. But I myself never try to entice him. First and foremost, I am concerned with realizing my own creative ideas.

I have distance from that which I do. There is no bearing of love. I am very suspicious when someone boasts that they love theatre, adore it, worship it. Distance imparts a full range of color. To be too close is not good.

+++Eimuntas Nekrošius

Regardless of the question, even the most ridiculous, is decided here like it's one between life and death. The actors play so passionately, devoted and precise – something that hasn't been performed on our stage for a long time. They don't have a minute of peace, and for each

Mūsų aktoriai „ima“ jausmų jėga, Nekrošius – mokėjimu viskam, kas vyksta, suteikti nebūtą svorį, išsidinti iš pirmo žvilgsnio nereikšmingas detales. Visa to rezultatas – tragiškas spektaklis apie neišvengiamą epochą ir žmonių aukų kaitą. Čia nelaukiama nieko gero ir su itampa įsiklausoma į tylą, tarsi šūvius dundanti griaustinių. Vietoj lyriko trūkusios stygos garso čia – atkaklus smuiko raudojimas, vietoj žydų orkestrėlio – kurtinantis likimo būgnas, vietoj nekalų šarlotos fokusų – siaubinga intermedija medžioklės tema, kai šūviai iškart paguldo du puikius zuikučius, kuriuos linksmai vaidina Ania ir Varia. Svarbi Nekrošiužių žemės, gamtos tema j į spektaklį ateina pačioje jo pradžioje ir tampa svarbiausia: pirmame veiksme visi linksmai bėgios paskui žaislinį Anios zuikį, tarsi prarastą vaikystę, po dvaro pardavimo zuikis atitek Lopachinui, o finale visi personažai, taip pat ir naujasis dvaro šeimininkas, nėries į gilumą, prie baltų kryžių, užsidės kepruitės su dvemis styraničiomis ausimis – puikus taikinys! – ir tyliai kris, pašauti nematomo medžiojo. Ir tik senasis Firsas rūpestingai ir kruopščiai išdėlios avanscenoje šieno kuokštelius – maistą naujoms aukoms.

+++Nina Agiševa, Moskovskie novosti

> Eimuntas Nekrošius > gimė 1952 m. Baigė Valstybinį Lunaciarsko teatrinio meno institutą Maskvoje (1978), po to dirbo Kauno dramos ir Vilniaus Jaunimo teatre. Nuo tada pastatė 19 spektaklių. Visi Nekrošiaus spektakliai apdovanoti įvairiais Lietuvos ir Baltijos šalių teatro festivalių diplomais. Nuo 1991 m. Nekrošius dirbo LIFE festivalio režisieriumi. Beveik visi jo darbai pelnė įvairius prestižinius apdovanojimus. Tais pačiais metais Europos teatro sajunga ir Taorminos menų komitetas (Italija) paskyrė Nekrošiužiui Europos teatro prizą. 1997 m. Nekrošius sukūrė Hamletą, vieną iš sėkmingesnių savo spektaklių. 1998 m. Nekrošius buvo apdovanotas 3-ojo laipsnio Gedimino ordinu. Nuo 1998 m. Nekrošius dirba teatro studijos Meno fortas meno vadovu. Tais pačiais metais jis gavo Nacionalinė meno premiją už nuopelnus teatro menui. Naujausi režisieriaus darbai: G. Verdi opera Makbetas (Italijoje ir Rusijoje), Donelaičio Metai. 2004 m. režisierius Nekrošius pradėjo repetuoti naują spektaklį, kurio literatūrinė medžiaga – Karaliaus Saliamono Giesmių giesmė.

of them the most difficult inner score (as well as physical, as is always with Nekrošius) has been imagined and constructed, filling the entire expanse of the performance.

+++Marina Žajonc, Ilogi

Our actors "take in" a drive of feelings. Nekrošius takes in a knowledge of everything that is happening and renders a story of great weight, making the unimportant details come out from the first moment. As a result, a tragic performance about the fluctuation of unavoidable epochs and human victims is born. Here one expects nothing good, and straining to listen closely to the silence, one can hear thundering gunshot-like booms. Instead of the lyrical sound of a snapped string, there's the persistent lamenting of a violin, and instead of a small Jewish orchestra, there's a deafening drum of fate, and in the place of Charlotte's innocent tricks, the horrible interlude of the hunting theme comes to the forefront, as gunshots kill two perfect little rabbits, happily played by Anya and Barbara. The themes of land and nature are important for Nekrošius , which is apparent at the very beginning and become the most important thing: in the first act, all run happily after the little toy bunny of Anya , which represents the loss of childhood, and after the selling of the estate, the rabbit goes to Lopakhin, while in the final scene all the characters, as well as the new owner of the estate, go somewhere to the back of the set near the white crosses, put on their caps with two upright ears (a wonderful target!) and fall silently, brought down by an unseen hunter. And it is only the old servant Firs who gently and carefully lays down on the sheaves of hay... to be fodder for new victims.

+++Nina Agiševa, Moskovskie novosti

> Eimuntas Nekrošius > was born in 1952. He graduated from the Lunacharski Institute of Theatre Art in Moscow in 1978, and afterwards worked at state youth theatres in Vilnius and Kaunas. In total, he has put on 19 productions. All of his productions have been given awards at various festivals in Lithuania and in the Baltic states. Since 1991, Nekrošius has worked as a director of the International Theatre Festival LIFE. In 1994, Nekrošius received a special prize from the Lithuanian Theatre Union, and since this time almost all of his work has been given numerous prestigious awards. Also in 1994, he was tapped to receive the New Europe Theatre Prize by the European Theatre Union and the Taormina Art Committee of Italy. In 1997, Nekrošius put on Hamlet, which was one of his most successful productions, and in 1998 he was decorated with the Order of Grand Duke Gediminas, 3rd Class. Since 1998, Eimuntas Nekrošius has been working as director of the theatre studio Meno Fortas, and in the same year also received the National Art Award for special merit to theatre art. The newest of his works include Verdi's Macbeth and Donelaitis's The Seasons. In 2004, the director began to rehearse for a new play based on King Solomon's Song of Songs.



Ilgas gyvenimas

Long Life

Jaunais Rīgas Teātris

Alvis Hermanis Ilgas gyvenimas

Apie spektakli About performance

Premjera> 2003 m. gruodžio 9 d.

Trukmē> 1 val. 40 min., vienos dalies spektaklis

Režisierius> Alvis Hermanis

Scenografija ir kostiumai> Monika Pormale

Vaidina> Guna Zariņa, Baiba Broka, Ģirts Krūmiņš, Vilis Daudziņš, Kaspars Znotiņš

Spektakļi remia> Latvijos kultūros kapitalo fonds

Tai spektaklis apie senus žmones. Čia nepasigirsta nė vienas žodis, pastatymas neturi jokio literatūrinio pagrindo – remiamasi tik asmeniniais vaidinančiųjų pastebējimais. Méniesių méniesių jauni aktori (amžius neviršija 30 m.) nagrinėjo senų žmonių kūno kalbą, judeisius bei elgesį, seké jais iki mažiausiu smulkmeny. šie aktorių grīža prie teatro pagrindų – pažodžio tikrovės mēgdžojimo. Spektaklyje jie pri-mena cirko artistus, atliekančius triuką ir tuo pat metu rodančius, kaip jis vykdomas. šitaip gimė drama apie žmogaus egzistenciją – nerimą kelianti, kartu jaudinanti, šokiruojanti ir kartu komiška pjesė.

Ilgas gyvenimas – tai Alvio Hermanio projekto, kurį sudaro du spektakliai, dalis. Ir pastaruoju pastatymu, ir jo antiteze Pagal Gorki režisierius analizuoja realybės šou temą. Pasak kūrėjo, taip jis tyrinėja priešingus teatro polius. Originalus sumanymas susilaukė įvertinimo užsienio festivaliuose – spektaklis nesenai gasto liavo Italijoje ir Vokietijoje.

Ilgas gyvenimas kalba apie labai senų pensininkų vienos dienos gyvenimą viename iš Rygos komunalinių butų. Šyki buvęs Latvijos premjeras man prasitarė, kad viena iš pereinamojo laikotarpio į kapitalizmą sakygų, kurią iškélé tarptautinės ekonominės institucijos (stebėjusių Rytų Europos ekonomikos pasikeitimus), numatė, jog neturtingos šalyms turi paaukoti senyvo amžiaus žmones ir pinigus išleisti investicijoms, o ne pensijoms. Tad visi mano tėvų amžiaus žmonės tapo atstumtaišais. Visuomenė ištisė izoliavo šiuos žmones, padarydama juos antropologinio eksperimento, kuris priminė realybės šou, dalimi. Tokia šou taisyklės vis dar nenustatytos, tad neaišku, kas iš tikrujų taps laimėtoju – tas, kuris mirs pirmas, ar tas, kuris išliks paskutinis. Mūsu pjesė suteikia unikalų galimybę tapti šio „zoologijos sodo“ liudytojais.

+++Alvis Hermanis

Naklji jie alsuoja savo naktiniu kvēpavimu. švinta. Kur aš esu? Siauroje, horizontalioje Naujojo Rygos teatro erdvėje tikrovės susimaišo. Ne-galiu jų atskirti ir akimirkai mane apima nerimas. Pašoku, bēgu išejimo link, tačiau pasirodo, kad tai jėjimas. Lekiu priešais juodą, drapiruotą sieną. Susijaudinus i motoris aiškina man, jog norėdama išeiti turu per-eti salę. Jums negera? Ne, tai tik nerimo jausmas. Nuo milžiniškos tikrovės džozės. Tie žmonės dvokiančiami, perpildytiame komunaliniame bute ištisė man ranką į pervilko bevitlīška erdvę, kuri egzistuoja tarp gyvenimo ir meno.

The New Riga Theatre

Alvis Hermanis Long Life

<<<<<

Premiere> December 9, 2003

Duration> 1 hr 40 min without a break

Director> Alvis Hermanis

Set & costumes> Monika Pormale

Cast> Guna Zariņa, Baiba Broka, Ģirts Krūmiņš, Vilis Daudziņš, Kaspars Znotiņš

With the support of> The Culture Capital Foundation of Latvia

It is a work without text, without a literary basis. Over a period of months, young actors (none aged over 30) studied the body language, movements and behaviour of very old people, and copied them down to the last detail. They came back to the basics of theatre – literally copying reality, reminding us of circus artist, who demonstrate a trick and at the same time show how it is performed. What has emerged is a drama about human existence that is disturbing yet touching, shocking yet comic; a play resembling a reality show whose rules are unknown.

The Long Life is one section of Alvis Hermanis' double project and is the antithesis to By Gorky.

The Long Life is about the life of very old age pensioners during a day in one of Riga communal flats. As I was once told by a former prime-minister of Latvia, during the transition period to capitalism one of the conditions set by the international economic institutions (who monitored the economic transformation of East European countries) was that these poor states had to sacrifice their aged pensioners and the money was to be spent on investments but not on pensions. Thus all the people at my parents' age became outcasts. In fact society economically isolated them and put in a condition of an anthropological experiment that resembled a reality show with unclear rules of the game – whether the winner was the one who died first or last. Our play provides a unique opportunity to become a witness of this "zoological garden".

+++Alvis Hermanis

They breathe their night breath at night. Light is dawning. Where am I? In the narrow, horizontal space of the New Riga Theatre realities get confused. I am unable to distinguish them, and for a moment I feel anxiety. I jump to my feet, run to the exit that turns out to be only an entrance, I run against a black, draped wall. An excited woman is telling me that I have to go through the hall to get out. Are you sick? No, it's only the feeling of anxiety. From a huge dose of reality. Those people in the smelly, crowded communal flat gave me a hand and pulled over the hopeless space that exists between life and art.

I stand for a while between the draped wall and the curtain. Only sounds and noises, occasional murmur of voices remind me that the

Valandėlę stoviu priešais drapiruotą sieną ir užuolaidą. Vien tik gar-sai ir triukšmas, atsiltintiniai balsų mūrnesiai primena man, jog ilgasis gyvenimas tėsiasi. Grīžtu į savo vietą, daina, atlitta vieno iš jų, pa-slepia nerimą tarp juoko ir ašarų. Tamsoje jie alsoja savo naktiniu kvēpavimu. „Menas yra snukj i rasą įmerkęs gyvūnas“. Toje siauroje, horizontalioje salėje jis palytėjo mane savo rasotu snukiui. Pajutau tai, ir nerimas išnyko.

+++Nora Ikstena, Diena

Viena vertus, spektaklyje yra momentų, kai tyla atrodo nenaturali (logiskai maštant, jie, po velyni, turi kalbėti). kita vertus, gal toks po-reikis kyla, nes esame įpratę, jog visa patiekama suvirškinta žodine išraiška? Manęs netrikdo teksto nebuvimas. Netgi manau, jog įprasta struktūra šiame spektaklyje taptų kliūtimi. Ilgas gyvenimas turi būti tai, kas yra – išraiškingas formos eksperimentas Latvijos teatre.

Atvirai kalbant, negaliu įsivaizduoti, kas iš mūsų dramaturgų būtu galėjęs šia tema sukurti pjesę, kuri galėtų nedirbtinu ir tragiškai komišku būdu varžytis su tuo, ką sukūrė Ilgo gyvenimo kūrėjai.

+++Normunds Naumanis, Diena

> Alvis Hermanis > 1988 m. baigė Latvijos Valstybinę Konservatoriją Rygoje, kur teatro fakultete studijavo aktorių meistriškumą. Teatro bei kino karjerą pradėjo kaip aktorius. Nuo 1993 m. dirba Naujajame Rygos teatre. Nuo 1997 m. eina teatro meno direktoriaus bei režisierius pareigas. šiame teatre Alvis Hermanis pastatė daugiau nei 20 spektaklių, iš kurių keliose dalyvavo ir kaip scenografas bei aktorius. Kai kurių pastatymu pagrindu tapo paties režisieriaus sukurtos pjesės arba prozos kūrių adaptacijos (pvz., Stendalo Apie meilę, O. Vaidolo Doriano Grējaus portretas). Alvis Hermanis režisavo tokius spektaklius kaip Gogolio Revizorius, A. Čechovo Žuvėdra, Arbusovo Mano vargšas Maratas, Griškoveco Miestas, Puškino Pliku dama, Mišimos Markizas de Sadas ir kt. Kai kurie spektakliai buvo pristatyti tarptautinei publikai Lietuvoje, Estijoje, Lenkijoje, Rusijoje, JAV, Kanadoje, Austrijoje, Vokietijoje, Slovėnijoje, Suomijoje, Prancūzijoje, Belgijoje bei pelnė apdovanojimus garsiuose festivaliuose. Alvis Hermanis yra dirbęs režisieriumi Taline (Estija) bei Rygos operos teatre.

long life continues. I go back to my seat, the song sung by one of them, suppresses anxiety between laughter and tears. In the darkness they breathe their night breath. "Art is an animal that has pushed its muzzle in the dew." There in the narrow, horizontal hall it touched me with its dewy muzzle. I felt it and anxiety vanished. +++Nora Ikstena, Diena

On the one hand there are moments when silence seems sort of unnatural (because by the laws of logic they should, damn it, talk!), on the other hand such a need emerges because we have got used to receive everything in a digested and verbal form? I am not bothered by the absence of a text. I even consider that a play with everything set in a plain structure would be an obstacle. Long life has to be what it is – also an explicit experiment with form in Latvian theatre. To be honest I cannot imagine who of our playwrights could have written a play about this theme for it to be able in an inartificial tragically comic way compete with the product created by the authors of Long Life.

+++Normunds Naumanis, Diena

> Alvis Hermanis > was born in Riga in 1965. He was trained as an actor at the drama department of the Latvian State Conservatory in Riga, from which he graduated in 1988. He began his career in theatre and film as an actor. Since 1993 he is working at Jaunais Rīgas Teātris (The New Riga Theatre). Between 1997 and 1999 he was in charge as superintendent and artistic director. Ever since he concentrates on the latter function. At Jaunais Rīgas Teātris he has staged more than 20 productions. In some of them he has also been involved as set designer and actor. Some of these productions have been projects for which he has written the dramatic text or adapted a prose work (e.g. Stendhal's About Love, Wilde's The Picture of Dorian Gray). Among the plays staged by Hermanis are The Auditor (Gogol), The Seagull (Chekhov), My Poor Marat (Arbusow), The Town (Grischkowez), Bungee Jumping" (Tätte), Arcadia (Stoppard), The Malady of Death (Duras) and Marquis de Sade (Mishima). Several of his productions have toured abroad and have been shown and decorated at international festivals in Lithuania, Estonia, Poland, Russia, USA, Canada, Austria, Germany, Slovenia, Finland, France, Belgium. At Salzburger Festspiele 2003 Hermanis received Young Directors Project Award (Max Reinhardt's pen). Furthermore, Hermanis has worked as a director in Tallinn and at the opera house in Riga.



***** Apvalytieji *****
Cleansed

Wrocławski Teatr Współczesny
Sarah Kane ... Apvalytieji

Apie spektaklį About performance

Premjera> 2001 m. gruodžio 15 d.
Trukmė> 2 val. 40 min., vienos dalių spektaklis

Režisierius> Krzysztof Warlikowski
Vertimas> Krzysztof Warlikowski, Jacek Poniedzialek
Scenografija> Małgorzata Szczęśniak
Muzika> Paweł Mykietyń
Dainos> Renate Jett
Šviesos> Felice Ross
Režisieriaus asistentas> Ivo Vedral

Vaidina> Mariusz Bonaszewski, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik,
Redbad Klyntra, Stanisława Celinska, Jacek Poniedzialek, Thomas
Schweiberer, Tomasz Tyndyk, Renate Jett, Fabien Włodarek

Koproducenci> Teatr Polski (Poznań, Lenkija), Teatr Rozmaitości
(Varšuva, Lenkija), Hebbel teatras (Berlynas, Vokietija),
Asociacija THEOREM, remiama ES programos Kultūra 2000

Spetaklis tiki suaugusiems<

Apvalytieji yra viena iš dažniausiai Europoje statomų S. Kane pjesių. Tai istorija apie Greisę, jauną moterį, kuri, išgyvendama dėl brolio neakteis, pati nusprendžia juo tapti pasikeisdama lyti. Cool Britannia sajūdys dalyvavusi dramaturgė savo tekstuose nesigėdydama kalba apie prievertą, seksą, pasitelkia brutalią kalbą. šio pastatymo kūrėjai nesiekia atakuoti žiūrovų juslių, bet veikia ketina parodyti, kad, nepaisant visko, anapus žmogiškų santykijų pragaro galima išvysti šviesą.

Apvalytyjų premjera sukėlė kaip niekada karštias diskusijas Lenkijos spaudoje ir tapo vienu svarbiausiu šios šalies meninių jvykių per keletą paskutinių metų. Spektaklis buvo palankiai sutiktas Berlyno, Avinjono festivaliuose, Kanadoje, gastroliuoja Sankt Peterburge, Bogotoje, New York and France.

Sarah Kane dėsto problemas, kurios glaudžiai siejasi su tapatybės klausimu. Ji kalba apie homoseksualumą, kraujomaišą ir aiškai neapibrežtą seksualumą. Vargu ar įmanoma, kad jos žodžiai mūsy nepaliestu. Jie sukelia užkrečiamą efektą, nusinešdami tollyn tuos, kurių prisileičia prie šių žodžių.

Turi būti tikras, turi sugebėti išsižadėti savęs, kaip tai daro ji, kai gąsdinančiai tiesiai kalba apie labai asmeniškus dalykus. šou skirtas mums visiems, nes kiekvienas žino, kad yra pasmerktas. Sarah Kane parodo, kad yra dar blogiau. Žinoma, turėjau atrasti šiai prievertai sprendimą ir prasmę, idant spektaklis neviršyt vien žiūrovo šokiravimui. Vis dėlto Apvalytieji nėra tekstas, kuriam būtų galima pasiruošti iš anksto – viskam, ką teks patirti jų skaitant. Nėra gėrio ar blogio sąvokos, ar nuosprendžių, kuriuos reikia paskelbti. Teksto prieverta tapo mano prieverta. Tai ne ta prieverta, kuri tiesiog pasirodo gatvėje, bet toj, kuri

Wrocław Contemporary Theatre
Sarah Kane Cleansed

<<<<<

Premiere> December 15, 2001
Duration> 2 hr 40 min without a break

Director> Krzysztof Warlikowski
Translation> Krzysztof Warlikowski, Jacek Poniedzialek
Set> Małgorzata Szczęśniak
Music> Paweł Mykietyń
Songs> Renate Jett
Light> Felice Ross
Assistant director> Ivo Vedral

Cast> Mariusz Bonaszewski, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik,
Redbad Klyntra, Stanisława Celinska, Jacek Poniedzialek, Thomas
Schweiberer, Tomasz Tyndyk, Renate Jett, Fabien Włodarek

Coproduction> Teatr Polski (Poznań, Poland), Teatr Rozmaitości (War-
saw, Poland), Hebbel-Theater (Berlin, Germany), THEOREM/European
Commision

For >adults< only

One of the most frequently produced Kane plays in Europe, Cleansed is the story of Grace, a young woman who suffers the loss of her brother and decides to become him by changing her sex. A member of the Cool Britannia movement, Kane does not shy away from violence, sex, or brutal language in her texts. The creators of this production are not out to attack the sensibilities of viewers, rather, their intent is to show that in spite of all, there is still some light to behold in the hell of human relationships. Cleansed was very favorably received in Berlin, at the Avignon Festival, is on tour in Canada, St. Petersburg, Bogota, New York and France.

Sarah Kane exposes problems that deal closely with identity. She talks about homosexuality, incest and barely defined sexuality. It is almost impossible to emerge from her wordsuntouched. They have a contagious effect, dragging those who handle themfar away with them.

You have to be true and capable of the same abandon she expresses when articulating very personal matters with startling directness. The show addresses us all because everybody knows he/she is doomed; Sarah Kane shows us that there is worse. Of course, I had to find the solution and the meaning of this violence, so that the performance wasn't just about shocking the spectator. But Cleansed is not a text where you can prepare yourself, beforehand, for everything you will experience through it. There is no notion of good or evil and no judgement to make. Its violence has become my violence. A violence that doesn't just appear in the street but that has become internalised, a violence resulting from the fear for life. I would like to open an internal path in each of us that would lead only to ourselves, to our sexuality, to our fear for life and the desire to stand in front of our second unity.

atsiranda mūsų viduje – prieverta kaip gyvenimo baimės pasekmė. Norėčiau kiekvienam iš mūsų atverti vidinius takus, kurie vestų tik į mus, į mūsų seksualumą, į mūsų gyvenimo baimę ir troškimą atsistoti mūsų antrosios pusės akivaizdoje, juk, anot Platono idėjos, kiekvienas turi panašią į save būtybę.

Tam tikru mastu Sarah Kane gržta prie naivios meilės formos. Rašydama šį tekstą ji su mums daliasi švelniomis mintimis. Ji, kaip ir aš, piešė gėlę, kad savo vidinėje visatai suteiktu šviesos ir džiaugsmo. Statydamas Apvalytiusius, aš prievertauju auditoriją, nes leidau, kad gyvenimas prievertautų mane. Sutikau, kad šarvai, kuriuos man suteiké visuomenė, būtų sunaikinti. Nesu tamsoje, tiesiog be perstojo iešau. Tačiau neturiu tikslų. Kaip Brookas ar Lupa, mano mokytojai, siekiu išeiti už ribų. Noriu išeiti anapus, kadangi jaučiu, jog esu būtybė, kuriai negėda šitaip dalytis savimi. Kaip ir Sarah Kane – neslepiu savęs. Man nereikia užuovėjos anapus intelekto.

+Krzysztofas Warlikowskis

Warlikowskio pastatymas yra jvykis, kuris išeina už teatro ribų. Jis ne tik atveria Kane pjesėms keliją į Lenkijos sceną, bet pakeičia tokijų žodžių kaip „prieverta“, „meilė“, „skausmas“ ir „mirtis“ vertę. Tai kelionė po modernių žmogų, kuris nebegali kontroliuoti savo paties demonų. Tai apvalančios psichoanalizės seansas, po kurio nei teatras, nei gyvenimas nebebus tokie pat.

+Roman Pawłowski, Gazeta Wyborcza

Kiekviena scena yra spazmo istorija. Malonumas ir skausmas, švelnumas ir brutalumas – visą laiką. Nė minutei neapleidžiamie trikdančių tapatybės regionų, pradedant apskiteitumu drabužiais ir baigiant apskiteitumu lytimis. Mylieti – tai tiesioginė žodžio prasme užvaldyti mylimaji, sako mums spektaklis. Matysime vyrą, kuriam bučiuojant savo meiluži, jo rankos, liežuvis ir kojos bus vienas po kito amputuoti. Žiaurumas kaip mėslas, ant kurio auga žydros meilės gėlės.

+Jean-Pierre Thibaudat, Liberation

> Krzysztof Warlikowski > laikomas vienu įtakingiausiu režisieriu Lenkijoje. Prieš pradėdamas režisūros studijas Valstybinėje Teatro Akademijoje Krokuvoje (1989–1993), studijavo istoriją, filosofiją bei teatro istoriją Krokuvoje (1981–1989) ir Paryžiuje (1984). Dirbo Peterio Brooko, Krystiano Lupos, Giorgio Strehlerio bei Ingmaro Bergmanno asistentu. Nepaisant to, kad nuo pat pradžių didelį dėmesį skyrė klasiniams (graikų bei Shakespeare'o) teatrui, Warlikowskis neaplenkė ir tokijų autorų kaip Koltesas, Kafka ar Proustas. Warlikowskis išsitinkinęs, jog „teatras nėra proga apsvirkti baltus marškinius, pasiūmti gražią rankinę bei praleisti malonų vakarą stebint tai, ką tikimasi išvysti. [...] Kalbama ne apie šokiravimą arba perdėlus efektus, tačiau apie skatinimą žmones susimąstyti“. Warlikowskis dirba daugiausia Rozmaitości teatre Varšuvoje, kur režisavos tokius spektaklius kaip Euripido Bakchantes (2001), Shakespeare'o Hamletą (1999), Sarah'os Kane Apvalytiusius (2001), Szymona Anskio bei Hannos Krall Dibuką (2003), Shakespeare'o Audrą (2003). Nacionalinėje Varšuvos operoje pastatė Guiseppe's Verdi Don Karlą (2000). Dirbo režisieriumi Tel Avive (1995, 1997), Hamburge (1994), Štutgarthe (1999, 2000) ir Milane (1994, 1998). Tarptautinis Warlikowskio pripažinimas atispindėjo pelnytuose apdovanojimuose, tarp kurių – geriausio Lenkijos režisieriaus vardas už Shakespeare'o Žiemos pasaką (1998) bei geriausio užsienio spektaklio prizas už Sarah'os Kane Apvalytiusius Prancūzijoje (2002).

according to the platonic idea that everybody has a similar creature. To a certain extent, Sarah Kane goes back to a form of naive love. By writing this text, she shares a tender thought with us. Like me, she was drawing a flower, to give light and joy to her internal universe.

In staging Cleansed, I rape the audience as I let life rape me. I allowed the armour given to me by society to be destroyed. I am not in darkness, but in an eternal quest. But I have no objective. Like Brook or Lupa, my masters, I am searching beyond the limits. I want to go beyond, just as I am, as I feel, a creature who is not ashamed to share itself in this way. Like Sarah Kane, I don't hide myself. I don't seek refuge behind the intellect.

+Krzysztof Warlikowski

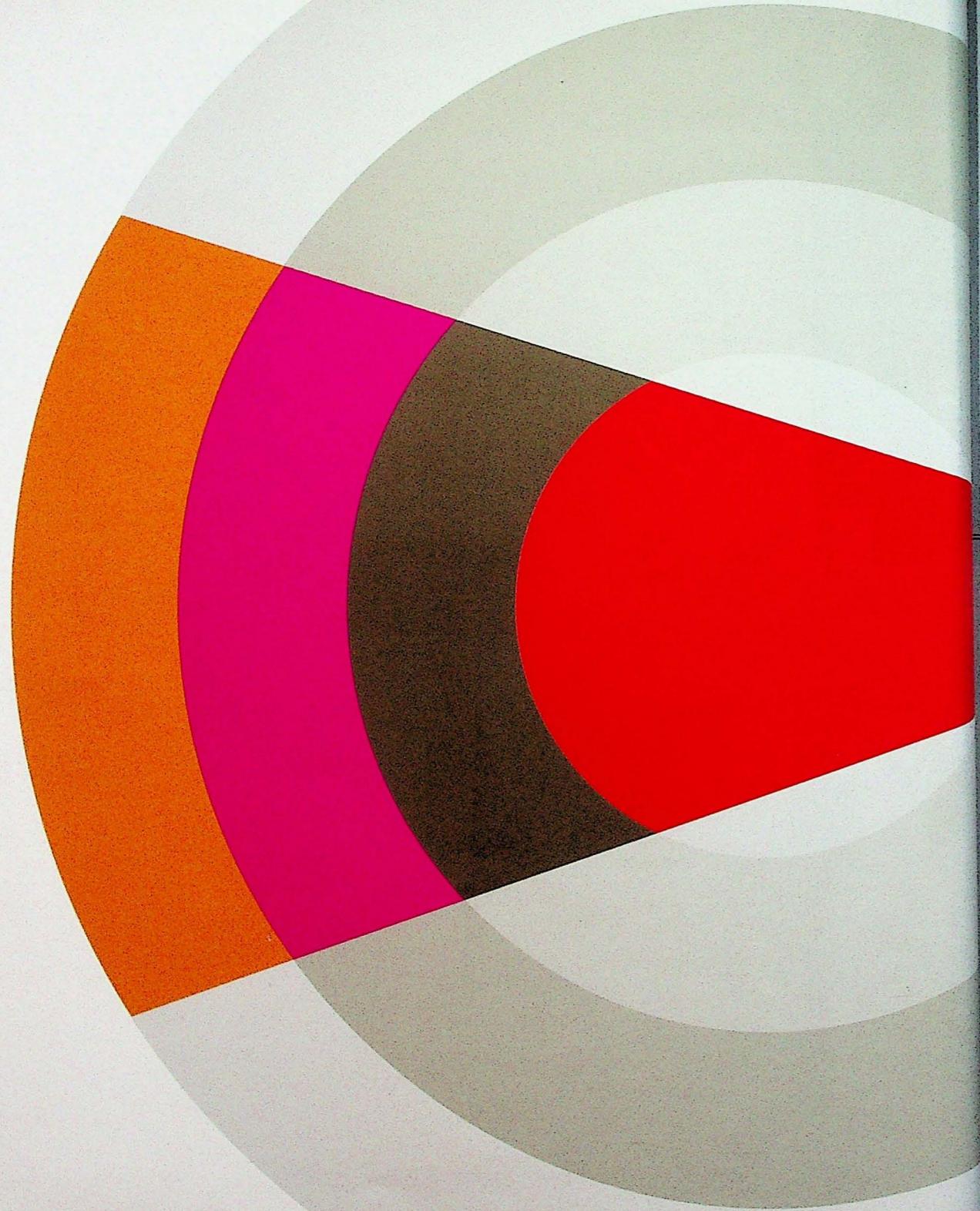
Warlikowski's production is an event that reaches beyond theatre. Not only does it open the way for Kane's plays onto Polish stages, but it also changes the value of such words as 'violence', 'love', 'pain' and 'death'. It is a journey inside the modern man, who cannot control his own demons. It is a session of cleansing psychoanalysis, after which neither theatre nor life will be the same.

+Roman Pawłowski, Gazeta Wyborcza

Each scene is a story of a spasm. Pleasure and pain, gentleness and brutality, all the time. Not for a moment do we leave disturbing regions of identity, beginning with an exchange of clothes that will lead to an exchange of sexes. To love means literally to take over the sex of the loved one – says the performance to us. We will see a man kissing his lover who will have his hands, tongue and legs amputated one by one. Cruelty is like dung on which blue flowers of love grow.

+Jean-Pierre Thibaudat, Liberation

> Krzysztof Warlikowski > is considered one of the most influential directors in Poland. He was a student of Krystian Lupa at the national Theatre Academy Ludwik Solski in Krakow, graduating in the early nineties. He also works at the Teatr Rozmaitości in Warsaw, where he is a resident director. Before studying directing Warlikowski studied history, philosophy and theatre history in Krakow (1981-1989) and Paris (1984). He has also assisted Peter Brook, Krystian Lupa, Giorgio Strehler and Ingmar Bergmann. Warlikowski has concentrated on Classical Theatre: the Greeks and Shakespeare but he also directed Koltès, Kafka, and Proust. He is always interested in a modern perspective on these plays, which he brings out with much emotionality and sensuality. "It is not about shocking, about using exaggerated effects. It's about people stimulating to think." Warlikowski works mainly at the Teatr Rozmaitości in Warsaw and has directed the Bacchants by Euripides (2001), Shakespeare's Hamlet (1999), Sarah Kane's Cleansed (2001), Szymon Anski's and Hanna Krall's Dybuk (2003) Shakespeare's The Tempest (2003). He has also moved towards opera staging Giuseppe Verdi's Don Carlos with the national opera in Warsaw (2000). He has directed in Tel Aviv (1995, 1997), Hamburg (1994), Stuttgart (1999, 2000) and Milan (1994, 1998). Krzysztof Warlikowski was given an award for his production of Shakespeare A Winter's Tale, which was performed as part of the Shakespeare Festival in Gdansk in 1997 and in 1998 he won the prize for best director in Poland and the best foreign performance award in France (2002).



Lietuviškos
sirenos

Lithuanian
sirens



Užsispypelės
tramdymas

The Taming
of the Shrew

Valstybinis jaunimo teatras

William Shakespeare **Užsispyprelės tramdymas**

Apie spektaklį About performance

Dviejų dalių baladė
Vertimas> Tautvydė Marcinkevičiūtė
Sirenu premjera> 2004 m. rugėjo 15 d.

Režisierius> Cezaris Graužinis
Muzika> Giedrius Puskunigis
Scenografija> Vilma Masteikienė
Šviesos> Gintautas Urba

Vaidina> Brigita Arsbaitė, Andrius Bialobžeskis, Paulius Čižinauskas, Jurgis Damaševičius, Tadas Juozapavičius, Tomas Kizelis, Vytautas Kontrimas, Kristina Ovcinikaitė, Vilma Raubaitė, Laisvūnas Raudonis, Saulius Sipaitis, Julius Žalakevičius

Užsispyprelės tramdymas – pirmasis vienos populiausių W. Shakespeare'o komedijų pastatymas Lietuvos teatro istorijoje. Režisierius Cezaris Graužinis šiuo pastatymu siekia perteikti šiandienos visuomenės politinių ir būtinų stereotipų kritiką iš renesanso žmogaus pozicijų. Pasak jo, visa W. Shakespeare'o pjesės kalbos ir veiksmo poetika grindžiama dviprasmybe, parodoksu, o žmonių papročiai ir įpročiai analizuojami per išvirkščiąją jų pusę. Todėl spektaklis galėtų tapti juoką provokuojančia invazija į šiuolaikinio žmogaus susikurtų mitų ir mąstymo klišių šerdi.

Spektaklis analizuoją meilės fenomeno romantiškąją bei absurdą kąją prasmę ir jų apraiškas. Stengiamasi sukurti originalią spektaklio žanro sampratą, sintezuojant situacijų komedijos, persirengimų komedijos ir absurdo dramos esminius bruožus. Komedioje įsipliesianti meilės ir aistros istorija čia perteikiama kaip ejimas džiuzlancio stiklo keliu. ši metafora materializuojama spektaklio scenovaizdyje, kurio pagrindiniai akcentai yra spindinčių, ašturių, pavojingų detalių gausa. Teatinis kostiumas šiame spektaklyje taip pat yra ypač svarbus meninės elementas, kadangi pagal persirengimų komedijos žanro reikalavimus kostiumo transformacijos formuoja, papildo ir retraliuoja spektaklio temą. Ypatingas dėmesys skiriamas spektaklio apšvietimui – pasitelkiama kontrastinga, veiksmo aistrinėm išryškinanti šviesa. Po sėkmings W. Shakespeare'o *Makbetu* ir *Hamleto* pastatymu užsienvyje režisierius Graužinis siekia apibendrinti jgytą asmeninę patirį *Užsispyprelės tramdyme*, „skurdžiojo“ teatro estetiką jungdamas su dinamiška sceninių įvykių kompozicija. Spektakliu taip pat bandoma aktualizuoti aktorių fizinių raiškos priemonių spektrą, todėl į projektą įtraukti skirtingu kartu menininkai, galintys praturtinti ir praplėsti šios pjesės interpretacijos ribas.

Jaunimo teatras inspiravo ir pirmajį pjesės vertimą į lietuvių kalbą. Kad suskambėtų kasdienę, grubią, liaudišką kalbą ir muzikalią poetiką vienianti „nemirtingojo“ dramaturgo kalba, buvo pasitelkios progresyviausios lietuvių vertėjų pajėgos, komedijos vertimą patikint poetei Tautvydai Marcinkevičiūtei, jau vertusiai į lietuvių kalbą W. Shakespeare'o sonetus.

The State Youth Theatre

William Shakespeare

The Taming of the Shrew

Two – act ballad
Translation> Tautvydė Marcinkevičiūtė
Sirenu premiere> September 15, 2004

Director> Cezaris Graužinis
Music> Giedrius Puskunigis
Set> Vilma Masteikienė
Lights> Gintautas Urba

Cast> Brigita Arsbaitė, Andrius Bialobžeskis, Paulius Čižinauskas, Jurgis Damaševičius, Tadas Juozapavičius, Tomas Kizelis, Vytautas Kontrimas, Kristina Ovcinikaitė, Vilma Raubaitė, Laisvūnas Raudonis, Saulius Sipaitis, Julius Žalakevičius

The State Youth Theatre is the first in Lithuania to stage one of the most popular comedies by William Shakespeare. The goal of the production is to project renaissance world outlook and values to the contemporary society of the 21st century. The director, Cezaris Graužinis, targets to communicate criticism of today's political and household stereotypes from the views of renaissance people. In the director's opinion, the entire poetics of the Shakespeare play's language and action is based on ambiguity and paradox, while the traditions and habits of people are analysed inside out. Therefore, the play might become a laughter-provoking invasion into the core of myths and thinking clichés developed by today's people.

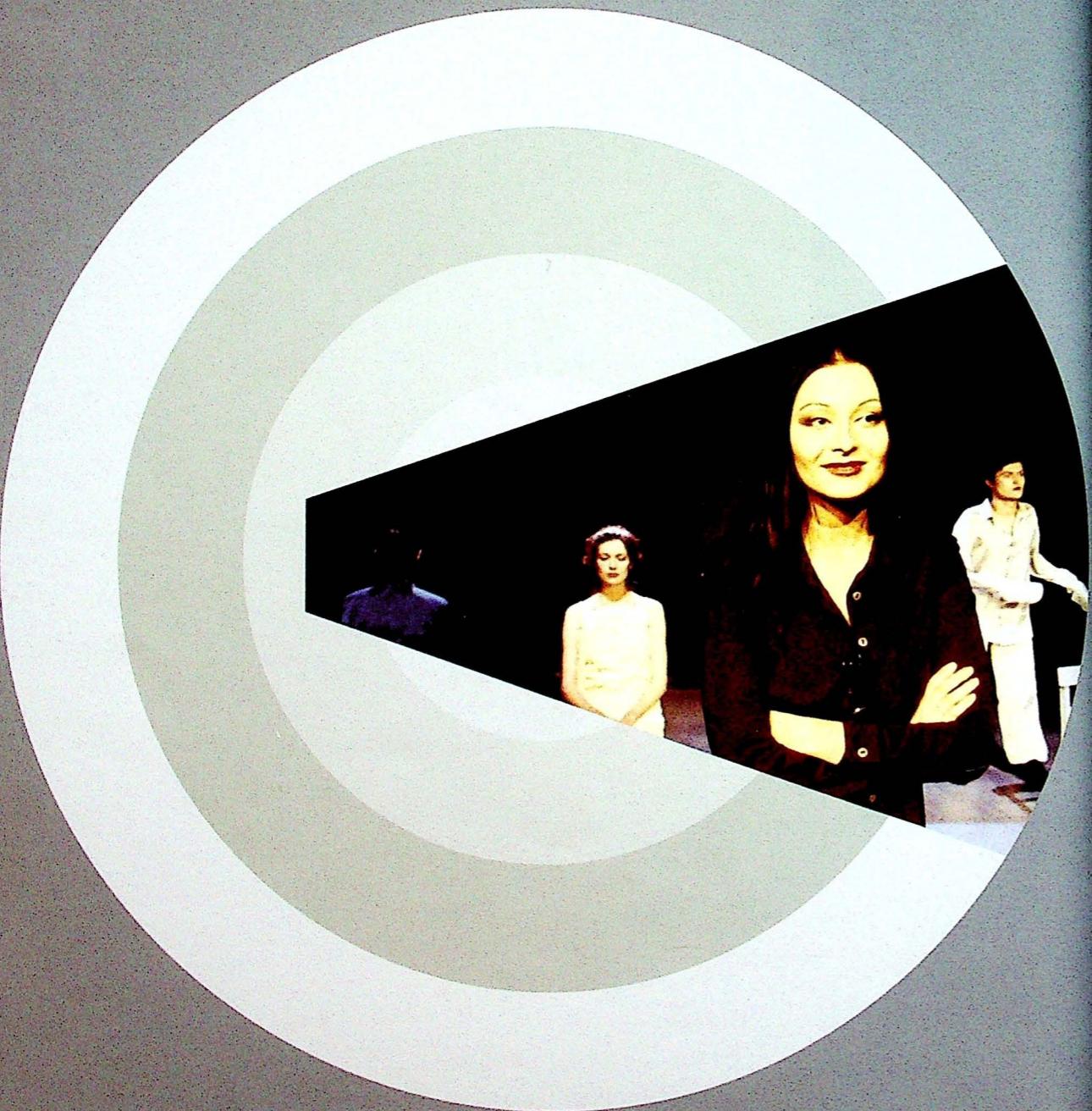
The play analyses the romantic and absurd meaning and demonstration of the love phenomenon. With the help of metaphoric poetic action and ironic view of the myth of contraposition of sexes, the play provides an untraditional pattern of relations between characters. The comedy's story of love and passion are conveyed metaphorically as walking on breaking ice. The metaphor is materialized on stage filled with shining, sharp and dangerous details. The production creates an original concept of play genre, attempting to synthesize key elements of situation comedy, disguise comedy and absurd drama. The director, Graužinis, aims to recapitulate personal experience of successful productions of Shakespeare's Macbeth and Hamlet abroad through using the esthetics of "poor" theatre and dynamic composition of stage events in the production of Taming of the Shrew. The project involves artists of different generations in order to enrich and expand the boundaries of actualization and interpretation.

> **Cezaris Graužinis** > nuo 1989 m. dirba laisvalai samdomu režisieriumi. Nuo 1994 m. dėsto dramos aktoriaus meistriškumą ir Suzuki metodą Lietuvos muzikos akademijoje, taip pat šiaurės Europos šalių akademijose ir seminaruose.

Per 15 metų režisierius pastatė beveik dvidešimt spektaklių Vilnius, Kauno ir šiaulių teatruse, taip pat Švedijos, Danijos, Suomijos teatruse, teatrinėse mokyklose ir seminaruose. Jo statytų pjesių autoriai – daugiausia XIX–XX a. klasikai: F. Dostoevskis, A. Čechovas, L. Andrejevas, K. Hamsunas, F. Kafka, B. Brechta, G. Büchneris, be to, šiuolaikiniai dramaturgai ir rašytojai: M. Kundera, E. Bondas, J. Cartwrightas, M. Ivaškevičius, R. Shimmelphenigas ir kt. C. Graužinio kūryboje bei renkantis autorius atsiispindi ir darbo Japonijoje patirtis – J. Mišimos *Panelė Chan*. Naujausias spektaklis – dviejų dalių baladė pagal W. Shakespeare'o komediją *Užsispyprelės tramdymas* – jau trečias režisierius susidūrimas su W. Shakespeare'o kūryba. C. Graužinis Farerų salose (Danija) yra pastatęs *Makbetą*, o Suomijoje *Hamletą*.

> **Cezaris Graužinis** > since 1989 has been working as a free-lance director. Since 1994, he has been teaching the art of drama actor and the Suzuki method at the Lithuanian Music Academy and academies and seminars in various countries of Northern Europe.

During the 15 years of work, he has directed almost 20 plays at Vilnius, Kaunas and Šiauliai theaters, as well as theaters in Sweden, Denmark and Finland, theatrical schools and seminars. Authors of his plays mainly include classics of 19-20th centuries: Fiodor Dostoyevsky, Anton Chekhov, Andreyev, Knut Hamsun, Franz Kafka, Bertolt Brecht and Georg Buchner, as well as contemporary playwrights and writers: Milan Kundera, Edward Bond, Jim Cartwright, Marius Ivaškevičius, Ruiz Shimmelphenig and others. The Graužinis' selection of authors reflects the experience of his work in Japan – Miss Chan by Yukio Mishima. The most recent play – the two-act ballad by William Shakespeare's comedy Taming of The Shrew – is the director's third encounter with Shakespeare. Graužinis has directed Macbeth in Danish Faeroe Islands and Hamlet in Finland.



Arabiška Naktis

Arabian Night

Teatro ir kino informacijos ir edukacijos centras, Cezario grupė

Roland Schimmelpfennig.....Arabiška Naktis

Apie spektaklį.....About performance

Vertimas> Jūratė Pieslytė

Premjera> 2003 m. gegužės 5 d.

Trukmė> 1 val. 30 min., vienos dalies spektaklis

Režisierius> Cezaris Graužinis

Scenografija> Andželika Šulcaitė

Vaidina> Brigitė Arsoberitė, Paulius Čižinauskas, Vytautas Kontrimas, Vilma Raubaitė, Julius žalakevičius.

Arabiška naktis – tai išsimenantis Teatro ir kino informacijos ir edukacijos centro globojamos Cezario grupės debiutas ir projekto *Teatras ir mokykla*, skirto integravoti jaunus teatro menininkus į šiuolaikinį teatrą, dalis. Spektaklis, sukurtas pagal vieno įdomiausių šiuolaikinio vokiečių dramaturgo Rolando Schimmelpfennigo pjesę, pastatytą daugiau nei penkiolikoje Vokietijos bei Austrrijos teatrų ir 2001 m. šešių žymiausių vokiečių kritikų nominuota Metų pjesės apdovanojimui. Pjesėje *Arabiška naktis* šiuolaikinio didmiesčio daugiau kuo kasdienės gyvenimo istorijos pavirsta neįtikėčiausiais ir magiškais jvykiams, tarsi atkeliausias iš šehererezados *Tūkstančio ir vienos nakties*. šiuolaikinio gyvenimo ritmas ir jvaizdžiai susipina su archajišku pasakų stebukliais bei intrigomis, kurie Schimmelpfennigo pjesės jaunu žmonių gyvenimą paverčia magiškuoju realizmu, o jų kasdienybę – mūsų dienų Arabiška naktimi.

Penki jauni aktoriai, ką tik baigę Muzikos akademiją, drauge su režisieriumi ir kurso vadovu Cezariu Graužiniu minimaliomis priemonėmis sukūrė užburiantį pasakojimą apie savęs ir meilės ieškojimą. Vaizdų, garsų ir pojūčių pasaulis pasiglemžia žiūrovų vaizduotę ir gena ją painiai sapnų labirintais, besirangačiais daugiau kuo namo koridoriais, tvankia Arabijos dykuma, kol galiusiai sugrąžina į kiekvienam pažastamą tragikomišką mūsų dienų tikrovę. Spektaklis žalibiskai išpopuliarėjo tarp jaunimo, o Cezario grupė buvo apdovanota už geriausią 2003–2004 m. sezono debiutą Lietuvos Kultūros ministerijos įsteigta pinigine premija ir Auksiniu scenos kryžiumi.

Arabiška naktis pasižymi šiandienos literatūroje retai pasitaikančia savybe, atėjusia iš Tūkstančio ir vienos nakties, iš senosios arabų literatūros, kai pasakojama istorija girdo kitą istoriją, o ši istorija tam-pa istorija apie istoriją, o ta istorija, apie kurią yra istorija, tampa kita istorija, ir taip toliau, iki begalybės. Kas nors sapnuoja kitą, taip pat sapnuojantį, o šis sapnuoja tą, kuris sapnuoja jį.

Repetuodamas pradėjau domėtis, kokiomis priemonėmis teatre galima kurti sapnus.

Džiauguosi, kad galu dirbtį su jaunais, dar neapaugusiais jokiais štampais aktoriais. Ir netgi džiauguosi, kad neturime galimybų apskrauti kokiomis nors pagalbinėmis priemonėmis. įdomu patikrinti, kiek

Theatre And Cinema Information And Education Centre, Cezaris Group

Roland Schimmelpfennig.....Arabian Night

Translation> Jūratė Pieslytė

Premiere> May 5, 2003

Duration> 1 hr. 30 min. without a break

Director> Cezaris Graužinis

Set> Andželika Šulcaitė

Cast> Brigitė Arsoberitė, Paulius Čižinauskas, Vytautas Kontrimas, Vilma Raubaitė, Julius žalakevičius

Arabian Night is an unforgettable debut of the Cezaris Group patronized by the Theatre and Cinema Information and Education Center as well as a part of the project Theatre And School, stimulating integration of young artists into the modern theatre. The performance immediately became popular with youth and is considered to be an exceptional theatrical event. It is based on the play of one of the most interesting modern German dramatists, nominated for the award of The Play Of The Year by six most prominent German critics in 2001.

Five young actors created an enchanting atmosphere, telling a story about the search of love and oneself. Everyday life stories of a metropolitan block of flats turn into the incredible and magical events that seem to have come from Shahrazad's One Thousand And One Night. Arabian night was successfully presented at the Baltic Circle festival (Finland).

Arabian Night has a characteristic rare in today's literature, which comes from One Thousand and One Night, the old Arabic literature when the story told gives birth to another story, and this story becomes a story about story, and the story, which defines the story, becomes another story, and etc. Somebody has a dream of somebody else who's dreaming as well.

During the rehearsals, I took interest of the theatrical means of creating dreams.

I am glad I can work with young actors without any clichés. I am even happy we do not have the opportunities to load ourselves with auxiliary means. It is interesting to test how far we can go almost naked – this is a challenge for us.

Arabian Night should probably be defined as an experimental play as it has been written in an unusual manner – an unusual form and topic. It was absolutely unclear how it should be put on stage.

There was one thing undoubtfully clear – it is a work of art for theater, and a suggestive one. I am interested in contemporary drama, which does not chase the trivial round as a mad dog biting its heels. "Contemporary" is often identified with street slang of the language used by Internauts. A good, interesting and theatrical play always speaks about

toli mes galime nueiti, būdami beveik nuogi – tai lyg iššūkis patiemams sau.

Arabišką naktį turbūt derėtų vadinti eksperimentinę pjese, nes ji parašyta labai neprastai. Neprasta ir forma, ir tematika. Visiškai neaišku, kaip ją reikia statyti.

Aišku viena – tai kūrinys teatru, ir jis yra sugestivus. Istorija nėra išlaužta iš piršto ir stilistika nėra išradinėjama iš naujo: pjesė sukurta viduramžių arabų literatūros pagrindu. Man įdomi ta šiuolaikinė dramaturgija, kuri nesiveja kasdienybės kaip piktas šuo ir nekandžioja jai kulnų. Dažnai „šiuolaikišumas“ tapatinamas su gatvės slengu arba internautų kalba. Gera, įdomi, teatriška pjesė visada kalba apie amžinus dalykus – meilę, išsiskyrimą, vienatvę. Arabiška naktis kaip tik ir yra apie tai.

+++Cezaris Graužinis

Geriausia šiame spektaklyje yra tai, su kokia neįtikėtina drąsa vaizduojami žmonės. Požūris – be skrupulių, tačiau ne begėdiškas. Seksualinėms fantazijoms leidžiama lietus per kraštus, tačiau jos – ne sekssistinės. Arabiškoje naktyste vienodai daug sapnuoja ir vyrai, ir moterys.

+++Lauri Meri, Helsingin Sanomat

eternal matters – love, separation and loneliness. The Arabic Night is just about that.

+++Cezaris Graužinis

The best feature of the performance is an incredibly bold way of portraying people. The approach is straightforward, but not cynical. Sexual fantasies are let free unbridled, but not sexist. Men and women in Arabian night dream equally much. +++Lauri Meri, Helsingin Sanomat



Karalius Lyras

King Lear

Lietuvos nacionalinis dramos teatras

William Shakespeare ... Karalius Lyras

Apie spektaklį About performance

Vertimas> Alekys Churginas

Sirenu premjera> 2004 m. rugpjūčio 29 d.

Režisierius> Valentinus Masalskis

Scenografija> Renata Valčik

Muzika> Marius Baranauskas

Režisierius padėjėjas> Titas Varnas

Vaidina> Diana Anevičiūtė, Remigijus Bučius, Marius Jampolskis, Ridas Jasulionis, Vytautas Kaniušonis, Vaidotas Martinaitis, Valentinus Masalskis, Valdas Misevičius, Judita Norvaišaitė, Šarūnas Puidokas, Jūratė Vilūnaitė

Meilė atšala, nyksta bičiulystė, broliai vaidijasi tarp savęs; miestuose – maištai, kaimuose – nesantaika, karalių rūmuose – išdavystės, net tarp tėvų ir vaikų saitai išyra.

Teatro magas Valentinus Masalskis William'o Shakespeare'o *Karalius Lyrą* pasirinko kaip dar vieną iš nuolat dominančios temos – kraštutinių žmogaus dvasinių būsenų – dramaturginę medžiagą.

Šio spektaklio giminamas teatru yra svarbus ir dėl to, kad jis buvo ne vien surepetuotas. Dvejų metų darbas virto tam tikra laboratorija, kurioje aktoriai ne tik nagrinėjo kūrinį, bet ir susidūrė su begale kitų dalykų, susijusių su meno prigimtimi apskritai. Kartais net atrodė, kad ne *Karalius Lyrą* rezultatas, o pats procesas yra svarbesnis – ypač šiandien, kai teatrų rūpinasi spektaklių kiekibė, pamiršdami pirmapradžių teatro meno dalykus. Masalskis, suburęs vienminčius aktorius, nuosekliai darbu tarytum stabdė įtemptą jų gyvenimą, grąžindamas prie jidėmaus savianalizės proceso. Teatras jiems tapo ne profesiniu žaidimu, bet nedaloma gyvenimo dalimi. Kartu su dramos aktoriais spektaklyje „veiks“ ir medinės lėlės, kurias sumanė ir sukurė pats režisierius.

Visi, kurie pasirenka kūrybinį kelią su Masalskiu, atranda dar nepažintą filosofinę erdvę, padedančią neuždusti pragmatiškoje ir žiauriuoje teatro kasdienybėje.

Nagrindamas šią medžiagą supratau, kad visa, ką buvau apie ja girdėjęs, yra netiesa. Medžiaga yra daug žiauresnė, negu įkalta klišė. Tie stereotipai, kuriuos aš mačiau, girdėjau – netiesa.

Teatras praranda žodį. Kai aktorių scenoje intonuoja tą žodį, jis tam-pa dar juokingesnis. Pats žodis, kaip archetipas, aplipęs dezinformacija. Mes bandome prisileisti prie laukinio, pirmapradžio Karaliaus Lyrą, išgirsti pirmapradžių žodį.

Kalbant apie meilę, atsiranda pačių keičiasi intonacijų... šeimoje gimsta ir visas gėris, ir visos blogybės... Svarbu, kodėl žmogus tampa vienoks ar kitoks?.. Kur viso to pradžia?.. Audra ir po jos ateinanti atgalla...

Lithuanian National Drama Theatre

William Shakespeare King Lear

Translation> Alekys Churginas
Sirenu premjera> September 29, 2004

Director> Valentinus Masalskis
Set> Renata Valčik
Music> Marius Baranauskas
Assistant director> Titas Varnas

Cast> Diana Anevičiūtė, Remigijus Bučius, Marius Jampolskis, Ridas Jasulionis, Vytautas Kaniušonis, Vaidotas Martinaitis, Valentinus Masalskis, Valdas Misevičius, Judita Norvaišaitė, Šarūnas Puidokas, Jūratė Vilūnaitė

Actor and director Valentinus Masalskis – one of the most significant personalities in Lithuanian theatre - has chosen King Lear by Shakespeare as one more dramaturgic material of the topic that has always attracted him, i.e. extreme spiritual states of a human being. In addition, the birth of this performance is very important to theatre because it has not been simply rehearsed: the two-year work has turned into a certain laboratory, where actors analyze the piece, and face various other matters related to the origin of art in general.

Sometimes it seemed that the process of King Lear is more important than the result, especially today, when theatres concentrate on the quantity of performances rather than the primeval theatre art issues. With the help of consistent work, Masalskis managed not only to create the performance or "educate" the actors, but also as if to slow down tense lives of the actors, bringing them back to the intent process of self-analysis. Theatre became not just a mere professional game, but a harmonious part of their lives. Everybody who chooses to work with Masalskis, select what suits them best – some improve and enjoy the unexplored theatrical and philosophical territories, some devote themselves to a deeper analysis of the situation, whereas the others just stay together in order to survive and not to choke in this pragmatic and cruel theatre routine.

When analyzing the material, I understood that everything I had heard about it was wrong. The material is far more cruel than the cliché we have been told about. The stereotypes I had seen or heard were totally wrong.

Theatre has lost its word. The word as an archetype is covered in disinformation. We are trying to touch the wild and primeval King Lear and hear his primeval word.

Strangest intonations come about when you speak about love... All good and all evil is born in a family... It is important why a person grows to be one or another?.. Where is the beginning of all this? A storm and the following regret...

Menas nėra atsakymas – jis yra klausimas. Dėl to čia nebūs jokio atsakymo, čia bus prisileičiama prie temos su tam tikrais teatriniiais ženklais. Jeigu būsim suprasti, bus labai džiugu.

+++Valentinus Masalskis

> **Valentinus Masalskis** > 1972–1976 m. studijavo Lietuvos valstybinėje konservatorijoje (dabar – Lietuvos muzikos akademija) Aktorinio meistriškumo katedroje. 1976–1992 m. – Kauno valstybinio akademinio dramos teatro aktorius. Nuo 1992 m. – laisvas menininkas: stato spektaklius, vaidina spektakliuose, filmuoja. 1993 m. su bendraminčiais įkūrė studiją *Menas į šoną*, 1995 m. – *Menų sambūrį*. 1996 m. apdovanotas Nacionaline premija.

Masalskis sukūrė per 100 vaidmenų teatre ir kine, režisavo spektaklius, jau šiandien „pakoregavusius“ teatro istoriją. Apibūdinti šią teatro personaliją – tas pats, kas apibrėžti ne tik Lietuvos teatro kontekstą, situaciją, būvį, bet ir atsakyti į klausimą, kas yra teatras apskritai. Spektakliai, kuriuose vaidino, vaidina arba režisuoja Masalskis, visada kvepia tam tikra teatriniame sensacijā – net jei spektaklis ir nepretenduoja į režisūriškai emancipuotą žemę. Masalskis bet kuriuo atveju malonu stebėti, žiūrėti, kartu su juo išgyventi sceninį gyvenimą. Jam dažnai teatro kurti nereikia, nes jisai pats yra teatras.

Art is not an answer, it is a question. Therefore, there will be no answer, only a touch upon the topic with some certain theatrical signs.

+++Valentinus Masalskis

> **Valentinus Masalskis** > in 1972–1976 studied at the Lithuanian State Conservatory (now the Lithuanian Music Academy). From 1976 was an actor at the Kaunas State Drama Theatre. Since 1992, became a free lance artist, directing plays, acting in theatre and cinema. He founded a studio Sidelong Art in 1993 and Caucus of Arts in 1995. In 1996 Masalskis was awarded the National Prize.

Masalskis has created over 100 roles in theatre and movies, directed plays that have "revised" the history of Lithuanian theatre. Describing this theater personality would mean defining not only the context, situation and state of Lithuanian theatre but also say what the theatre in general is. The performances that Masalskis stars in or directs always smell of a real theatrical sensation – even if the play has no claims upon emancipated lands. Watching Masalskis play and living the scenic life with him is always a pleasure. Often he does not need to create theatre because he is the theatre himself.



Įstabioji ir graudžioji
Romeo ir Džuljetos istorija

The Most Excellent and Lamentable
Tragedy of Romeo and Juliet

OKT/Vilnius miesto teatras

William Shakespeare

Jstabioji ir graudžioji

Romeo ir Džuljetos istorija

=====

Apie spektaklį About performance

Vertimas> Aleksys Churginas

Pasaulinė premjera> 2003 m. birželio 13 d. (Berlynas, Vokietija)

Premjera Lietuvoje> 2003 m. spalio 28 d.

Trukmė> 3 val., dviejų dalių drama

Režisierius> Oskaras Koršunovas

Scenografija> Jūratė Paulėkaitė

Muzika> Antanas Jasenka

Kostiumai> Jolanta Rimkutė

Choreografija> Vesta Grabštaitė

Vaidina> Remigijus Bilinskas, Dainius Gavenonis, Vesta Grabštaitė, Darius Gumauskas, Gytis Ivanauskas, Dainius Kazlauskas, Rasa Marazaitė, Vaidotas Martinaitis, Dalia Michelevičiūtė, Saulius Mykolaitis, Eglė Mikulionytė, Arūnas Sakalauskas, Rytis Saladžius, Rasa Samuolytė, Giedrius Savickas, Remigijus Vilkaitis, Tomas Žaibus

Koproduceriai> Lietuvos kultūros ministerija, Kultūros ir sporto rėmimo fondas, Tarptautinis Avinjono festivalis (Prancūzija), Niu Heiveno tarptautinis festivalis Arts&Ideas (JAV), Hebbel teatras (Berlynas, Vokietija), Asociacija THEOREM, remiama ES programos Kultūra 2000

Oskaro Koršunovo interpretacija W. Shakespeare'o Romeo ir Džuljetos tema – bene ryškiausias postmodernios parodijinės estetikos pavyzdys teatre. Tragedijos veikėjus režisierius įkurdina penktą ar šešto dešimtmecčių Veronos picerijų virtuvėse, įduoda į rankas įrankius miltams sijoti ir tešlai kočioti, ir už dviejų besivaržančių šeimų neapykantos ir rietenų atveria dviejų jaunu žmonių pastangas meile ir mirtimi sutaiķytį priešus ir laikus. Itališkasis kino realizmas čia pinasi su karnevališka viduramžių estetika, kultūriniai pletų šalies stereotipai pašiepiami tarsi „mafijos kronikos“ klišės, kautynės peiliais, šaukštais ir tešla, veikėjų tipai atrodo atkeliauva iš komiksų ir animacinių filmų. Tačiau visa ši humoru ir nevaldoma energija žaižaruoja „senojo pasaulio“ erdvę, gaubiamą sklandančių nuodingų miltų, priversta pasitraukti ir užleisti vietą tragedijai – jau nejuokingoms mirtimis, kurios nors ir neįvirtina naujo laiko, tačiau skelbia senojo pabaigą.

Naujausias O. Koršunovo spektaklis Lietuvoje pelnė du Auksinius scenos kryžius už geriausią 2003–2004 m. sezono režisūrų ir scenografių ir jau spėjo aplankyti žymiausius pasaulio teatrus bei tarptautinius festivalius Vokietijoje (Maifestspiele, Vysbadens), Prancūzijoje (Avinjono teatro festivalis, CRD/Le Lieu Unique, Nantas), Lenkijoje (Torūnės Kontakt, Gdansko Shakespeare'o festivaliai), JAV (Niu Heiveno festivalis Arts&Ideas).

Šioje pjesėje mane labiausiai domina meilė, kuri girsta ir skleidžiasi neapykantos, karo atmosferoje. Ši paradoksą norėjau akcentuoti: kad

Oskaras Koršunovas Theatre

William Shakespeare

The Most Excellent and Lamentable
Tragedy of Romeo and Juliet

<<<

Translation> Alekys Churginas

World premiere> June 13, 2003 (Berlin, Germany)

Premiere in Lithuania> October 28, 2003

Duration> 3 hours with one break

Director> Oskaras Koršunovas

Set> Jūratė Paulėkaitė

Music> Antanas Jasenka

Costumes> Jolanta Rimkutė

Choreography> Vesta Grabštaitė

Cast> Remigijus Bilinskas, Dainius Gavenonis, Vesta Grabštaitė, Darius Gumauskas, Gytis Ivanauskas, Dainius Kazlauskas, Rasa Marazaitė, Vaidotas Martinaitis, Dalia Michelevičiūtė, Saulius Mykolaitis, Eglė Mikulionytė, Arūnas Sakalauskas, Rytis Saladžius, Rasa Samuolytė, Giedrius Savickas, Remigijus Vilkaitis, Tomas Žaibus

Co-producers> Lithuanian Ministry of Culture, The Foundation of Sponsorship of Culture and Sports, International Festival of Avignon (France), New Haven International Festival Arts&Ideas (USA), Hebbel-Theater (Berlin, Germany), Association THEOREM, sponsored by the EU programme Culture 2000.

Koršunovas's interpretation of Romeo and Juliet theme is probably the most vivid example of postmodern aesthetics in theatre. The director settles the action in the old-fashioned kitchens of competing pizzerias. Here Italian film realism mingles with the carnival aesthetics of the Middle Ages; cultural stereotypes of the southern country are mocked at as clichés of "mafia chronicles". Fights with knives, spoons and the dough, types of characters seem to have come from comic books and cartoons. However, this space of "the old world" sparkling with humor and unbridled energy, shrouded in hovering poisonous flour is forced to retreat and make way for tragedy – the death of two young people, unable to establish the "new times" are no longer funny. Moreover, it announces the end of the old time. The performance has been awarded with a National theatre prize for the best direction, set design and was successfully performed at the most famous theatres and international festivals of the world: Avignon (France), Maifestspiele (Germany), Arts&Ideas (USA), etc.

What I'm interested most in this play is love, which is born and spreads in hatred and atmosphere of war. I wanted to accentuate the paradox: enormous hatred is needed for love to be born. Hatred kills but it can also set off a spark of love. This is what happens in Romeo and Juliet. We can also speak about the divine level – love is born out of hatred to later conquer it. When producing the play, I wanted to see how hatred shapes differences and becomes the reason for everything. Hatred is the grounds for oppositions, not vice versa. Hatred tricks us by cre-

galėtų girmi meilę, dažnai reikia didžiulės neapykantos. Neapykanta žudo, tačiau būtent ji gali įžiebti meilės kibirkštį. Tai vyksta Romeo ir Džuljetoje. Taip pat galima kalbėti apie dieviškajį lygmenį – meilė girsta iš neapykantos, kad ją nugalėtų. Statydamas spektaklį norėjau pažvelgti į tai, kaip neapykanta formuoja skirtumus ir tampa visko priežastimi. Neapykanta yra opozicijų pagrindas, ne atvirkštai. Neapykanta mus apgauna, jি sukuria skirtumų tarp Montekijų ir Kapulečių iluziją, kad dar labiau juos supriešintų.

Mirtis yra galutinė neapykanta persmelktą pasaulio auka. Tačiau tik jaunu žmonių meilė žymi seno pasaulio pabaigą. Romeo ir Džuljetoje man svarbiausia yra meilė. Galbūt šią istoriją reikėtų permąstyti iš naujo ir suprasti, kaip ji gali mus išgelbėti. +Oskaras Košunovas

Netikėčiausias ir didžiausias O. Koršunovo atradimas – naujai atskleistas Romeo ir Džuljetos konfliktas. Neapykanta, agresija, tulžis susitvenkiniai pirmiausia savoje šeimoje, tarp draugų – priešai téra dingstis įniršiu, nepakantumui prasiveržti. Jeigu priešu néra, reikia juos surasti. +Valdas Vasiliauskas, Lietuvos rytas

Spektaklis iki pabaigos išlaiko šokėjiską judėjimo apytaką, kurioje menkiausia vienoje scenos pusėje įsitempusi sausgystė sukelia kitąje pusėje esančio raumens reakciją. +Mathias Heine, Die Welt

Virtuvė čia – archetipas. Tai šiek tiek primena krikščioniškąją maldą Tėvė mūsų: „kasdienės duonus duon mums šiandien“. Kasdienis prašymas tos pačios duonos galiausiai virsta mirtimi, nes ji suponuoja priklausomybę. Tai jau nebe maistas, o nuodas. Žinoma, jausmus virtuvė yra ypatinga – joje nėra receptų, o pagamintų eliksyrų sudėtis visada bus abejotina. +Fabienne Avers, Les Inrockuptibles

> Oskaras Koršunovas > 1993 m. baigė Lietuvos muzikos akademiją, režisūros specialybę. Nuo 1990 m. Lietuvos ir užsienio teatruse pastatė daugiau negu 20 spektaklių. Šiandienos realybės chaosą ir paradoksalumą, absurdiškumą ir fragmentiškumą Koršunovas paverčia pagrindiniu spektaklių prasmes kuriančiu principu, suteikdamas teatrui dabarties gyvenimo alsavimą.

Koršunovas yra Nacionalinės meno ir kultūros premijos, Europos Naujosios Realybės prizo, daugelio tarptautinių Europos, Amerikos, Azijos, Australijos festivalių, lietuviškų teatro sezonų laureatas ir nugalėtojas, priklauso tai režisierų kartai, į kurią, kaip naujo teatro energijos šaltinių, po Berlyno sienos žlugimo krypo daugelio tarptautinių projektų ir iniciatyvų organizatorų akys. Jau pirmaisiais savo spektakliais (sceninė triologija pagal XX a. pradžios rusų avangardistų Daniilo Charmso ir Aleksandru Vvedenskiu kūrinius Ten būt Čia, Seré, Labas Sonia Nauji Metai, 1990–1994) pelnės pripažinimą.

Lietuvoje ir už jos ribų, nuo 1997-ųjų režisierius atsisuka į sociokultūrinės savo amžininkų terpės analizę, suburia aplinkui bendraminių būrių ir skelbia naujo teatro manifestą. Teatro, kuris neužsiskleštų estetiniuose ieškojimuose, bet ieškotų sąlyčio taškų su šalia naujo laiko dramą išgyvenančiais žmonėmis.

Naujausi Koršunovo spektakliai – W. Shakespeare'o Jstabioji ir graudžioji Romeo ir Džuljetos istorija (OKT) bei Mariuso von Mayenburgo Šaltas vaikas (Klaipėdos dramos teatras, 2004) – pripažinti geriausiais 2003–2004 m. sezono spektakliais, Koršunovas – geriausiu teatro režisieriumi.

ating an illusion of differences between the family of Montague and Capulet to put them in even more severe hostility.

Death is the final victim of the world filled with hatred. However, only the love between young people marks the end to the old world. In Romeo and Juliet, I care most about love. Maybe the story needs to be rethought and understood anew. +Oskaras Koršunovas

The newly revealed conflict of Romeo and Juliet is the most unexpected and the biggest discovery of O. Koršunovas. Hatred, aggression, and gall concentrate first of all in one's own family, and among the friends – enemies, if there are any, are only an excuse for an outbreak of rage and hatred. If there are no enemies, one just has to find them. +Valdas Vasiliauskas, Lietuvos rytas

The kitchen here serves as an archetype. It reminds a little bit of a Christian prayer Pater Noster: "give us this day our daily bread." Eventually, daily pleading for the same bread turns to death because it presupposes addiction. This is no longer food, but poison. Of course, the kitchen of feelings is special – there exist no recipes and the composition of prepared elixirs will always remain questionable and even dangerous. +Fabienne Avers, Les Inrockuptibles

Till the very end, the performance manages to maintain dance circulation, in which a tense minor sinew at one side of the stage evokes the reaction of the muscle on the other side. +Mathias Heine, Die Welt

> Oskaras Koršunovas > in 1993 graduated from Lithuanian Music Academy, theatre directing. Since 1990 has staged more than 20 performances in Lithuanian and foreign theatres. Koršunovas belongs to the generation of directors that attracted the attention of organizers of many international projects and initiatives after the fall of the Berlin Wall as the source of energy of new theatre. His first performances (scenic trilogy based on works of early 20th century's Russian avant-gardists Daniil Harms and Aleksandr Vvedensky There To Be Here, The Old Woman and Hello Sonya New Year, 1990-1994 won acknowledgement in Lithuania and abroad.

Since 1997, the director has turned to the analysis of the socio-cultural environment of his contemporaries, has organized a group of peers and announced the manifesto of the new theatre - the theatre that would not limit itself to aesthetic quests, but rather search for contacts with the people undergoing drama in the vicinity of new time.

Koršunovas is the winner of the National Art and Culture prize, European New Reality prize, and the laureate of Lithuanian theatre seasons as well as many international festivals in Europe, America, Asia, and Australia.

The newest performances of Koršunovas – The Most Excellent And Lamentable Tragedy Of Romeo And Juliet by W. Shakespeare (OKT) and Cold Child by Marius von Mayenburg (Klaipėda Drama Theatre) – have been acknowledged as the best performances of the 2003/2004 season, and Koršunovas – as the best theatre director.



Šaltas vaikas

Cold Child

Klaipėdos dramos teatras

Marius von Mayenburg Šaltas vaikas

=====

Apie spektaklį About performance

Vertėmas> Jūratė Pieslytė

Premjera> 2004 m. kovo 5 d.

Trukmė> 1 val. 50 min., vienos dalies spektaklis

Režisierius> Oskaras Koršunovas

Scenografija> Oskaras Koršunovas

Muzika> Gintaras Sodeika

Kostiumai> Agnė Kuzmickaitė

Vaidina> Vytautas Anužis, Eglė Barauskaitė, Eglė Jackaitė, Valentina Leonavičiutė, Darius Meškauskas, Vytautas Paukštė, Igoris Reklaitis, Nelė Savičenko, Regina šaltenytė, Kazimieras Žvinklys

Klaipėdos dramos teatro bendradarbiavimą su Vilniaus režisieriumi Oskaru Koršunovu galima drasiai vadinti sėkmės projektu. Šaltas vaikas 2004 m. tapo absoliučiu Kultūros ministerijos premijų laureatu – Auksiniais scenos kryžiais apdovanoti režisierius, pagrindinio moters bei antraplanių moters ir vyro vaidmenų atlikėjai.

Spektaklio premjera tapo išskirtiniu įvykiu ir dramaturgijos naujumo dėka – Šaltas vaikas Lietuvoje statomas pirmą kartą. Jau trečią spektaklį pagal Mariuso von Mayenburgo dramaturgiją režisuojantis Oskaras Koršunovas vadina Šaltą vaiką geriausia jo pjesę, apimantą „naujosios bangos“ socialinį aktualumą, aštrumą ir kartu turinčią grotesko, absurdų elementus. Gyvenimą ir jausmų, iroškimų ir apsėdimų tikrumas ir fikcijos demaskuojamos steriliame didžiulio tualetė kambaryste. Kelios poros, tarsi grįždamos į žmogžudystės vietą, čia pasaikoja ir vaizduoja nutikusius įvykius, kurių įkalčiai sukaupti ir žiūrovų, tarsi teisėjų, apžvalgai sudėti į plastinius maišelius. Spektaklis vyksta tarsi tiksliai veikiantis tyrimo mechanizmas, kurio metu ypatinga dėmesys vaizdo ir garso plastikai, vaidybos ritmu ir mizanscenų tikslumi skiriantis režisierius pasiekia aukščiausią pilotą.

Šiuolaikinė dramaturgija Vokietijoje, ko gero, labiausiai susijusi su Marius von Mayenburgo vardu. Šaltas vaikas – jau trečia šio autorius pjesė, kurią statau. OKT esu pastatęs jo Parazitus ir Ugnies veidą. Tai geriausia jo pjesė, kuri apima „naujosios bangos“ socialinį aktualumą, aštrumą ir kartu turi komedijos, absurdų elementų. Ji labai įdomi, provokuojanti kitaip, naujai elgiasi teatre ir scenoje. Tai yra tekstas, kurio neįmanoma perteikti tradicinėmis, iprastomis priemonėmis. Iš pirmo žvilgsnio Šaltas vaikas gali atrodyti visiškai iracionalus, ir nei režisierui, nei aktoriams beveik neįveikiamas. Tačiau teatre įdomiausiai dalykai neretai atsiranda būtent iš to, kas atrodo sceniškai neišsprendžiamos.

Pats pavadinimas Šaltas vaikas daug ką pasako. Man atrodo, ši pjesė pirmiausia kalba apie fikcijas, kurias žmonės susikuria. Pavyzdžiu, meilė – kaip fikcija, kai svarbiau pati meilė, o ne mylimas žmogus. Taip meilė tampa fiktyvių dalyku, iš tikrujų tai – būdas parazituoji. Pjesė tarsi ir byloja apie socialines, visuomenines mūsų gyvenimo ir

Klaipėda Drama Theatre

Marius von Mayenburg Cold Child

<<<<<<

+++++

Translation> Jūratė Pieslytė

Duration> 1 hour 50 minutes without a break

Premiere> March 5, 2004

Director> Oskaras Koršunovas

Set> Oskaras Koršunovas

Costumes> Agnė Kuzmickaitė

Music> Gintaras Sodeika

Cast> Vytautas Anužis, Eglė Barauskaitė, Eglė Jackaitė, Valentina Leonavičiutė, Darius Meškauskas, Vytautas Paukštė, Igoris Reklaitis, Nelė Savičenko, Regina šaltenytė, Kazimieras Žvinklys

The collaboration with the famous Vilnius director Oskaras Koršunovas can be called the most successful project of Klaipėda Drama Theatre. Cold Child became absolute laureate of the National theatre award 2003/2004 for the best direction, main female, and supporting roles of the season.

This is the third time that O. Koršunovas has staged a performance based on the dramaturgy of Marius von Mayenburg and the first time Cold Child has been staged in Lithuania.

The play embraces the social relevance and sharpness of „the new wave dramaturgy“ as well as contains the elements of grotesque and absurdity. The performance is like a very precisely functioning mechanism of investigation, during which different versions of the murder are revealed.

The reality of life and feelings, aspirations and obsessions, and fictions are disclosed within the surroundings of a huge, sterile toilet room. With this performance the director, who pays special attention to the plasticity of view and sound, to the acting rhythm and precision of mice-en-scenes, has reached his highest level.

Contemporary drama in Germany is probably most linked with the name of Marius von Mayenburg. Cold Child is the third play by the author I have directed. I have directed his Parasites and Fireface at OKT. This is his best play covering the social actuality and sharpness of the “new wave”, with elements of comedy and absurd. It is very interesting, provoking to act differently and in a new way in theater and on the stage. This is a text beyond communication with the help of traditional and common means. At first sight, Cold Child may seem fully irrational and almost overwhelming for the director and actors. However, in theater most interesting things come about from things that seem unsolvable on stage.

The name – Cold Child – says a lot. I think this is a play of certain fictions that people tend to create for themselves. For instance, love as a fiction when the love itself is more important than the person you love. The play proclaims social and public standards of our lives

sugyvenimo tarpusavyje normas, bet tas normas parodo iš tikrosios pusės: jos fiktyvios, dirbtinos, priedanga visai kitiemis tikslams.

Iš tikrujų gyvenime yra daug mums svarbių dalykų, bet dėl taisykių, normų, vadinamojo padoromo apie tai mes dažniausiai nekalbamė su kita; nutylime, slepiame tuos dalykus, kurie daug ką lemia mūsų gyvenime, buityje, bendravime. Tokia tarsi mūsų užribio, tylejimo zona. Kad ir tas pats tualetas, – vieta, kuri neišvengiama ir būtina, nors daugelis apsimeta, kad jie į tualetą tarsi ir nevaikšto...

Klaipėdos dramos teatre statydami Mariuso von Mayenburgo Šaltą vaiką, stengėmės ne šokiruoti, o atviriau kalbėti teatre. Man smagu, jog aktoriai tai suvokia ir nemanuo, kad jie dalyvauja kažkokiam šokiravimo šou. Jie, man atrodo, mašto ir sugeba žmogiškai patekti tuos dalykus, kurie ir yra žmogiški. Jie tam suranda ir potekščių, ir publikai daug atpažįstamų dalykų. Taigi čia, ko gero, kalbame apie humaniškumą, o ne kažkokį brutalumą, skandalumą ar šokiravimą. Mane malonai nustebino aktorių gilius suvokimas, kurį, manau, pamatyti ir žiūrovatas.

+++Oskaras Koršunovas

Šaltas vaikas Klaipėdos dramos teatre šiuo metu – kaip iššūkis: kasdienei rutinai, netikėjimui savo galimybėmis, poreikiui skystis bloga valdžia ir pinigų trūkumu. Reikalauti sau dėmesio, jisltverus į tuščią vežimėlį.

+++Rūta Oginskaitė, Lietuvos rytas

Uodi kraujo kvapą, į klozetus nuleidžiama garbė, kraujas ir vėmalai. Bet neslogu. Visur juntamas ir lengvas Campari stilis stiprios režisūros, brandžios aktoriystės ir apmasyto teksto kokteilis, pakeliantis tragediją įki kasdienybės.

+++Vaidas Jauniškis, Verslo žinios

and common living but demonstrates the standards from the true side: they are fictitious, artificial and a camouflage for totally different purposes.

There are many things in life that are important to us but in the name of rules, standards and the so-called propriety we often avoid discussing it with others, we keep it a secret, hide these things, which mean a lot in our life and communication. This is a sort of zone of silence. This is similar to a toilet – a place that is necessary and cannot be avoided, nevertheless, many pretend they never go there...

The goal of the production of Marius von Mayenburg's Cold Child at the Klaipėda Drama Theatre, is not to outrage but to speak openly. I am glad that actors understand this and do not think they are a part of some shocking show. They, I believe, think and are able to communicate the human things in a human way. They find byplays and things familiar to the audience. So here we probably speak about humaneness rather than brutality, scandals or shock. I was pleased by the deep understanding of actors, which I hope the audience will see as well.

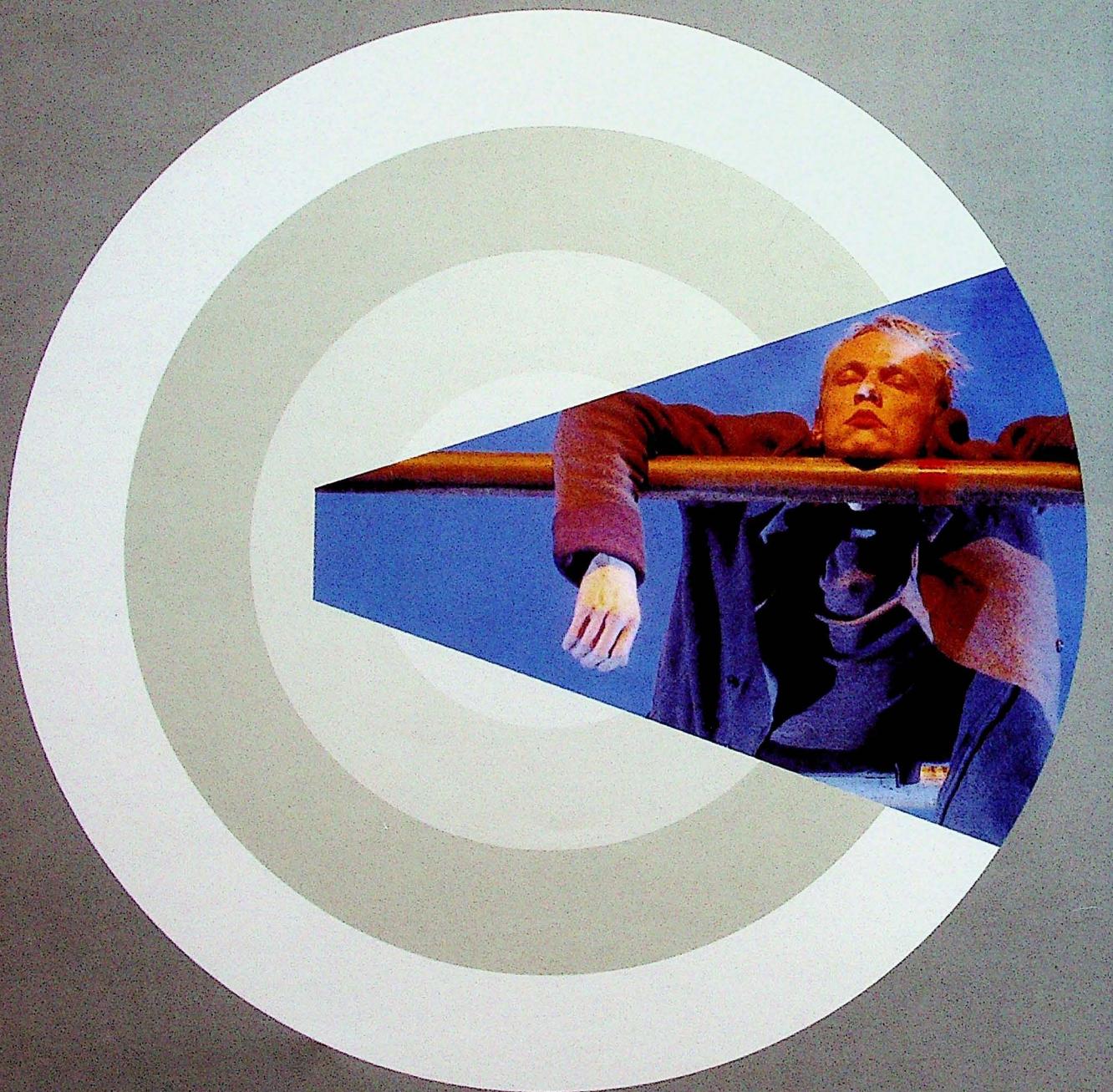
+++Oskaras Koršunovas

Currently Cold Child in Klaipeda Drama Theatre is a kind of challenge to daily routine, lack of trust in one's possibilities, the need to complain about bad government and the shortage of money, and the demand for attention while clawing an empty trolley.

+++Rūta Oginskaitė, Lietuvos rytas

One can smell blood. Fame, blood, and vomit are flushed together. However, this does not create the atmosphere of oppression. A light, Campari style cocktail from strong direction, mature actors, and carefully selected text brings the tragedy up to the level of triviality.

+++Vaidas Jauniškis, Verslo žinios



Nusikaltimas ir
bausmė

Crime And
Punishment

Kauno valstybinis akademinis dramos teatras

Fiodoras Dostojevskis *Nusikaltimas ir bausmė*

Apie spektaklį About performance

Premjera> 2004 m. balandžio 29 d.
Trukmė> 5 val., trijų dalių spektaklis

Režisierius> Gintaras Varnas
Iscenizacija> Gintaras Varnas
Scenografija> Andris Freibergs
Muzika> Giedrius Puskunigis
Kostiumai> Juozas Statkevičius
Videoprojekcijos> Andrius Jakučionis
Sviesos> Vladimiras Šerstabojevas

Vaidina> Vilija Grigaitė, Tomas Erbréderis, Gytis Ivanauskas, Marius Jampolskis, Viktorija Kuodytė, Dainius Kazlauskas, Ričardas Vitkaitis, Ugnė Rukšaitė, Liucija Rukšnaitė, Liubomiras Laucevičius, Jūratė Onaitytė, Daiva Stubraitė, Dainius Slobonas, Sigitas Šidlauskas, Viktoras Šinkariukas, Edita Užaitė, Robertas Vaidotas

Pirmą kartą Lietuvoje pristatydamas sceninę *Nusikaltimo ir bausmės* versiją, režisierius Gintaras Varnas pagrindinį vaidmenį patikėjo 23 metų Gyčiui Ivanauskui – vienam perspektyviausių jauniosios karčos aktorių. šiame spektaklyje jo kuriamas Rodionas Raskolnikovas egzistuoja vienoje nesibaigiančioje naikyje, bangujančioje sapno realybėje, kuri iš fizinių tikrovės lengvai virsta į dar tikresnę – jo paties pasamonės.

Varno spektaklyje romano tekstas tampa jauno žmogaus gyvenimo atkarpos dienoraščiu, atskleidžiančiu skausmingą tapsmo procesą. Garsusis nusikaltimas byloja, jog bet kokie antihumaniski užmojai pirmiausia atveda prie autodestrukcijos, o keliai į naujajį save prasideda tik visiškai jų atsižadėjus.

Nuolat su erdve eksperimentuojantis Varnas, talkinamas žymaus Latvijos scenografo Andrio Freibergo, transformavo įprastą „scenos dėžutę“ – žiūrovai spektaklį stebi sėdėdami scenoje, o parteris tampa vaidybine aikšteli. Spektaklį lydinti vaizdo projekcija nukelia į paslaptinę teatrinės kinematografijos laboratoriją.

Man visai laik buvo artimas daugelyje Dostojevskio romanų užčiuopiamas netikėčiausią gelmių siekiantis žmogaus sielos pjūvis, šiuo atveju – Rodiono Raskolnikovo. Velniškai įdomi jo tapimo tiesiog žmogumi istorija – per žmogžudystes, savęs lažymą ir naikinimą. Atgaila ateina kur kas vėliau. Epilogė pagal Dostojevskį. Netiesa, kad jis, neva, prilipdytas, dirbtinis ir t. t. Tik epilogė, katorgoje galu gale Rodia pajunta atgailą. Juk iki tol, per visą romaną jis niekad neatgailauja.

Šis vaidmuo, man atrodo, vienas sudėtingiausiu. Tieka keistų minties ir jausmų viražų, nuopuolių, ligos, užtemimų, prašviesėjimų, siaubo, neapykantos sau...

Kaunas State Academic Drama Theatre

Fyodor Dostoevsky *Crime And Punishment*

<<<<<

Duration> 5 hours with two breaks
Premiere> April 29, 2004

Director> Gintaras Varnas
Adaptation> Gintaras Varnas
Set> Andris Freibergs
Music> Giedrius Puskunigis
Costumes> Juozas Statkevičius
Video projection> Andrius Jakučionis
Lights> Vladimiras Šerstabojevas

Cast> Vilija Grigaitė, Tomas Erbréderis, Gytis Ivanauskas, Marius Jampolskis, Viktorija Kuodytė, Dainius Kazlauskas, Ričardas Vitkaitis, Ugnė Rukšaitė, Liucija Rukšnaitė, Liubomiras Laucevičius, Jūratė Onaitytė, Daiva Stubraitė, Dainius Slobonas, Sigitas Šidlauskas, Viktoras Šinkariukas, Edita Užaitė, Robertas Vaidotas.

For the first time in Lithuania, with the presentation of the scenic version of *Crime And Punishment*, the director Gintaras Varnas reveals the existence of Raskolnikov, played by a perspective, young generation actor Gytis Ivanauskas, in one, never-ending night. In an undulating dream reality that turns easily from physical actuality into a more real – his own subconscious actuality.

The director Gintaras Varnas is offering one of the possible readings of this enigma. Here the novel text becomes a diary of a period of life of a young person that reveals a painful process of becoming. The famous crime proves that any inhumane ambitions first of all lead to auto-destruction and the way towards the new self begins only when one rejects them completely.

In collaboration with a Latvian art director Andris Freibergs Varnas has transformed conventional space of the stage and the audience hall. Spectators watch the performance sitting on the stage, whereas the parquet becomes the scenic site. Video projections link together elements of theatre and film, and create an alluring possibility to feel oneself for a moment as part of black-and-white film.

I have always found close the incredibly deep sectional view of human soul found in many novels by Fyodor Dostoevsky. In this case of Rodion Raskolnikov. I am highly interested in his becoming a human – through murders and self-destruction. Repentance comes a lot later. In the epilogue by Dostoevsky. It is not true that it is allegedly attached and artificial. Only in the epilogue, in the servitude does Rodia feel remorse. He never feels regret in any part of the novel before that.

I think the role is among the most difficult, filled with strange turns of thought and feelings, ups and downs, disease, horror, hatred...

Romane daug kas vyksta lyg sapne, pusiau sapne, rūke... Apokaliptinis sapnas. Lyg išblukusi sąmonė. Dostoevskio sapnų žemėlapį pabandėme išskleisti kino priemonių pagalba. Per sapnų, kliedesiu, vizijų ir garsų mišinį išsidinome paralelinės realybės egzistavimą. ši linija susijusi tik su Raskolnikovu ir jo vidiniu kitimu.

Keista, kad tradiciškai Raskolnikovą dažnai vaidina vyresni aktoriai (net virš 30 ir kartais iki 50!). Absurdas. Tai labai jauno žmogaus istorija. Tik jaunas žmogus gali turėti tokijų fantazių ir apsėdimų kaip Raskolnikovas ir tik jaunas gali jų suvaidinti. Vyresni nepajėgūs išgyventi šios sudėtingos jausmų kardiogramos.

Jaunas žmogus, bijantis būti vidutinybe... Tai taip maksimališka. Viskas arba nieko.

+++Gintaras Varnas

Spektaklis Kauno dramos teatre – kūrinys, kurį jau šiandien galime padinti istoriniu. Ir ne vien dėl to, kad tai pirmas lietuviškas Nusikaltimo ir bausmės spektaklis – regime taip sunkiai scenoje įveikiamą autorų, eksponuojama nuodugni kūrinio analizė, o svarbiausia – tai itin sugestivus meno kūrinys, operuoja ne tik teatrine kalba, bet ir menine kultūra apskritai.

+++Daiva Šabasevičienė, Literatūra ir menas

Nuo pat pradžių Varno spektaklis siūlo žiūrovams dvigubą žiūros tašką: susodinti scenoje jie tarsi įtraukiami į realų būsimų veiksmai, tačiau didžiuliame sceną ir salę skirtinčiame ekrane matydami atvirščius filmo-spektaklio titrus gali pasiusti ir kaip kam nors kitam rodomas istorijos stebėtojai. [...] Antrindami vaidybai šie vaizdai ne tik kelia kitokias asociacijas, bet ir kuria kitokias reikšmes: kuo vaidybą „psichologiskesnė“, tuo kadrai atrodo fiktyvesni ir dekoratyvesni, o kuo vaidybą „formalesnė“, tuo kadrai yra tikresni, fiktyvesnis atrodo „gyvas“ žmogus.

+++Rasa Vasinauskaitė, 7 meno dienos

> Gintaras Varnas > 1988–1993 m. studijavo Lietuvos muzikos akademijoje (teatro režisūros specialybė). 1994–1997 m. čia tėsė magistrantūros ir meno aspirantūros studijas. Išgarsėjo 1988 m., jkūrės šėpos teatrą. Su miniatiūrių lėlių, drąsiai imituojančių žymiausius to meto Lietuvos ir užsienio politikus, pagalba jis sukūrė unikalų, meninės ir pilietinės jėgos kupiną teatro reiškinį.

Nuo 1989 m. – laisvai samdomas režisierius, be kurio vardo nejsivaizduojama šiandieninio Lietuvos teatro panorama. Dirba įvairiuose Lietuvos teatruse, dalyvauja nepriklausomuoje projektuose, stažuojasi užsienyje. Nuo 2004 m. balandžio mėn. – Kauno valstybinio akademinio dramos teatro meno vadovas. Varno režisueras G. Verdi *Rigoletas* Lietuvos operos ir baletų teatre pripažintas geriausiu 2003–2004 m. sezono operos pastatymu.

In the novel, many things take place half in dream or a fog... An apocalyptic dream. Faded conscience. We attempted to unfold the map of Dostoevsky's dream with the help of movie instruments. We zoomed on the existence of parallel reality through a mixture of dreams, delirium, visions and sounds. The line is connected with Raskolnikov only and his inner changes.

Strangely enough, Raskolnikov is traditionally played by older actors (over 30 and even 50 years of age!). It is absurd. This is a story of a very young man. Only a young man may have such fantasies and obsessions as Raskolnikov does, and only a young man can play him well. Older are no longer capable of embodying the complex cardiogram of feelings.

A young man who is afraid to become a mediocrity... How maximalistic – everything or nothing.

+++Gintaras Varnas

The play at the Kaunas Drama Theater is a creation, which we can today call historic. And this is not due to it being the first Lithuanian production of *Crime and Punishment* – we see staging of an author who is difficult to put on stage with a thorough analysis of the work, and what is most important – it is a highly suggestive artistic creation, not only operating theatrical language but the culture of art in general.

+++Daiva Šabasevičienė, Literatūra ir menas

From the very beginning, the play by Varnas offers the audience a double point of viewing: sitting on stage, they are included into the actual future action but seeing reverse subtitles on the screen separating the stage and the audience hall makes them feel like watching a story demonstrated to somebody else. [...] Seconding the acting, the views do not only bring different associations but also create different meanings: the "more psychological" acting is, the more pictures seem fictitious and decorative, and the more "formal" acting is, the more pictures look real, at the same time making the actors look "alive".

+++Rasa Vasinauskaitė, 7 Meno dienos

> Gintaras Varnas > in 1988-1993 studied at Lithuanian Music Academy (theatre directing). 1994-1997 continued with master and art post-graduate studies. Became famous in 1988, when he founded the Political Puppet Theatre Šepa. With the help of miniature dolls that imitated openly Lithuanian as well as foreign politicians famous at that time, he created unique theatre phenomenon, full of artistic and civil power.

From 1989 Varnas is a freelance director, without the name of which the panorama of nowadays-Lithuanian theatre is impossible to imagine. He works in different theatres of Lithuania, participates in independent projects as well as traineeships abroad. His production have toured Europe including Scandinavia, Canada and USA. He has received many awards as best director. G. Verdi's *Rigoletto* directed by Varnas was acknowledged as the best staging of an opera of the 2003/2004 season of the Lithuanian Opera and Ballet Theatre. Since 2004 Varnas holds a position of Artistic Director of Kaunas State Drama Theatre.



Tolima šalis

Distant Land

Kauno valstybinis akademinis dramos teatras

Jean-Luc Lagarce ... Tolima šalis

Apie spektaklį ... About performance

Vertimas> Akvilė Melkūnaitė
Premjera> 2001 m. spalio 5 d.
Trukmė> 3 val., dviejų dalių drama

Režisierius> Gintaras Varnas
Scenografija> Andris Freibergs
Muzika> Vidmantas Bartulis

Vaidina> Saulius Balandis, Gražina Balandytė, Gytis Ivanauskas, Andrius Kurienius, Goda Piktybė, Birutė Raubaitė, Daiva Stubraitė, Dainius Slobonas, Sigitas Šidlauskas, Aurelija Tamulytė, Robertas Vaidotas, Ričardas Vitkaitis

1995 m. nuo AIDS miręs prancūzų rašytojas Jean-Luc Lagarce'as, žinodamas, jog yra pasmerktas, prieš pat savo mirčių paraše pasauliu atsisveikinimo laišką su antrašte *Tolima šalis...* Būtent taip tiktu traktuoti ne pjesės žanru, o paties kūrinio paskirtį: čia nėra jokio riksmo, kios neurastenijos ar isterijos. Tai veikiau švelnus ir skaudus atsisveikinimas su gyvenimu. Režisierius Gintaras Varnas tobulai „diriguoją“ šiai jausmų ir žodžių simfonijai, spektaklį pateikdamas tarsi kelionę algal. Ilgoji teatro salė virsta gyvenimo vagonu, kuriamo pagrindinis personažas Lui sutinka visus pažinotus žmones: vyrus, moteris, tėvus, šeimą, visus – mirusius ir gyvuosius... Tai spektaklis apie sąskaitas su savimi, savo prieitimi, sutiktais žmonėmis... Kiek tu pats esi kaltas, kiek tu išdavei, kiek išdavė tave? Maža to, tai kūrinys apie meilę žmonėms ir gyvenimui. Už šį spektaklį Varnas pripažintas geriausiu 2002 metų Lietuvos teatro sezono režisieriumi.

Vos perskaičius Jean-Luc Lagarce'o Tolimą šalį, ji gali pasirodyti neaiški, komplikuota, nesuvokiama, galų gale – nepastatoma (o galbūt ir nereikalinga?). Bet pirmas įspūdis klaudingas. Tas nérinys iš liūdesio, švelnumo, nuojautų, meilės, nevilties, praradimų, skolų, žiaurumo, mirties baimės neriamas elegantiškai ir muzikalai, dažnai tekstas virsta baltoiomis eilėmis, personažų balsai susipina į keistą polifoniją. Ir gimus skaudi istorija apie žmogaus likimą. Meilė ir Mirtis. Visa, apie ką čia rašo J. L. Lagarce'as – jo paties išgyventa, tikra ir nesumeluota. Pjesė, parašyta krauju. Priešmirtinis laiškas mylimiems žmonėms ir nesibaigiančiam gyvenimui. švelnus ir skaudus atsisveikinimas, prisipažinimas meilėje. Ir turbūt meilė, o ne mirtis tampa pagrindiniu šio spektaklio personažu. J. L. Lagarce'o pavardę visiškai drąsiai rašyčiau šalia P. Calderono de la Barca'os, W. Shakespeare'o, F. Garcia Lorca'os, A. Camus pavardžių. Ir esu tikras, kad labai greitai jis taps klasiku.

+++Gintaras Varnas

Kaunas State Academic Drama Theatre

Jean Luc Lagarce ... Distant Land

<<<<<<

Translation> Akvilė Melkūnaitė
Duration> 3 hours with one break
Premiere> October 5, 2001

Director> Gintaras Varnas
Set> Andris Freibergs
Music> Vidmantas Bartulis

Cast> Saulius Balandis, Gražina Balandytė, Gytis Ivanauskas, Andrius Kurienius, Goda Piktybė, Birutė Raubaitė, Daiva Stubraitė, Dainius Slobonas, Sigitas Šidlauskas, Aurelija Tamulytė, Robertas Vaidotas, Ričardas Vitkaitis

A French writer Jean-Luc Lagarce died from AIDS in 1995. Already knowing his inescapable fate, just before death Lagarce wrote a farewell letter to the world called *Distant Land*. This is exactly how the purpose and not the genre of the play should be treated: there is no scream, no neurasthenia or hysteria; it is rather a sensitive and painful parting with life.

Gintaras Varnas is a perfect "conductor" for this symphony of emotions and words. He stages the performance as a journey back. A long theatre hall becomes a wagon of life, where the main character Louis meets all the people he once knew: men, women, parents, family, everybody – the dead and the living... This is a performance about judging yourself, your past, and the people you met... How guilty are you, how many people did you betray, and how many people betrayed you? And even more – this is a creation about love to the world and the people. For this performance Varnas was acknowledged the best Lithuanian theatre director of the year 2002.

After reading *Distant Land* by Jean-Luc Lagarce, it might seem unclear, complicated, difficult to understand and, finally, not actable (or maybe unnecessary?). However, the first impression is wrong. The needlework of sorrow, tenderness, flair, love, despair, debts, cruelty and fear of dying is made in an elegant and musical manner, often transforming the text into blank verse and interlacing voices of characters into strange polyphony. This gives birth to a painful story of a human fate. Love and Death. Everything Lagarce has written has been survived by him. The play written in blood. The letter written before death to people you love and the never-ending life. A tender and agonizing good-bye, words of love. And probably love, not death, is the main character in this play. I would bravely write Lagarce's next to those of Pedro Calderon de la Barca, William Shakespeare, Federico Garcia Lorca and Albert Camus. I am certain he will be ranked among the classics in the nearest future.

+++Gintaras Varnas

Tolima šalis kalba apie žudikiškos galios turintį švelnumą, apie besąlyginį atsidavimą jausmui. Varno spektaklis kupinas aristokratisko išdidumo. Čia nusilenkimas gyvenimui – nuoširdus, nesumeluotas, vietomis subtiliai ironiškas – dvelkia nepakartojama gracią.

+++Ramunė Balevičiūtė, 7 meno dienos

Spektaklio liga – tai meilė. Negali nepastebėti, kokia sudėtinga polifonija kuria tą nenuskonamą lengvumą, kuris tekštą paverčia poezija, ir gali užsimerkęs klausytis jo grožio. +++Daiva Šabasevičienė, Krantai

Distant Land tells about the tenderness that has murderous power and about unconditional devotion to feeling. The performance of Varnas is full of aristocratic pride. Here, the bow to life – so sincere, so true and sometimes subtly ironic – is uniquely graceful.

+++Ramunė Balevičiūtė, 7 Meno Dienos

The disease of the performance is love. It is impossible not to notice the complex polyphony that creates this indescribable lightness that turns the text into poetry to the beauty of which one can listen with eyes closed.

+++Daiva Šabasevičienė, Krantai



Venecijos
pirklys

The Merchant
of Venice

Kauno valstybinis akademinis dramos teatras

William Shakespeare Venecijos pirklys

Apie spektaklį About performance

Vertimas> Alekys Churginas
Premjera> 2003 m. lapkričio 13 d.,
Trukmė> 2 val. 40 min., dvių dalių komedija

Režisieriai> Jonas Vaitkus, Paulius Budraitis
Scenografija> Jūratė Paulėkaitė
Muzika> Arnoldas Jalianiauskas
Kostiumai> Jolanta Rimkutė

Vaidina> Gintaras Adomaitis, Albinas Budnikas, Arnoldas Jalianiauskas, Antanas Kurkljetis, Liubomiras Laucevičius, Evaldas Leskauskas, Algirdas Pintukas, Kęstutis Povilaitis, Giedrė Ramanauskaitė, Henrikas Savickis, Egidijus Stancikas, Arūnas Stanionis, Dainius Svobonas, Vilhelmas Vaičekauskas, Robertas Vaidotas, Ričardas Vitkaitis, Sigitas Šidlauskas, Dainius Valutis, Petras Venclovas, Ridas Žirgulis

Nacionalinės premijos laureatas režisierius Jonas Vaitkus vieną grafiškiausiu savo spektaklių suliniavo metaforų tiesėmis, tikėdamasis iš žiurovo aštros aistros ir tiesaus nuoširdumo, gilinantis į savo gyvenamą metą ir jo bédas. Viską, kas nors kiek susiję su kultu, – ar tai būtų nacizmas, sovietizmas, romantizmas, ar čechoviškių inteligenčių kančios, – anksčiau ar vėliau Vaitkus padeda ant svarstyklų. šiuo atveju tai krikščionybė, o žydo tikėjimas režisieriu tėra kitokio žmogaus ženklas. Spektaklis kaip niekad tiesus, bet toti gražu ne tiesiukas. Viskas užkoduota estetikos ir etikos kodu. Ne kančios ir išgyvenimų motyvai slapstosi po balto Nugrimuotų veikėjų kaukémis ir „dekadentiskais“ pudruotais perukais. Veikliau tiesa ir netiesa arba tikroji ir vaizduojamoji prigimtis, režisieriaus subtiliai pridengiama kazanoviška beveili visu veikėjų išvaizda, priešpriešinama atviro veido ir atvirų įsitikinimų žydai šailokui bei jo dukrai. Ir ne skolos šailokui išeškojimas atsiduria spektaklio centre, o tai, kad esant tokiai apsupčiai, kokią parodo režisierius, jokios tiesos ir jokio teisingumo tiesiog negali būti.

Už geriausią 2003–2004 metų vyro vaidmenį aktoriui Liubomirui Laucevičiui (šailokas) įteiktas Auksinis scenos kryžius. šiam apdovanojimui Venecijos pirklys buvo nominuotas net keliose kategorijose.

Venecijos pirklys, savo salygiškumu primindamas šekspyro pjeses-pasakas, kur kas artimesnis dramai nei komedijai, kuriai paprastai priskiriamas dėl laimingos pabaigos. Šiandienos socialinė, politinė, ideologinė, religinė situacijos ir žmogiški santykiai labai panašūs į Venecijos pirklio – totalus veidmainystės viešpatavimas. Pjesė tarsi atliepia mūsų realybę ir leidžia suprasti, kaip svarbu žmogui šiam sūkuryje orientuotis ir turėti moralinį steburą.

Man svarbu ne tai, kad šailokas – žydas. Svarbu – tiki jis ar netiki? Gina savo tiesą ar veidmainiauja? Mane žavi šailoko atvirumas ir drąsa būti savimi. Spektaklyje norėjau kalbėti apie veidmainystę, kuri skaudžiai aktuali visoje mūsų naujujų laikų istorijoje, neišskiriant ir da-

Kaunas state academic drama theatre

William Shakespeare The Merchant of Venice

<<<<<<

Translation> Alekys Churginas
Duration> 2 hours 40 minutes with one break
Premiere> November 13, 2003

Director> Jonas Vaitkus, Paulius Budraitis
Set> Jūratė Paulėkaitė
Music> Arnoldas Jalianiauskas
Costumes> Jolanta Rimkutė

Cast> Gintaras Adomaitis, Albinas Budnikas, Arnoldas Jalianiauskas, Antanas Kurkljetis, Liubomiras Laucevičius, Evaldas Leskauskas, Algirdas Pintukas, Kęstutis Povilaitis, Giedrė Ramanauskaitė, Henrikas Savickis, Egidijus Stancikas, Arūnas Stanionis, Dainius Svobonas, Vilhelmas Vaičekauskas, Robertas Vaidotas, Ričardas Vitkaitis, Sigitas Šidlauskas, Dainius Valutis, Petras Venclovas, Ridas Žirgulis

Kaunas State Academic Drama Theatre performance The Merchant Of Venice, based on the play by W. Shakespeare and praised highly by critics as well as the society, is one of the works of a productive director, Jonas Vaitkus. He has lined his one of the most graphical performances with metaphor lines, expecting sheer passion and open sincerity from the audience while penetrating into our time and its problems. Everything that has the slightest relation to cult – Nazism, Sovietism, Romanism or torments of Chekhov's intellectuals – sooner or later is put on a pair or scales by Vaitkus. In this case, it is Christianity, and the director sees Jewish faith as just a sign of a different person. The play is honest as ever but not nearly straightforward. Everything is coded in a key of esthetics and ethics. It is not motives of torment and experience that hide under the white masks of characters and the decadent powdered wigs. It is more likely to be the truth and untruth, or the true and portrayed nature, which the director in a subtle manner covers with the Casanova-like appearance of almost all characters, which is a contrast to the Jewish merchant Shylock and his daughter – both open in their faces and convictions. And it is not the extraction of debt that is in the center of the play but the fact that no truth and truthfulness can be in the encirclement presented by the director.

In 2004 The Merchant Of Venice was nominated for the best direction and received the National theatre award for the best male role.

Today's social, political, ideological, religious situation and human relations are very similar to those in The Merchant of Venice – full dominance of hypocrisy.

Shylock's being a Jew is not important to me. What I care about is whether he believes or not. Does he protect his truth or is just a hypocrite? I admire Shylock's openness and the courage to be himself. I wanted to address the topic of hypocrisy, which is painfully urgent in the history of the new times and today. One could say there is no value

baries. Galima sakyti, kad neliko jokių vertybinių kriterijų nė viename sluoksnyje – nuo žemiausio iki valdžios ešelono.

Kodėl dramoje toks keistas pasakos ir realizmo mišinys? Kas yra krikščionis ir apsimetėlis? Kokią kainą moka tikrai tikintis ir nebjančių pripažinti bei ginti savo tikėjimą? Kas slypi po išorinio padoromo kauke?..

šitą spektaklį aš matau kaip sapną, kuriamo, kas žino, gal slypi atsakymas apie ateitį... Mano visi spektakliai ženkliski, o šiame ženkliskumas padėjo išvengti pjesės pasakškumo. žmogiškasis Venecijos karnavalas, kuriam atstovauja didžioji dalis personažų, susipina su rytieliškai santuriu ir estetizuočiu gražuolės Porcijos ir jos tarnaitės Nerisos pašauliu. Jos – kitos kultūros atstovės: balti japoniški apdarai ir Baltas veidų grimas, ritualizuoti judesių ir hipnotizuojantis kabėjimo būdas. Porcija tarsi pastata visus – krikščionis, žydus ar musulmonus – prieš žodžio vertę ir jo išspildymą. Atveda prie ribos, parodo prarąj ir grąžina į realybę. Tuose prabudimuose ir užčiuopiamā pradžia, nuo kurios galėtų prasidėti spektaklio istorija. Visi stoja prieš klausimą – kaip yra iš tikrujų į jų turime atsakyti patys.

+Jonas Vaitkus

Rytų filosofijos bei teatro intonacija šiam spektakliui yra viena esminiu. Spektaklyje visus personažus jungia visų pirma bendras sceninis piešinys. Rankos plaštakos judesiui, lėtam, kone buto maniera. Porcijos galvos pakreipimui, groteskiškai elegantiškiems Antonijaus ir Bassanius pa, scenos simetrijos ir dinamiką pabrėžiančiai metalinei juostai, lyg stereotipiui matuokliui nuolat „lipdomai“ prie šailoko nugaros, lakoniškai iš dangua išsiridenčiomis dézutėmis su troškamis nutakos klausimais šiam paveikslė tenka didesnis prasmis kruvis nei pačiam tekstu. Moterys, kurias įkūnija vyrai, ir vyrai, kurie elgiasi ir atrodo kaip moterys, – tokia Venecija iš tiesų virsta belyte erdvė.

+Indrė Daunytė, Literatūra ir menas

Kapotas sulinkusio kūno judesys, prievertinis, „spazmuojantis“ nuolankumas, rankose spaudžiamo kardo – liniuotės vertikalė ar rideina ma padanga – duktas – gelbėjimosi ratas – tai galima „skaityl“ kaip išpėjimą: kas būna, kai nuo nuvertėjusio ir seniai įkainoto pasaulio nemoki ar negali pabėgti į „baltąjį ramybę“, kurią pasirinko Porcija ir Nerisa. Klasikinė „žydiškoji“ „Venecijos pirklio“ tema šiuo atveju tampa tik skyrybos ženklu.

+Vlada Kalpokaitė, Lietuvos rytas

> Jonas Vaitkus > a theatre and film director, Associated professor of Lithuanian Music Academy. He studied theatre directing in Leningrad State Theatre, Music and Cinematography Institute (1969-1974). In 1990-1995 he worked as an artistic director in Lithuanian State Academic Drama Theatre. Vaitkus is one of the most active directors in Lithuania. Since 1974 J. Vaitkus has created many performances, operas, and a number of films in the main theatres of Lithuanian. He has been granted different awards in Lithuania as well as abroad. He has worked as visiting professor and has directed in the United States, Norway and Japan. Vaitkus was the initiator of the first course of theatre directors in Lithuania and a teacher of the outstanding lithuanian actors (Ingeborga Dapkūnaitė, Arūnas Sakalauskas, Eglė Mikulionytė etc.) and directors (Oskaras Koršunovas). Vaitkus is one of the most interesting and the most controversial figures of Lithuanian theatre.

criteria left on all strata of the society – from the lowest to the echelon of power.

Why does the drama have the strange mixture of fairytale and reality? Who is a Christian and who is a pretender? What is the price that the true believer has to pay to acknowledge and defend his faith? What hides under the mask of external decency?...

I see this play as a dream, which, who knows, might have the answer about the future ... All of my plays are figurative, and the figures helped me avoid the dreamlike character of the play. The human Carnival of Venice, which the greater part of characters represent, interlinks with the modest and aesthetic world of the beauty Portia and her maid Nerissa. They are representatives of a different culture: white Japanese clothes and white makeup, ritualized movement and hypnotizing manner of speech. Portia puts everybody before the value of word. She leads to the limit, shows the abyss and returns to the reality. The awakenings contain the beginning, which should have served as the start of the story. Everybody face the question – how is it in real?

+Jonas Vaitkus

The intonation of Oriental philosophy as well as theatre is essential to this performance. All characters in the performance are linked firstly by a common scenic picture. In this picture, a bigger semantic charge lies not within the text but in details, such as the motion of the hand that is so slow, reminiscent of the manner of Buto, the tilting of Portia's head, grotesquely elegant pa of Antonio and Bassanio, a metal strap that underlines dynamics as well as the symmetries of the stage and that is constantly being "glued" to the back of Shylock as a stereotypical meter, and boxes rolling laconically from the sky with questions of a desirable bride. Women, embodied by men and men that act and look like women – such Venice truly becomes a sexless space.

+Indrė Daunytė, Literatūra ir menas

Different masks are opposed against the stage presence equaling to harmony and art of calligraphy – masks not covering the clean Nothing but the spoiled and frayed "waster". +Vlada Kalpokaitė, Lietuvos rytas

> Jonas Vaitkus > a theatre and film director, Associated professor of Lithuanian Music Academy. He studied theatre directing in Leningrad State Theatre, Music and Cinematography Institute (1969-1974). In 1990-1995 he worked as an artistic director in Lithuanian State Academic Drama Theatre. Vaitkus is one of the most active directors in Lithuania. Since 1974 J. Vaitkus has created many performances, operas, and a number of films in the main theatres of Lithuanian. He has been granted different awards in Lithuania as well as abroad. He has worked as visiting professor and has directed in the United States, Norway and Japan. Vaitkus was the initiator of the first course of theatre directors in Lithuania and a teacher of the outstanding lithuanian actors (Ingeborga Dapkūnaitė, Arūnas Sakalauskas, Eglė Mikulionytė etc.) and directors (Oskaras Koršunovas). Vaitkus is one of the most interesting and the most controversial figures of Lithuanian theatre.



Madagaskaras

Madagascar

Valstybinis Vilniaus mažasis teatras

Marius Ivaškevičius Madagascar

Apie spektaklį About performance

Premjera> 2004 m. gegužės 21 d.
Trukmė> 2 val. 30 min., dviejų dalių spektaklis

Režisieriai> Rimas Tuminas, Arvydas Dapšys
Scenografija ir kostiumai> Vilma Masteikienė
Muzika> Faustas Latėnas

Vaidina> Valda Bičkutė, Audrius Bružas, Vaida Bütytė, Ramūnas Cicėnas, Arvydas Dapšys, Eglė Gabrėnaitė, Ilona Kvietkutė, Gintarė Latvėnaitė, Leonardas Pobedonoscevas, Mantas Vaitiekūnas

Madagaskaras, naujausioji rašytojo, dramaturgo ir režisieriaus Marius Ivaškevičiaus pjesė, originaliai, autoironiškai ir intelektualiai pristato Lietuvą kaip fenomeną, lietuvių požiūrį į save ir pasaulį. Pjesės sėkmės priežastis – intriguojančios siužetas, išmoningos situacijos ir meistriški dialogai, parašyti pasitelkiant autentišką XX a. pirmosios pusės kalbą. Dramai apie lietuvių utopijas Ivaškevičius, paskatintas režisierius, „atrado“ unikalį ir nelegendinę asmenybę – Kazį Pakštą. Visoje XX a. Lietuvos istorijoje turbūt nerastume kito tokio žmogaus, kuris būtų turėjęs tiek kultūrinį, geopolitinį bei visuomeninių idėjų ir tiek drąsių projektų bei užmojų. Geografas, kelautojas, geopolitikas ir visuomenės veikėjas Kazys Pakštas (1893–1960) vadintas „Ulisu“, „lietuvių nomadu“, „tautiniu apaštalu“, „lietuvių Ciceronu“, lygintas su A. Lincolnu ir A. von Humboldtu. Naujausdamas Lietuvos likimą, jis numatė perkelti ją į kurią nors Afrikos šalį ir sukurti ten „atsarginę“ tėvynę.

Spektaklio kūrėjai šios utopijos neskubėjo nei pernelyg ironizuoti, nei heroiziuti. Režisierius Rimas Tuminas buvo itin atsargus, rinkdamasis spektaklio žanrą, siekė, kad komiškas situacijas lydintis juokas, kaip ir dėmesys autentiškoms detaliams, nenustelbtų minties apie utopijų kūrėjų dvasios tyrumą ir neišvengiamą jų vienatvę, neužgožtų nostalgiskos nuotaikos.

Gal kokius dešimt metų tai vienam, tai antram pasakoju apie savo perskaitytas prieškario geografo Kazimiero Pakšto idėjas, fantazavau, koks iš to galima padaryti spektaklį. Kol pagaliau visą medžiągą įteikiau Mariui Ivaškevičiui. Ieškojau žmogaus su šiuolaikine kalba ir samprata. Tai istorijai reikia jauno žmogaus. Kad lengviau pažiūrėtų.

Aktoriams sakiau, kad jie turi vaidinti lyg pasaką. Žaisti gyvenimą, pukiai žinant, kad jis balgiasi, kad jis nepavyko, bet žaisti iki galio. Skubėti gyventi, kaip rašė Salomėja. Ne siužetas, o tiktais pasakojimo principas – pasaka. Tai pasaka apie mūsų svajones, apie mūsų nevykusį gyvenimą. Jokio kito žanro, susijusio su Lietuvos istorija, nepadarysi. Būtų nesuvokiama.

Man svarbu, kad dramaturgijoje būtų išėjimai į platesnius kontekstus. Madagaskare istorinis kontekstas leidžia pažvelgti į save tokius, kokie esame dabar, iš distancijos.

The state small theatre of Vilnius

Marius Ivaškevičius Madagascar

<<<<<

Premiere> May 21, 2004
Duration> 2 hours 40 minutes with one break

Directors> Rimas Tuminas, Arvydas Dapšys
Set & costumes> Vilma Masteikienė
Music> Faustas Latėnas

Actors> Valda Bičkutė, Audrius Bružas, Vaida Bütytė, Ramūnas Cicėnas, Arvydas Dapšys, Eglė Gabrėnaitė, Ilona Kvietkutė, Gintarė Latvėnaitė, Leonardas Pobedonoscevas, Mantas Vaitiekūnas

Madagascar is the new play of a writer, dramatist and director Marius Ivaškevičius that presents Lithuania as a phenomenon and the approach of Lithuanians towards themselves as well as the world in an original, auto ironical and intellectual way. It is both sparkling with unusual humor and sorrowful. The creators of the performance "found" a unique and non-legendary individuality – Kazys Pakštas (1893-1960), a geographer, traveler, geo-politician and social activist, who was called a Lithuanian Cicero and compared to A. Lincoln. He intended to transfer Lithuania to some African country and create an alternate motherland there.

The director Rimas Tuminas did not rush neither to over-ironize, nor to make this utopia heroic. Madagascar became unique for bringing on stage a team of young actors, whose brilliant acting was mentioned at once – two of them were nominated for the best male and female role of a year 2003-2004.

For about a dozen years, I have been telling people about ideas of pre-war geographer Kazimieras Pakštas I had read, I used to fantasize about a play that could be produced based on the ideas. I then handed the materials to Marius Ivaškevičius. [...] I searched for a person with contemporary language and understanding. [...] The story requires a young person, so that he had an easier view of it.

I told my actors to act as if they were playing a fairytale. To act life knowing that it is about to end, that it was a failure but act to the very end. To rush with living, as Saloméja said. Only the principle of telling – not the storyline – is a fairytale. It is a fairytale about our dreams and about our failed life. You cannot possibly make any other genre related with the history of Lithuania. It would be beyond understanding.

It is important to me to see drama spread to broader contexts. In Madagascar, the historic context allows an insight, a view at what we are now at a distance. I cannot understand plays about today's life. I do not know where to find my take-off. Today? Today does not exist to me. I am similar to Chebutyn of The Three Sisters: "Maybe we do not live at all? Maybe we only think that we live?"

Pjesių apie šių dienų gyvenimą aš nesuprantu. Nežinau, iš ką atsišpirti į šią dieną? šios dienos man nėra. Aš kaip tas Trijų seserų Čebytynas: „Gal mes ir negyvename? Gal mums tik atrodo, kad gyvename?“

Toks jausmas persekoja. Nesi įsitikinės, kad gyveni šiandien. O kad gyvenai – taip. Kad tavo vaikystė ir jaunytičiai nepažįstama – taip. Todėl per pjesę bendraujai su savo valkyste, su savo tėvų jaunyste. Tai man ir yra gyvenimo klasika.

+++Rimas Tuminas

Madagaskaras, kurį vaidina jauniausi R. Tumino mokiniai, tapo nekarūnuotu sezono karaliumi. Mat Madagaskaru iš esmės apolitiškas lietuvių teatras ēmėsi politikuoti, svarstyti tikro lietuvių kokybę ir prognozuoti pačios valstybės ateitį. Ir daro tai su gera ironijos doze.

+++Rūta Oginskaitė, Lietuvos rytas

Rimas Tuminas > vienas iš šiuolaikinės lietuvių teatro režisöros lyderių. 1978 m. baigė Maskvos A. Lunačarskio teatro meno institutą (GITIS'ą), po metų Tuminas pradėjo dirbti Valstybiname akademiniame dramos teatre ir jau pirmaisiais savo darbais sugebėjo išskirkirti iš bendro šio teatro repertuaro. Nuo 1988 m. – Vilniaus mažojo teatro meno vadovas. Už sukurtaus spektaklių Tuminui 1994 m. įteikta Nacionalinė premija, 1995 ir 1997 m. jis pelnė du prestižinius teatrinius Kristoforo apdovanojimus už geriausius metų spektaklius. Tumino spektakliuose kasdienybė nepastebimai virsta poezija, drama īgauna švelnios ironijos atspalvį, o kiekviena scenos detalė žadina žiūrovų emocijas. Čia dominuoja ne režisūriniai efektai, o žaisminga, į improvizacijas linkusi aktorių vaidyba.

Marius Ivaškevičius > 1991–1997 m. studijavo filologiją Vilniaus universitete. Dirbo dienraštyje *Respublika*, vėliau – LTV laidose *Kultūros spėstai* ir *Kūrybos metas*. Bendradarbiauja su Lenkijos dienraščiu *Gazeta Wyborcza*. 1996 m. Rašytojų sąjungos leidykla išleido jo novelių rinkinį *Kam vaikų*, 1998 m. – romaną *Istorija nuo debesies*; 2001 m. jis išleistas Lenkijos *Czarne* leidykloje. Noveliai yra išversta į lenkų, vokiečių, slovėnų, prancūzų, rusų, baltarusių kalbas.

1998 m. debiutavo kaip dramaturgas. Pjesė *Kaimynas* laimėjo Naujosios dramos konkursą ir 2000 m. buvo pastatytą Vilniaus Jaunimo teatre bei Čikagos JAV lietuvių teatre *Žalvykslė*. 2001 m. Aviniono festivalyje įvyko pirmas tarptautinis Kaimyno pristatymas (pjesės skaitymas). Pjesių 8-230, tai aš ir Malyš esklizai pirmą kartą buvo parodytai 2000 m. ir 2001 m. Naujosios dramos akcijoje. 2002 m. M. Ivaškevičius pats režisuoja savo pjesę *Malyš* Oskaro Koršunovo teatre, spektakliu skiriama Kultūros ministerijos premija už geriausią metų lietuviškos dramaturgijos pastatymą. Ivaškevičius taip pat yra sukūręs dokumentinius filmus *Einu* (1999) ir *Punko novelės* (2000).

This is the feeling that I have had. You are not certain that you live today, but you are sure that you did live. And that your childhood and young age are unrecognizable. Therefore, you communicate with your childhood and young age of your parents through the play. That is the classics of life for me.

+++Rimas Tuminas

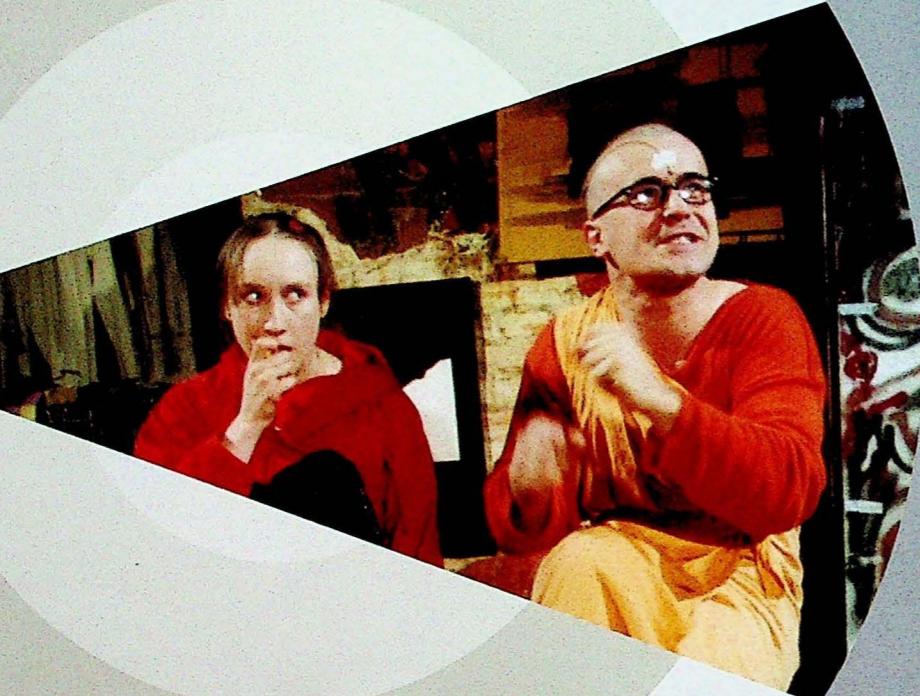
Madagascar, which is played by Tuminas' youngest students, has become the uncrowned king of the season. [...] With Madagascar, the generally apolitical Lithuanian theater started to address political matters, discuss the quality of a true Lithuanian and forecast the future of the state. And it is doing this with a good share of irony.

+++Rūta Oginskaitė, Lietuvos rytas

Rimas Tuminas > is one of Lithuania's leading contemporary theatrical directors. After graduating from the Moscow Lunacharsky Theatrical Art Institute (GITIS) in 1978, the following year Tuminas started working at the State Academic Drama Theater and managed to stand out of the repertoire with his very first productions. He has been the art director of the Vilnius Small Theater since 1988. Tuminas was awarded the national Prize for his plays in 1994 and received two prestigious Kristoforas statutes for best plays of the year in 1995 and 1997. In Tuminas', every-day reality insensibly becomes poetry, drama gets a tint of soft irony, and every detail on stage rouse emotions of the audience. A playful and improvising acting dominates rather than directing effects.

Marius Ivaškevičius > Studied philology at the Vilnius University in 1991–1997. Worked at the daily newspaper *Respublika* and later moved on to TV shows *Kultūros Spėstai* and *Kūrybos Metas*. He continues cooperation with the Polish national daily *Gazeta Wyborcza*. In 1996, the publishing house of the Writers Union published a collection of his novels *Kam Vaikų* and a novel *Istorija Nuo Debesies* in 1998, which was republished by Poland's *Czarne* in 2001. His novels have been translated into Polish, German, Slovenian, French, Russian and Belarusian languages.

His debut as playwright occurred in 1998. His play *Neighbour* won the New Drama Competition and was produced at the Vilnius Youth Theatre and the Chicago U.S. Lithuanian Theatre *Žalvykslė* in 2000. The play had its first international reading at the Avignon Festival in 2001. Sketches of the plays 8-230, *It's Me* and *Malyš* were first shows in 2000 and 2001 during the New Drama Actions. In 2002, Ivaškevičius directed his play *Malyš* at the Oskaras Koršunovas Theatre and received a prize from the Ministry of Culture for the best production of Lithuanian play. Ivaškevičius has also directed documentaries *I'm Walking* (1999) and *Punk Novels* (2000).



Taisyklė nr.1,
arba sapnuoti Vilnių draudžiama!

Rule No. 1
Or Dreaming Vilnius Is Forbidden!

Keistuolių teatras

Taisyklė nr.1, arba sapnuoti Vilnių draudžiam!

Apie spektaklį About performance

Pagal> Volkerio Ludwigo ir Birgerio Heymanno muzikinį reviu *Linija 1*
Premjera> 2001 m. kovo 3 d.

Trukmė> 2 val., dviejų dalių spektaklis

Režisierius> Aidas Giniotis

Scenografija ir kostiumai> Ramunė Skrebūnaitė

Klavinių> Andrius Kulikauskas, Sigitas Mickis
Bosinė gitara> Aidas Giniotis, Rolandas Buidovas.

Vaidinės> Darius Auželis, Irmantas Bačelis, Ilona Balsytė, Joana Čižauskaitė, Sigitas Jačėnas, Andrius Kaniava, Viola Klimčiauskaitė, Aurimas Meliešius, Inga Petrauskaitė, Vytautas Rašimas, Dalius Skamarakas, Agnė Sunklodaitė, Vaidotas Žitkus

Taisyklė Nr. 1, arba Sapnuoti Vilnių draudžiam! – lietuviška vokiečių muzikinio reviu *Linija 1* versija. Pjesės autorius, Berlyno GRIPS teatro įkūrėjas ir dramaturgas Volkeris Ludwigas, leidžia laisvai interpretuoti ir adaptuoti medžiagą, todėl pagal ją pastatyti spektakliai su dideliu pasiekimui rodomi ne tik Vokietijoje, bet ir kitose pasaulyje šalyse.

Lietuviškoje versijoje gyvai atliekama kompozitoriaus Birgerio Heymanno muzika, derinama netikėta scenų, veiksmo vietas kaita bei aktorių meistrystė, kuriant kelis personažus vieno pasirodymo metu. Tai šou, drama ir miuziklas apie didelio miesto gyvenimą bei išgyvenimą Jame, apie vilnį ir savęs apgaudinėjimą. Tai vienos dienos košmaras, kurį patiria iš provincijos į sostinę atvykusi nėščia paauglė. Tačiau „pasakų mieste“ Vilniuje viešią pasitinka ne jos „svajonių berniukas“ – būsimo vaiko tėvas, o įvairiausią socialinį sluoksnių atstovai; bedarbiai, ties savižudybės riba balansuojantys elementai, valkatos, géjai, suteneriai ir kita nuo senojo Vilniaus neatskiriamą „vietinę fauna“.

Mūsų teatras neblizga išoriškai, nėra patogiausioje Vilniaus vietoje, neturi ypatingo bufeto, o žiūrovai pas mus ateina. Nes mes iš tikrujų bendraujame su žiūrovais.

Taisyklei Nr. 1... reikia intymumo, kad žiūrovai jaustisi tarsi to spektaklio viduje, nebesusigaudyti, kur čia dar kartą persirengęs artistas, o kur realus žmogus.

Muziklo pagrindą sudaro kasdienybės gyvenimo paradoksai ir susvetimėjimo tema, o vaidinimas nelygus, kaip ir jo personažai bei aktoriai. Situacijos, dialogai, istorinės vietos mainosi kaip kaleidoskopė. Aktoriai, žaibiškai keisdami pavidalus, savo personažus šaržuoja, demaskuoja ir ironizuoją.

+++Aidas Giniotis

Keistuoliai Theatre

Rule No. 1

Or Dreaming Vilnius Is Forbidden!

<<<<<<

Based on> musical review Line 1 by Volker Ludwig and Birger Heymann
Premiere> March 3, 2001

Duration> 2 hours

Director> Aidas Giniotis

Set & costumes> Ramunė Skrebūnaitė

Keyboard> Andrius Kulikauskas, Sigitas Mickis

Bass guitar> Aidas Giniotis, and Rolandas Buidovas.

Cast> Darius Auželis, Irmantas Bačelis, Ilona Balsytė, Joana Čižauskaitė, Sigitas Jačėnas, Andrius Kaniava, Viola Klimčiauskaitė, Aurimas Meliešius, Inga Petrauskaitė, Vytautas Rašimas, Dalius Skamarakas, Agnė Sunklodaitė, Vaidotas Žitkus

Rule No.1 Or Dreaming Vilnius Is Forbidden! is a Lithuanian version of German musical review Line 1. The author of the play, a playwright and founder of the Berlin GRIPS-Theatre Volker Ludwig, allows free interpretation and adaptation of the material. Therefore, performances staged after this play have been a great success not only in Germany but in other parts of the world, as well as Lithuania.

Rule No.1 comprises live music of a composer Birger Heymann, unexpected change of scenes as well as the setting, and masterful manipulation of actors with several fictional characters in a single performance. This is a show, a drama and a musical about the life of a big city and experience in it, about hope and self-delusion. It is a one-day nightmare experienced by a pregnant teenager – the Girl, who arrives in the city from a small provincial town. However, in this "fairy-tale city" Vilnius, she is not met by a "boy of her dreams", the father of her future child, but by representatives from different social layers: the unemployed, untamable children, their parents, elements on the verge of a suicide, tramps, gays, pimps, gossipers and other personae embellishing the Old Vilnius.

Our theater does not shine on the outside, it is not in the best location in Vilnius, does not have a special cafeteria but still collects big audiences. That is because we really communicate with the audience.

Rule No. 1... requires intimacy and to make the audience feel inside the play, to get the audience confused about who is an actor and who is a real person.

The musical is based on paradoxes of everyday life and the issue of alienation, the way of acting is uneven, just like its characters and actors. Situations, dialogues and historical locations change as if they were a kaleidoscope. Actors change their appearance before you could blink in order to caricature, unmask and reveal their characters with irony.

+++Aidas Giniotis

Miuziklas ilgainiui iš žadamos komedijos vykusiai peraugą į miesto tyrimą ir jo diagnozę: visuomenės veidmainiškumą ir miestą, kaip įvairių vilionių mugę. [...] ...ispūdis, tarsi būtum perskaityę visą Lietuvos spaudą nuo pirmo iki paskutinio puslapio.

+++Santaka

Vadinasi, Vilniuje ne taip blogai. Apskritai Jame ne taip blogai – yra tokiai, kurie atstums, pasityčios, iškoneveiks, bandys apiplėsti, bet yra ir tokiai, kurie palaikys, užjaus, pasidalys tokiu pačiu likimu. Vadinasi, yra ir „meilė iš didžiosios M“. +++Rasa Vasinauskaitė, 7 meno dienos

> **Aidas Giniotis** > 1986 m. baigė Lietuvos muzikos akademijos (LMA) Aktoriaus meistriskumo katedrą (aktoriaus specialybė). 1986–1989 m. dirbo LMA pedagogu, Lietuvos filharmonijoje – vaikų skyriaus aktoriumi ir režisieriumi, aktoriumi Marijampolės dramos teatre. 1989 m. kartu su bendradarbiais aktoriais Ilona Balsytė ir Sigitu Jačėnu įkūrė pirmą nepriklausomą teatrą vaikams ir jaunimui – *Keistuolių teatras*. Yra beveik visų šio teatro pastatymų pagrindinis režisierius, muzikos, scenarijų autorius ir bendraautorius. Vaidino ir kūrė scenarijus televilmams, išraše 10 audiodramų su pasakomis, dainomis ir muzika vaikams bei suaugusiems. 1998 m. kūrė savaitinę laidą *Keistuolių pasaulis* LNK televizijoje. Aktyviai bendradarbiauja su įvairiais Lietuvos teatrais: Nacionaliniu operos ir baletu teatru, Kauno muzikiniu teatru, Klaipėdos dramos teatru.

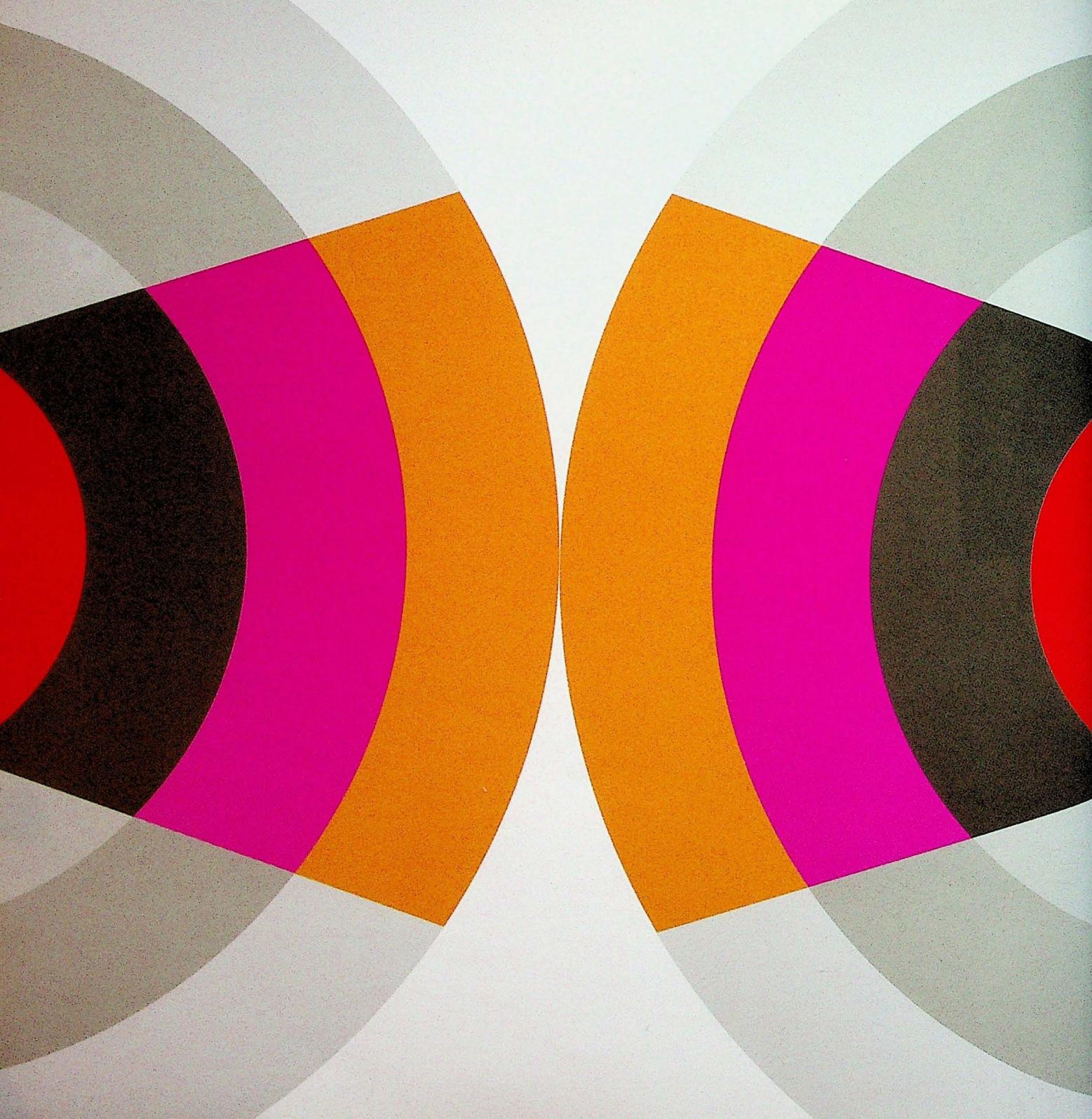
Eventually, from a promised comedy the musical develops successfully into the city analysis and its diagnosis: hypocrisy of the society and the city as the fair of various temptations. [...] an impression as you have just read all Lithuanian press from cover to cover.

+++Santaka

Thus, Vilnius is not such a bad place. In general, it is not hopeless – there are people who will reject, mock, and scold you, will try to rob you, but there are also people who will support, sympathize, share with you the same destiny. Therefore, there also exists "love from capital L."

+++Rasa Vasinauskaitė, 7 meno dienos

> **Aidas Giniotis** > graduated from the Lithuanian Music Academy (LMA) in 1986 as an actor. In 1986-1989, he worked as a teacher at the LMA, an actor and director at the Lithuanian Philharmonic Society's children's section and an actor at the Marijampolė Drama Theatre. In 1989, he and his school fellows Ilona Balsytė and Sigitas Jačėnas founded Lithuania's first theater for children and young people, titled Keistuoliai Theatre (The Odd Men Theatre). Giniotis authored or co-authored almost all productions and the theater, was main director, author or music and scripts. He acted and wrote scripts for television films, recorded 10 audios with fairytales, songs and music for children and adults. In 1998, he was the author of a weekly show for children at the commercial television channel LNK. He now actively cooperates with various theatres of Lithuania: the National Opera and Ballet Theatre, the Kaunas Musical Theatre and the Klaipėda Drama Theatre.



Sirenu
gundymai

Sirens'
Temptations



RC2

RADIO STOTIS

Kiekviena daina auksinė

Seminaras> Publikos ugdymas

Apie seminarą About seminar

Date> rugsėjo 27–29 d.

Skirtas> scenos menų vadybininkams

Bendradarbiauja> Sirenos ir Scenos meno kūrėjų asociacija

Seminara ves Andrew McIntyre, Jungtinės Karalystės meno vadybos konsultacinės įmonės Morris Hargreaves McIntyre direktorius. Ši garsi bendrovė domisi jvairių kultūros organizacijų ir jų auditorijos plėtros klausimais, bendradarbiauja su Britų taryba ir Unesco, Slovakijos Muzikos ir dramos meno akademija, Kipro nacionaliniu teatru. Jos klientai – Tate Modern galerija Londono, BBC Philharmonic orkestras, Britų kino institutas, Belfasto festivalis, jvairių Didžiosios Britanijos miestų teatrų ir festivaliai. Pats A. McIntyre nuolat kviečiamas skaityti paskaitas jvairiuose seminaruose ir konferencijose, nagrinėjančiose scenos ir vizualiųjų menų vadybos ir marketingo klausimus.

Seminare bus nagrinėjami publikos ugdymo tikslai ir strategijos; rinkos segmentacija; efektyvus bendravimas; iškinanti reklama ir rinkos tyrimai; bus pristatytas „Telesuflerio“ metodas ir „Publikos ugdytojo“ sistema. Dalyviai taip pat turės galimybę parengti savo organizacijos publikos ugdymo strategiją.

Seminar> Audience Development

Date> September 27-29, 2004

Target> performing arts managers

Collaboration> Sirenos & Performing Arts Creators Association

The three-day seminar "Audience Development" will be led by Andrew McIntyre, director of consultancy and research company "Morris Hargreaves McIntyre" (UK). The Company provides consultancy to various cultural organizations in the field of organizational and audience development, cooperates with the British Council, UNESCO, National Theatre Company of Cyprus, Academy of Music & Dramatic Arts, Slovakia. Among numerous clients of the company are Tate Modern, London, BBC Philharmonic, British Film Institute, Belfast Festival at Queens and many other theaters, dance companies and festivals.

Diskusija> Naujojo Rytų Europos teatro režisieriai: iš opozicijos į lyderius?

Apie About

Data> spalio 1 d.

Dalyvauja>

Peeter Jalakas - Estija
Alvis Hermanis - Latvija
Krzysztof Warlikowski - Lenkija
Cezarlis Graužinis - Lietuva
Oskaras Koršunovas - Lietuva
Gintaras Varnas - Lietuva

Diskusiją moderuoja>

Elona Bajorinienė - Sirenų meno vadovė
Lukasz Driewniak - Lenkijos teatro kritikas,
Krokuvos festivalio Reminiscencijos vadovas

„Gimėme vienoje visuomenėje, gyvename kitose“, – ši prieš gerą dešimtmetį pasakyta Oskaro Koršunovo frazė tapo gerai žinoma, ji tiksliai nusakė naujos kartos savijautą ir situaciją. „Kitose visuomenėje“ esame visi, ją kuriame apie penkiolika metų. Politiniai pasikeitimai – milžiniški. Ekonominiai, socialiniai – kur kas labiau komplikuoti, nei tikėta permainoms prasidėjus. O kaip su kultūra, nedidele jos „mikrovisata“ – scenos menu? Kaip šiuo metu jaučiasi naujieji Rytų Europos režisieriai – esantys savo kūrybinio kelio viduryje, istorijos valia atsidūrę „viduryje“ tarp dviejų politinių visuomeninių sistemų?

Atrodyti, jiems sekasi gerai. Jie puikiai užčiuopia naujosios realybės „nervą“. Jie dalyvauja festivaliuose, apdovanojami prizais, ima vadovauti teatrams. Tad gal jų keliai kartoja klasikinę schemą: iš opozicionierų – į lyderius, visuotinį pripažinimą? Ką jie pasiekė ir ko ne? Kaip jisivaizduoja savo ateitį? Kas jiems svarbu ir kas erzina? Ar iš tiesų jie gerai adaptavosi tarptautinėje teatro arenoje ir jaučiasi ten kaip savi? Ar jiems ką nors reiškia jų pačių sovietinė preritis, teoretikų dažnai vadinama „kolektivine trauma“, ar jie susikoncentravę į dabari? Kas inspiruoja jų kūrybą? šiuos ir kitus klausimus svarstyti kviečiamos režisieriai, kurie pradėjo kurti prieš 10–15 metų ir dabar susitinka Sirenų festivalyje.

Discussion> New Eastern European theatre directors on their midway: from off to mainstream?

Date> 1 October, 2004

Invited participants>

Peeter Jalakas - Estonia
Alvis Hermanis - Latvia
Krzysztof Warlikowski - Poland
Cezarlis Graužinis - Lithuania
Oskaras Koršunovas - Lithuania
Gintaras Varnas - Lithuania

Moderators>

Elona Bajorinienė - the artistic director of Sirenos
Lukasz Driewniak - the critic of Polish theatre,
the head of the festival Reminiscences in Krakow

“We were born in one society and are living in the other” – this phrase, coined by Oskaras Koršunovas some ten years ago, has become widely known. It defined precisely the situation of a new generation. We all belong to the ‘other society’ and we have been creating it for almost fifteen years. There have been dramatic political changes. Economic and social changes have been much more complicated than it had been expected at the beginning. What about the culture and its small ‘micro-universe’ – the performing art? How are the new Eastern European directors feeling? They have appeared in the midway of their creative work, and in-between the two political social systems.

They seem to be fine – they can grope the ‘nerve’ of the new reality perfectly. They participate in festivals, receive awards, and become the heads of theatres. Therefore, does their career correspond to the classical scheme: from off to leaders, global appreciation? What have and what haven’t they achieved? How do they see their future? What is important to them and what irritates them? Have they really adapted themselves well in the arena of international theatre and are feeling comfortable there? Does their soviet past, often referred to as ‘collective trauma’ by theoreticians, mean anything to them or are they concentrated on the present? What inspires their work? Directors, who started their work 10-15 years ago and who are meeting at Sirenos festival, are invited to discuss these and other questions.



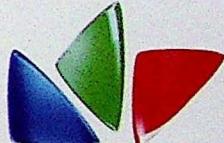
Marijonas Mikutavičius

Rimti žmonės gali būti linksmi.

Žymūs žmonės gali būti labai paprasti.

Nežinomi žmonės gali būti įdomūs kaip kosmosas.

Pamatykime juos keistiesnius nei galima įsivaizduoti.



Vakaras su Marijonu
smalsių pokalbių laida
penktadieniais, 20.20

> Sirenų klubas

Apie About

Vieta> Barbakan kino baras -Bokšto g. 19
Informacija> Ervinas Koršunovas >ervinas@okt.lt

Tarptautinis Vilniaus teatro festivalis *Sirenos* šalia pagrindinės programos rengia off klubą, kuriame bus pristatytas ne vienas jdomus projektas, teatro reiškinys ir jo autorius. Visiems atvirame *Barbacan* kino bare vakarais vyks teatralų posédžiai ir pobūviai. Iš tikrujų festivalis lankytojams siūlo gausią dokumentinės medžiagos retrospektyvą, susitikimus su spektaklių kūrėjais, diskusijas apie menines ir politines idėjas, ne laiku užgesusių projekty atminimą. Žodžiu, Bokšto gatvės *Barbacanas* savaitei pavirs tuo Meno fortu, kur visi gerbėjai gali pristatyti savo teatro supratimą ir viešai jį apginti.

Todėl pirmiausia išvysime kino eksperimentą *Romeo ir Džuljeta*, kuriuo latvių režisierius Viesturs Kairišs iš naujo įkūnija pirmapradžius meilės jausmus, ekspresyviai ir kartu paprastai panaudodamas kurčnebylių komunikaciją.

Dailininkui ir aktoriui Vytautui Pakalniui atminti bus rodomas teatro *Karman* performanso vaizdo įrašas. Su šiuo retu kolektyvu ir visiems laikams iškeliausiu menininku pasistengs supažindinti režisierius Egmontas Bžeskas.

Teatr.doc bus galima išvysti pagrindinėje programe. Vis dėlto naujojo rusų teatro jžymybę Ivaną Vyrypajevą sutiksime ir *Sirenu* bare ir galėsime patirti jo energingus repinius eksprontus.

Nusimato susitikimas, tiesa, tik virtualus, ir su vokiečių teatro legenda režisieriumi Franku Castorfu. Rašytojas Rolandas Rastauskas pristatys šią neeilinę asmenybę, rodys interviu su juo bei jo spektaklių vaizdo įrašus. Ypatingu akcentu turėtų tapti Dostojevskio *Demonų* moderni ekranizacija.

Neliks nuskriausti ir mažųjų formų žiūrovai. *Sirenos* pristatys teatro *Hotel Modern* (Nyderlandai) spektaklio *Didysis karas* vaizdo įrašą. Kalbama apie Pirmajį pasaulinį karą tiesiogine ir perkeltine prasme. Ketinama rodyti dar keletą meistriško darbo su daiktais ir lélémis bandymų.

Televizija Arte mums rodys dokumentinį filmą apie vokiečių režisierių Thomasą Ostermeierį. Bus galima iš arčiau pažiūrėti į jo širdį, darbo metodus, paskutinių spektaklių išstraukas. Filmo autoriams pavyksta vieną žymiausių režisierių pristatyti be aureolių ir kitų nesuprantamų padidinimų.

Šalia dviejų vokiečių teatrui skirtų vakarų ruošiamas Lenkijos teatro pristatymas. Su kaimynine šalimi mūsų teatralus nuolat sieja partneriški ryšiai, kita vertus, eurointegracijos metu atsirado tam tikros pažinimo spragos. Jas mėgins užgliausti lenkų teatro kritikas ir puikus lietuviško teatro žinovas dr. Lukaszas Drewniakas. Taip pat susitikime turėtų dalyvauti dabartinis Lenkijos scenų korifėjus

> Sirenos Club

<<<<<<

Place> Barbakan cinema bar - Bokšto st. 19
Info> Ervinas Koršunovas ervinas@okt.lt

Alongside with the main programme, the International Vilnius Theatre Festival Sirenos organizes an off club, where numerous interesting projects, theatre phenomena and their authors will be presented. In the evenings, everybody is invited to come to an open cinema bar Barbakan to participate in conferences and parties with theatre artists. In fact, the festival offers its visitors an abounding retrospective of documentary material, meetings with creators of performances, discussions on artistic and political ideas, and recollections of projects that were not implemented. To be brief, for a week the Barbican of Bokštas street will become the fortress of art, where all theatre lovers will be able to present their conception of theatre and to defend it publicly.

Therefore, at the beginning, we will see a cinema experiment Romeo and Juliet, where a Latvian director Viesturs Kairišs will embody anew primeval love feelings, expressively and, at the same time, simply employing the communication of deaf-and-dumbs.

In remembrance of a painter and actor Vytautas Pakalnis, a video recording of the performance of the theatre Karman will be shown. The director Egmontas Bžeskas will try to introduce this rare company and the artist that is gone forever to the audience.

Teatr.doc will be included into the main programme; nevertheless, we will be able to meet the celebrity of the new Russian theatre – Ivan Vyrypajev – at the Sirenos bar and to experience his energetic rap improvisations.

A meeting, though a virtual one, with Frank Castorf, a legendary director of German theatre, is also scheduled. The writer Rolandas Rastauskas will present this extraordinary personality, show the interview with him as well as video recordings of his performances. The modern screening of Dostoevsky's Demons should become a special accent in the programme.

Viewers of the small forms will also not be forgotten – Sirenos will present a video recording of the performance "The Great War" by the theatre Hotel Modern (The Netherlands). It narrates the story of World War I in direct as well as figurative senses. Some more trials of skilful work with things and dolls are included into the programme. Television Arte will show us a documentary about a German director Thomas Ostermeier. The material will give a closer look at his heart, his work methods, and extracts from his newest performances. The authors of the film have succeeded in revealing one of the most famous directors without any haloes or other confusing exaggerations.

Alongside with the two evenings dedicated to German theatre, the presentation of Polish theatre is also being arranged. Cooperative

IDÉE FIXE

režisierius Krzysztofas Warlikowski. Jo spektaklį *Apvalytieji* bus galima pamatyti pagrindinėje programe.

Be to, susipažinsime su kita *Apvalytųjų* inscenizacija – režisierius Oskaro Koršunovo spektakliu Stokholmo karališkame *Dramaten* teatre. Pagal žymiosios britų dramaturgės Sarah Kane pjesę sukurta spektaklis į Lietuvą, deja, atkeliauja tik išrašytas į vaizdajuostę. Tačiau autorės gerbėjai bei Koršunovo stilistikos mėgėjai vis vien turėtų išgirsti sireniskas kūrinio gaidas.

relations have always linked our theatre artists with this neighbouring country; however, during the last euro-integration, some cognitive gaps have appeared. The critic of Polish theatre and a perfect expert of Lithuanian theatre Dr. Lukasz Drewniak will do his best to cover them up. A present coryphaeus of Polish stages – the director Krzysztof Warlikowski – should also participate in the meeting. His performance "The Cleansed" will be shown in the main programme.

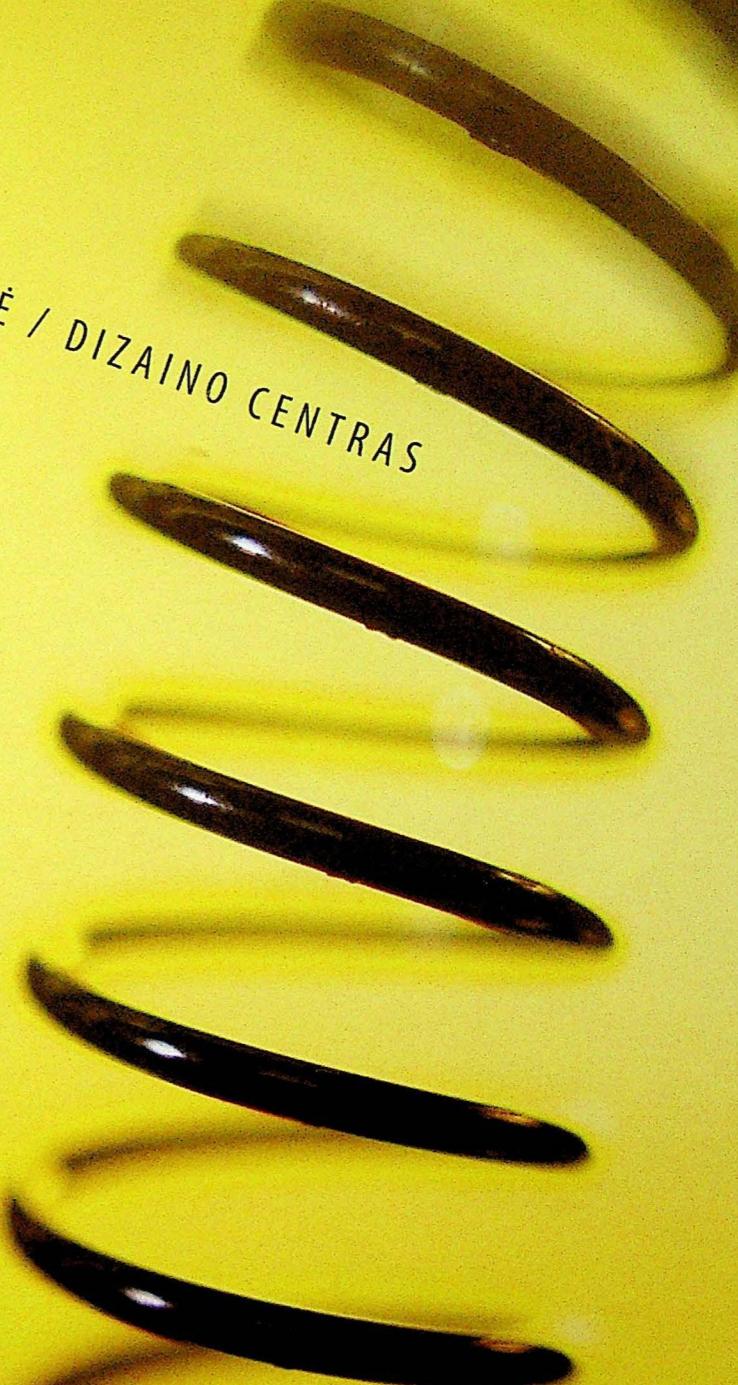
In addition, we will get acquainted with the other screening of "The Cleansed", i.e. the performance by Oskaras Koršunovas at the royal Dramaten Theatre in Stockholm. Unfortunately, the performance based on the play by the famous British playwright Sarah Kane will reach Lithuania only in the form of a video cassette. Nevertheless, lovers of the author as well as aficionados of the stylistics of Koršunovas should hear the siren tunes of this piece.



SAPNUSALA
SPAUSTUVĖ

S. MONIŪŠKOS 21, 08121 VILNIUS
TEL.: +370 2 780580, 780588, FAKSAS +370 2 780590
www.sapnusala.lt; info@sapnusala.lt

SPAUSTUVĖ / DIZAINO CENTRAS



Sirenos > Tarptautinis Vilniaus teatro festivalis

Programma Programme

Rugsejo 24 d. penktadienis

19 val. üBUNG

>rež. Josse De Pauw >Teatras Victoria (Belgija)

+++Jaunimo teatro Didžioji salė

21 val. Kino eksperimentas Romeo ir Džuljeta

>rež. Viesturs Kairišs (Latvija)

+++Barbacan kino baras

Rugsejo 25 d. sekmadienis

16 val. Ivan Vyrypajev Deguonis

>rež. Viktoras Ryžakov >Teatr.doc (Rusija)

+++Nacionalinio dramos teatro Mažoji salė

18 val. Anton Čechov Vyšnių Sodas

>rež. Eimuntas Nekrošius >K. Stanislavskio fondas (Rusija)

+++Nacionalinio dramos teatro Didžioji salė

19 val. üBUNG

>rež. Josse De Pauw >Teatras Victoria (Belgija)

+++Jaunimo teatro Didžioji salė

21 val. Teatro Karman performansas

>rež. Egmontas Bžeskas (Lietuva)

+++Barbacan kino baras

Rugsejo 26 d. sekmadienis

19 val. I. Vyrypajev Deguonis

>rež. Viktor Ryžakov >Teatr.doc (Rusija)

+++Nacionalinio dramos teatro Mažoji salė

21 val. Susitikimas su režisieriumi Ivanu Vyrypajevu (Rusija)

+++Barbacan kino baras

Rugsejo 27 d. pirmadienis

10 val. Seminaras Publikos ugdymas

>lektorius Andrew McIntyre (D. Britanija)

+++Barbacan kino baro konferencijų salė

21 val. Režisierius Franko Castorfo kūrybą pristato Rolandas Rastauskas

+++Barbacan kino baras

Rugsejo 28 d. antradienis

10 val. Seminaras Publikos ugdymas

>lektorius Andrew McIntyre (D. Britanija)

+++Barbacan kino baro konferencijų salė

21 val. Spektaklio Didysis karas vaizdo įrašas

>Teatras Hotel Modern (Nyderlandai)

+++Barbacan kino baras

Rugsejo 29 d. trečadienis

10 val. Seminaras Publikos ugdymas

>lektorius Andrew McIntyre (D. Britanija)

+++Barbacan kino baro konferencijų salė

12 val. M. Ivaškevičius Madagaskaras

>rež. Rimas Tuminas, Arvydas Dapšys >Valstybinis Vilniaus mažasis teatras

+++Jaunimo teatro Didžioji salė

19 val. >>Premjera!<< W. Shakespeare Karalius Lyras

>rež. Valentinas Masalskis >Nacionalinis dramos teatras

+++Nacionalinio dramos teatro Mažoji salė

21 val. Dokumentinis filmas apie režisierių Thomasą Ostermeierį

+++Barbacan kino baras

Sirenos > International Vilnius Theater Festival

+ + + + +

< < < < <

September 23 ... Friday

7 pm üBUNG

>director Josse De Pauw >Theater Victoria (Belgium)

+++Youth Theater, Big Stage

9 pm Film experiment Romeo and Juliet

>director Viesturs Kairišs (Latvia)

+++Barbacan Cinema Bar

September 24 ... Saturday

4 pm Ivan Vyrypajev Oxygen

>director Viktor Ryžakov >Teatr.doc (Russia)

+++National Drama Theatre, Small Stage

6 pm Anton Chekhov Cherry Orchard

>director Eimuntas Nekrošius >K. Stanislavskiy Fund (Russia)

+++National Drama Theatre, Big Stage

7 pm üBUNG

>director Josse De Pauw >Theater Victoria (Belgium)

+++Youth Theater, Big Stage

9 pm Performance by Karman Theater

>director Egmontas Bžeskas (Lithuania)

+++Barbacan Cinema Bar

September 26 ... Sunday

7 pm Ivan Vyrypajev Oxygen

>director Viktor Ryžakov >Teatr.doc (Russia)

+++National Drama Theatre, Small Stage

9 pm Meeting with director Ivan Vyrypajev (Russia)

+++Barbacan Cinema Bar

September 27 ... Monday

10 am Educational seminar Audience Development

>lector Andrew McIntyre (Great Britain)

+++Barbacan Conference Room

9 pm Recording of The Great War play

>Hotel Modern Theater (Netherlands)

+++Barbacan Cinema Bar

September 28 ... Tuesday

10 am Educational seminar Audience Development

>lector Andrew McIntyre (Great Britain)

+++Barbacan Conference Room

9 pm Recording of The Great War play

>Hotel Modern Theater (Netherlands)

+++Barbacan Cinema Bar

September 29 ... Wednesday

10 am Educational seminar Audience Development

>lector Andrew McIntyre (Great Britain)

+++Barbacan Conference Room

12 pm Marius Ivaškevičius Madagaskaras

>directors Rimas Tuminas and Arvydas Dapšys >Vilnius' Small Theater

+++Youth Theatre, Big Stage

7 pm >>Premjera!<< William Shakespeare King Lear

>director Valentinas Masalskis >National Drama Theater, Lithuania

+++National Drama Theatre, Small Stage

9 pm Documentary on director Thomas Ostermeier

+++Barbacan Cinema Bar

Rugsejo 30 d. ketvirtadienis

12 val. >>Premjera!<< W. Shakespeare Užispypyrėlės tramdymas

>rež. Cezaris Graužinis >Valstybinis jaunimo teatras

+++Jaunimo teatro Didžioji salė

18 val. F. Dostoevskis Nusikaltimas ir bausmė

>rež. Gintaras Varnas >Kauno valstybinis akademinis dramos teatras

+++Kauno dramos teatro Didžioji salė

21 val. Lenkijos teatro pristatymas

>dalyvauja rež. Krzysztof Warlikowski ir kritikas Lukasz Drewniak

+++Barbacan kino baras

Spalio 1 d. penktadienis

12 val. Diskusija

>Naujojo Rytų Europos teatro režisieriai: iš opozicijos į lyderius?

+++Barbacan kino baro konferencijų salė

16 val. R. Schimmelpfennig Arabiška naktis

>rež. Cezaris Graužinis

>Teatro ir kino informacijos ir edukacijos centras >cezario grupė

+++Jaunimo teatro „Salė 99“

19 val. Ilgas gyvenimas

>rež. Alvis Hermanis >Jaunais Rigas Teatris (Latvia)

+++Nacionalinio dramos teatro Mažoji salė

19 val. W. Shakespeare Istabojį ir graudžiojį Romeo ir Džuljetos istorija

>rež. Oskaras Koršunovas >OKT/Vilniaus miesto teatras

+++Jaunimo teatro Didžioji salė

Spalio 2 d. sekmadienis

12 val. J. L. Lagarce Tolima Šalis

>rež. Gintaras Varnas >Kauno dramos teatras

+++Kauno dramos teatro Igoji salė

16 val. Ilgas gyvenimas

>rež. Alvis Hermanis >Jaunais Rigas Teatris (Latvia)

+++Nacionalinio dramos teatro Mažoji salė

19 val. M. von Mayenburg Šaltas vaikas

>rež. Oskaras Koršunovas >Klaipėdos dramos teatras

+++Jaunimo teatro Didžioji salė

22 val. Režisierius Oskaras Koršunovas pristato savo spektaklio Apvalytieji (Švedija) vaizdo įrašą

+++Barbacan kino baras

Spalio 3 d. sekmadienis

12 val. W. Shakespeare Venecijos pirklys

>rež. Jonas Vaitkus, Paulius Budraitis >Kauno dramos teatras

+++Kauno dramos teatro Didžioji salė

19 val. Taisyklių nr. 1 Arba sapnuoti Vilnių draudžiamą

>rež. Aidas Giniotis >Keistuolių teatras

+++Menų spaustuvė

19 val. S. Kane Apvalytieji

>rež. Krzysztof Warlikowski >Wrocławski Teatr Współczesny (Lenkija)

+++Nacionalinio dramos teatro Didžioji salė

22 val. Festivalio uždarymas

+++Barbacan kino baras

Adresai Addresses

Nacionalinis dramos teatras - Gedimino pr. 4, Vilnius

Jaunimo teatras - Arklių g. 5, Vilnius

Kauno dramos teatras - Laisvės al. 71, Kaunas

Menų spaustuvė - Šiltadaržio g. 6, Vilnius

Barbacan kino baras - Bokšto g. 19, Vilnius

September 30 ... Thursday

12 pm >>Premjera!<< William Shakespeare The Taming Of The Shrew

>director Cezaris Graužinis >Youth Theater

+++Youth Theater, Big Stage

6 pm Fyodor Dostoevsky The Crime And Punishment

>director Gintaras Varnas >Kaunas State Drama Theater

+++Kaunas Drama Theater, Big Stage

9 pm Presentation of Polish theater

>participants director Krzysztof Warlikowski and critic Lukasz Drewniak

+++Barbacan Cinema Bar

October 1 ... Friday

12 pm Discussion

>New Eastern European theatre directors on their midway: from off to mainstream?

+++Barbacan Conference Room

4 pm Roland Schimmelpfennig Arabian Night

>director Cezaris Graužinis

>Theater and Cinema Information and Education Center, Cezaris Group

+++Lithuanian Youth Theater, Stage 99

7 pm Long Life

>director Alvis Hermanis >Jaunais Rigas Teatris (Latvia)

+++National Drama Theater, Small Stage

7 pm William Shakespeare

The Most Excellent And Lamentable Tragedy Of Romeo And Juliet

>director Oskaras Koršunovas >Oskaras Koršunovas Theater

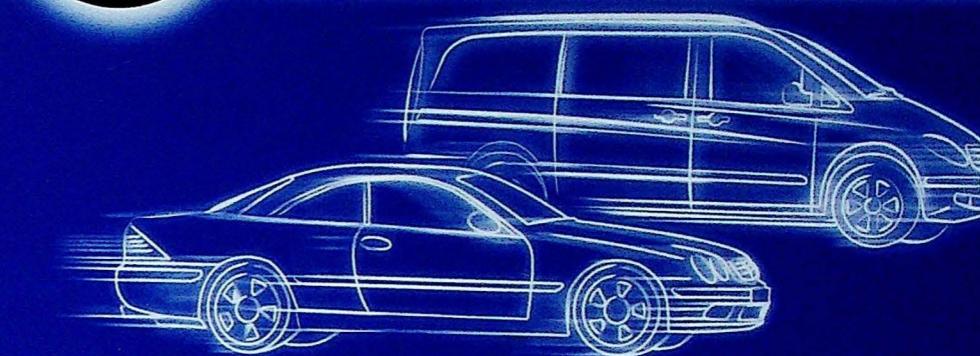
+++Youth Theater, Big Stage

October 2 ... Saturday

=====

+++++
SIR išorinės srenos prijungimo kontaktas. Normaliu (ne aliarmo) metu Jame yra +13,8V jtampa. Aliarmo metu Jame yra GND („žemė“). Paprastą sreną prijunkite prie +U ir SIR kontaktų (maks. 1A). Autonominės srenos (kuri sukelia aliarmą nutraukus jtampon) jėjimą prijunkite prie SIR ir GND kontaktų (aliarmo metu srena naudos akumuliatorių).

=====



www.autonuoma.lt
Vilnius 8 5 2104 304, Klaipėda 8 46 400001

NUOMA RENT

AUTOBUSAI / BUSES
MIKROAUTOBUSAI / VANS
AUTOMOBILIAI / CARS

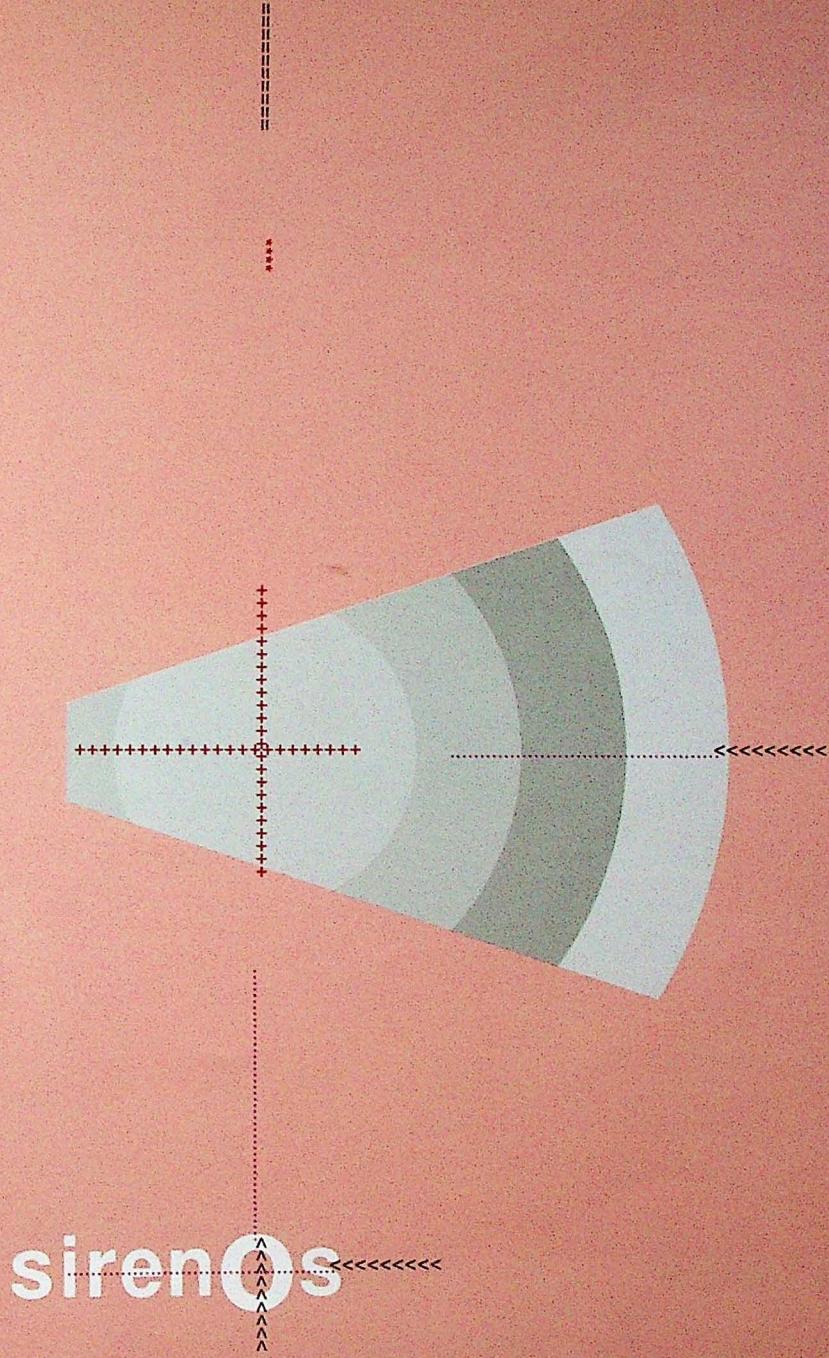
Dalį Jūsų bilieto kainos apmokėjo festivalio mecenatas

Dalį Jūsų bilieto kainos apmokėjo festivalio mecenatas

MAXIMA

Dalį Jūsų bilieto kainos apmokėjo festivalio mecenatas

sirenOs



Dalij Jūsų bilieto kainos apmoka

MAXIMA

Festivalio globėjas _____ The patron of the festival

Vilniaus miesto meras Artūras Zuokas

Festivalio komanda _____ Festival team

Festivalio rengėjai:
Vilniaus miesto savivaldybės visi Vilniaus festivaliai
Vilnius 35/6 - 210, Vilnius, tel. (8-5) 212 7364, faks. (8-5) 261 1877
Oskaro Koršunovo teatras
Gedimino pr. 4, Vilnius, tel. (8-5) 261 0015, faks. (8-5) 261 1877 info@okt.lt

Festivalio taryba:
Elona Bajorinienė meno vadovė elona@durya.org
Martynas Budraitis koordinatorius, OKT direktorius martynas@okt.lt
Oskaras Koršunovas tarybos vadovas, režisierius
Ignas Staškevičius tarybos narys, VP Market generalinis direktorius
Audra Žukaitė tarybos narė, OKT tarptautinių gastrolių koordinatorė
Gintaras Sodeika kompozitorius

Kontaktiniai asmenys:
Kristupas Sabolius festivalio atstovas spaudai kristupas@newmedia.lt
Ada Paukštė Lietuvos teatro vitrinos koordinatorė ada@okt.lt
Vygaudas Juknelis festivalio administratorius vygis@okt.lt
Ervinas Koršunovas festivalio klubo koordinatorius ervinas@okt.lt
Gediminas Ušackas atsakingas už festivalio techninę dalį tech@okt.lt

Katalogo komanda _____ Catalogue team

Vyriausiasis redaktorius> Kristupas Sabolius
Redakcinė kolegija> Elona Bajorinienė, Martynas Budraitis,
Vygaudas Juknelis, Goda Dapšytė, Ervinas Koršunovas,
Oskaras Košunovas, Ada Paukštė
Dizaineris> Aidas Urbelis
Vertėjas> Indrė Grigaliutė, Monika Kisliakovaitė, Jayde Will
Stiliškės> Rima Malickaitė, Sandra Šumskaitė

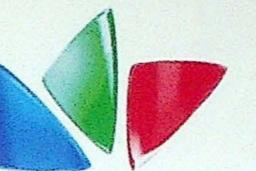
The Mayor of Vilnius Artūras Zuokas

Festival organizers:
Vilnius City Municipality Public Institution Vilnius festivals
Vilnius str. 35/6 - 210, Vilnius, tel. (8-5) 212 7364, fax (8-5) 261 1877
Oskaras Koršunovas Theatre
Gedimino av. 4, Vilnius, tel. (8-5) 261 0015, fax (8-5) 261 1877 info@okt.lt

Festival council:
Elona Bajorinienė artistic director elona@durya.org
Martynas Budraitis coordinator, OKT general manager martynas@okt.lt
Oskaras Koršunovas head of the Council, theatre director
Ignas Staškevičius member of the Council, VP Market general director
Audra Žukaitė member of the Council, OKT international tour manager
Gintaras Sodeika composer

Contacts:
Kristupas Sabolius press secretary kristupas@newmedia.lt
Ada Paukštė Lithuanian theatre showcase coordinator ada@okt.lt
Ervinas Koršunovas Club programme coordinator ervinas@okt.lt
Vygaudas Juknelis administrator vygis@okt.lt
Gediminas Ušackas technical manager tech@okt.lt

Editor in-chief> Kristupas Sabolius
Editorial office> Elona Bajorinienė, Martynas Budraitis,
Vygaudas Juknelis, Goda Dapšytė, Ervinas Koršunovas,
Oskaras Košunovas, Ada Paukštė
Design> Aidas Urbelis
Translations> Indrė Grigaliutė, Monika Kisliakovaitė, Jayde Will
Proofreading> Rima Malickaitė, Sandra Šumskaitė



Pristato>



okt/Vilniaus
miesto teatras

Organizatoriai>



LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA



Informacija>



DELFI



STUDIJAS
IDÉE FIXE

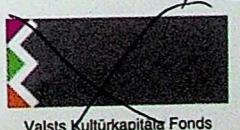


CENTRUM
UNIQUESTAY HOTEL



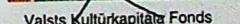
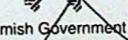
BARBACAN
Kino baras

TURIZMO AGENTŪRŲ TINKLAS
WEST EXPRESS



INSTYTUT POLSKI
LENKŲ INSTITUTAS

Partneriai>



INSTYTUT POLSKI
LENKŲ INSTITUTAS

VENGRY AMBASADA, ČEKYAMBASADA

www.sirenos.lt